

The background of the cover is a misty, ethereal landscape. In the foreground, a tall, narrow, weathered rock pillar stands prominently, covered in patches of green moss and small plants. Atop this pillar, several dark green pine trees are silhouetted against a bright, glowing sun. The sun is positioned centrally at the top, with rays emanating from it, creating a lens flare effect. In the background, several other tall, thin rock pillars rise from a valley, their tops also crowned with trees. The overall atmosphere is one of a serene, ancient natural wonder.

GHEORGHE ANDREI NEAGU

TEMPLUL IUBIRII

VALMAN

GHEORGHE ANDREI NEAGU

TEMPLUL IUBIRII

GHEORGHE ANDREI NEAGU

TEMPLUL IUBIRII

roman

Editura Valman

Tehnoredactare: **Adrian Mirodone**

Sponsori:

S.C. PANDORA S.R.L. Focșani
S.C. THOT S.R.L. Mărășești
Primăria orașului Odobești
S.C. EGERIA S.R.L. Brăila
CRISTIANA ȘI DAN PICĂ
FLORIN FLOREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEAGU, ANDREI GHEORGHE
Templul iubirii / Gheorghe Andrei Neagu
Râmnicu-Sărat : Valman, 2007
ISBN 978-973-88137-6-2

821.135.1-31

Tipar: **S.C. ATEC S.R.L. Focșani**
Tel.: 0723-218.950, 0740-133.316
www.atec-group.ro; e-mail: info@atec-group.ro

Se spune de obicei, că iarba e plină de flori. Unii nu văd acest lucru. Spun că-i iarba înflorită și-atât, chiar dacă arareori ne plecăm în fața florilor. Suntem dispuși să dăm crezare celor care văd că iarba-i înflorită. Dar pentru aceștia, pământul nu are forma și conținutul bine conturat. Numai celor aleși să vadă iarba înflorind li se supune natura cu adevărat. Numai lor li se înfățișează floarea ierbii, pentru că ei pot vedea lucruri ce ar rămâne pururi nevăzute. Iar atunci când ne iau de mână să ne arate minunile sufletului lor, trebuie să-i umplem cu recunoștința noastră. Prin ei am văzut partea nevăzută a lucrurilor. Prin ei devenim părți adevărate a unor lucruri nevăzute. Prin ei prindem contur. Prin ei simțim frumusețea apartenenței noastre. Prin ei vom gusta bucurii nebănuite devenind mai frumoși.

Iubiți-i pe acești oameni, rari, ca iarba înflorită...

*
* *

Iată că timpul a devenit dorință. Nici o dorință nu se poate măsura în timp, dar timpul se poate încărca de semnificații. Și niciodată nu simțim mai acut trecerea timpului, decât atunci când devine dorință,. Spaima, de a te redescoperi, nu trebuie să-ți sufoce trupul. Nici o lumină nu poate izvorî cu adevărat decât în spațiul care se dorește lumină. La mine spațiul și timpul a devenit dorință. Spațiul și timpul, lumină și dorință.

Se pot oare conștientiza ?

Da. Mă simt dorit lumină.

Infatuare ? Nu.

Cel mult o percepere neadevărată a lucrurilor. Sunt mai mult sau mai puțin omul care are nevoie de certitudini. Certitudinea de a fi dorit, de a fi iubit, de a oferi fericire, de a iubi, de a dori în egală măsură să dea certitudine acolo de unde vrea să primească.

Nimic nu este mai frumos, mai chinuitor de frumos decât frumosul. Încerci să cutezi, să speri, să năzuiești că vei putea într-o zi să-ți poți oferi puțină lumină.

Oare vreau un eseu al luminii? Gândurile o iau înaintea cuvintelor, iar cuvintele înaintea mea. Mă încrâncenez cu înverșunare spre ceea ce vreau să rămână lumină. Poate că niciodată nu am dorit să cunosc acea parte din mine care s-ar fi putut preface în lumină. Iar descoperirea ei mă înspăimântă și o bucurie mă învăluie ca o lumină.

„Mă doare”, mi-ai spus ieri și ai dorit să nu aud asta. Dar a rămas întipărită în sufletul meu, ca o cicatrice. Mă joc cu părul tău și mă gândesc la irizările prin care timpul îți va îmbrățișa armonia chipului. Nimic nu este mai presus de jocul luminii din părul tău, din ochii tăi sclipind de roua fericirii, de pe buzele tale, pe care de-atâtea ori le-am simțit fremătând sub răsuflarea gurii mele. Te caut, te găsesc, te pierd pentru ca să te am din nou. Și niciodată nu cred că am să pot găsi întreaga strălucire a sufletului tău. De fiecare dată ochii îmi aduc jertfa bucuriei de a fi în brațele mele.

Trăiesc și reconstruiesc fericirea. Din irizări ce mă-nconjoară, din mlădieri de abanos și din atâtea cuvinte irumpte năvalnic, devin ceea ce n-am crezut că aș fi putut fi.

Mă doresc un edificiu durabil, o cetate, în care să-ți afli liniștea. Retrăiesc momentele adevărate care te însoțesc. E senzația de durabil când pornești în toate câte le ai în preajmă. Sunt

Templul iubirii

vlăguit și-mi regăsesc energia. Mă pierd și mă adun din tine. Mă doare mâna și trupul de mângâierea ta. Și tot mă mai vreau lumină. Sau poate sunt și încă nu știu. Sau poate numai am senzația că sunt, iar poate chipul tău nu se luminează numai din cauza a ceea ce reprezintă. Fiecare clipă o secundă de liniște pe care o fur unui șir de întâmplări zgomotoase. Iertare freneziei când gândesc și mă descopăr în fața singurului prieten adevărat, hârtia.

E târziu și tot mai simt că mai am de spus ceva. De fapt nu știu când nu am de spus ceva.

Timpul nu mă poate liniști și iată-l cerându-și cu vehemență drepturile.

Mașina care mă apropie de tine, de ochii tăi, de lumină este timpul. „Vin. Așteaptă-mă”. De-aici, de unde nimeni nu-mi percepe existența, mă bucur de bucuriile tale și sunt trist când nu mă înțelegi.

Văd totul ca-n palmă. O palmă uriașă, în care nimic, nu scapă ochiului meu. Am fost prinț și m-am dorit alături de zei. În zborul meu spre înălțimi te-am simțit alături și chiar am fost, atunci când am fugit. Prin fuga noastră am sângerat și-am fost siliți să fim mai buni.

*
* *

Marele Omedan îl aștepta. Peregrinările fiului trebuiau să-și afle un sfârșit. Solii de taină îi aduseră vești îmbucurătoare. Prințul Omedeu ieșise din Iazul de la cotitură și se îndrepta de unul singur spre meleagurile împărăției. Omedanienii începuseră a fremăta, aidoma frunzelor de salcâm la adierea vântului. Arșița așteptării pârjolise sufletul Marelui Omedan. Izgonindu-și Fiul, îl încercase. Trebuia să devină un om adevărat.

— Stăpâne, a plecat din Iazul de la cotitură, îi spuse solul prăbușit la picioarele tronului.

Un semn al împăratului permise omedanienilor să se retragă. Rămas singur, Marele Omedan privi înăuntrul sufletului așa cum făcea ori de câte ori își cerceta firea.

Era bătrân. Prea bătrân pentru a mai putea să ducă treburile împărăției pe umerii împovărați de ani. Fiul său trebuia să treacă prin mari încercări. Prințul trebuia să devină prinț cu adevărat, încetând a mai fi copilul drag și iubit. Dragostea părintească ar fi trebuit să-l întărească. Iar adevărul vieții nu se putea dobândi decât în luptă cu viața însăși.

*
* *

La fel se călise și el. Tinerețea-i fusese adeseori încercată. Lumea Omedaniei trebuia să învingă; Altfel ce speranță le mai rămânea celor din Lumea Leodaniei? Și ce ar fi devenit viața?

Existența celor două lumi crease echilibrul. Iar viața fără echilibru ar fi dispărut. Mâna însăși și-ar fi încetat existența fără cele două fețe.

Marele Omedan se preumbla neliniștit de la un capăt la celălalt al palatului cuprins de febra tăcerii.

Aștepta cu înfrigurare. Părea că nici o vietate nu mai respiră. Străjeri în armuri strălucitoare, curteni în veșminte bogate și slujitorii palatului se mișcau în taină pe drumuri dinainte știute. Preluarea puterii adusesse bucurii în lumea Omedaniei. Omedanienii erau oameni dragi ai feței mâinii curate. Și fiecare înscăunare însemna sporirea Oamenilor dragi, pentru că fiecare peregrinare a prințului moștenitor pe cealaltă față a existenței aducea sute de mii de leodanieni convertiți.

Templul iubirii

Prin ei cetatea își sporea vitalitatea restabilind echilibrul și existența însăși. Iar întoarcerea prințului era cu adevărat o mare bucurie, îndelung așteptată.

*
* *

Incă de la începuturi, omul a fost stăpânit de sentimente contrarii. Și tot de la începuturi, omul s-a îndreptat adesea asupra sa. „Ce sunt eu ?”

Răspunsul primitivului frustrat de posibilitatea comunicării cu semenul său, stârnea neliniști. Iar acestea violență. Așa se explică și violența noastră.

Dar eu, care detest violența, cum să-mi rezolv chinuitoarele neliniști ? „Ce sunt eu” ? Descopăr în mine păcate. Le simt.

Este dragostea un păcat ?

Uneori da.

Este dreptatea un păcat ? Dacă se opune regulilor prestabilite de dorința de a fi stimat, plăcut, folositor, de a te dăruii și de a pretinde dăruire, da.

Niciodată nu m-am putut bucura pe deplin de aceasta. A trebuit să iubesc ceea ce mintea mea a crezut că este iubirea, dar dragostea adevărată a trebuit să fie o taină.

O taină a trebuit să fie și adevărul și tot ceea ce a putut fi dar celor care au meritat dăruirea. Iar taina umilește. Pentru că omul trebuie să se ascundă de oameni.

Am plecat din casa copilăriei în căutarea mea. Adeseori am crezut că merg pe drumul dorit. Ziduri tari și mlaștini ascunse m-au trimis înapoi. Și iarăși, de la capăt. De câte ori ?

Acum am un drum de taină și nu sunt fericit. Suferința a devenit un bun public. Mulțimile sunt sau nu de acord cu suferința mea, dar nimeni nu-mi interzice crucificarea. Crucificarea petrecută în mijlocul mulțimii. Mai ușor de suportat decât fuga din

fața ei. Fuga în sânul și alături de tainele tale. Sacrificiul nu mai devine o pildă. Renunțarea nu mai poate da satisfacție.

Am avut liniștea fără să o doresc. Am pierdut-o în durerea ce mă năștea. Nicicând un trup omenesc nu poate suferi mai mult decât atunci când este cuprins de neliniște. Neliniștea creatoare a marilor spirite a adus cunoașterea. A mea nu creează, macină. Iar trupul mi se scurge prin suflet.

*
* *

Cd de apele Iazului, prințul își usca hainele pe malul în-sorit. Nu putea să se bucure, dar nici nu era trist. Se în-torcea mai sigur de el și mai singur. Își simțea cugetul hăituit de întrebări sfâșietoare.

Jumătatea din el, plină de setea împlinirii, nu găsisese încă acea parte a întregului visat. De aici și până la poarta Vâlceleii avea o cale lungă de străbătut. Dar asta nu-l putea reține. Îl îngrijorau doar ținuturile netede ca-n palmă, fără nici un fel de adăpost, pustii și monotone, aidoma vieții anterioare exilului.

La curtea tatălui său nu simțise lipsa cuiva sau a ceva anume. Abia după aceea, în singurătatea deplină a luptei cu viața, prințul Omedeu simți din plin absența aripii ocrotitoare a Mare-lui Omedan. Drumul până în ținuturile Omedaniene apoi drumul de întoarcere, era mai lung decât și-ar fi putut închipui.

Golul absolut îl înconjură necruțător.

Porni cu speranța că până la urmă avea să se ivească ceva. Pașii i se mișcau anevoie pe întinderea pustie. Gândul că mergea zadarnic îl chinuia. Îl alunga de fiecare dată cu forța speranței.

Deasupra capului, cerul fără nori prevestea continuarea arșiței. Trebuia să meargă mai departe. Era prinț și trebuia să se arate demn de încrederea dată de Marele Omedan.

Exilul era meritat pe deplin. Împărăția Omedaniei trebuia

Templul iubirii

să cuprindă numai pe aceia care știau să cunoască. Iar Marele Omedan nu putea să-l învețe altfel acest lucru. Cunoașterea îl putea împlini. Numai așa Omedeu putea deveni întâiul și cel mai adevărat Omedanian.

*
* *

Azi sunt melancolic, îți zic. Dar niciodată, prietene, nu voi putea defini melancolia ca parte distinctă de tristețe. În fiecare om în fiecare clipă, tristețea este prezentă. Conștientizăm existența ei doar atunci când sufletul nostru este lipsit de bucurie. Întotdeauna într-un om echilibrat există tot atâta tristețe cât și bucurie.

Însăși noțiunea de echilibrat depinde în mare măsură de cei care iau în considerație judecata lor și funcție de ea emit verdictul?! Ceea ce pentru unii pare a fi un echilibru, tot așa de bine altora le poate fi un dezechilibru. Principiului relativității universale nu-i poate scăpa nici un fenomen. Și lumea materială și cea imaterială sunt într-o permanentă transformare.

*
* *

Rotindu-și privirile aprinse de foamea spiritului, Omedeu reuși cu greutate să distingă o mică formă ce se deosebea de plictisitorul pustiu sufletesc, prin care-și târa existența de-atâta vreme. Nerăbdător, se apropie. O timiditate ascunsă-l făcea să se ferească. Curând forma începu să capete contur. Era o femeie.

Simțindu-se privită, se întoarse ușor.

— Cine ești ? rosti ea intrigată.

— Sunt Omedeu, fiul Marelui Omedan.

— Ce nume ?! chicoti ea ușor amuzată. N-am mai auzit de așa ceva. Există un asemenea nume ?

Omedeu nu-i răspunse. Neștiința ei îl răni. Nu putea exista o ființă care să nu fi auzit de numele lui, sau cel puțin al Marelui Omedan. Vru să ne depărteze.

— Stai, nu pleca ! Omedeu ! Îmi place numele tău! zise ea apropiindu-se.

Prințul rămase. Îndrăzneala îl contrarie. Fusese obișnuit numai cu formule prestabilite și nicidecum cu felul în care ea cutezase să-l numească și să-l oprească.

— Dar tu, cine ești ? spuse Omedeu distant, de parc-ar fi vrut să-i arate care este diferența între el, prințul unei împărății și ea, ființă a cărui nume nu i-ar fi spus nimic.

— Ai să vezi.

— Când ? întrebă prințul.

— Oooh, dar grăbit mai ești. Nu păreai, dar dacă așa stau lucrurile, vino ! îi spuse ea, făcându-i semn s-o urmeze. Ajunși în locuri dinainte știute, ea îi cuprinse brusc fața între mâini și-l sărută. Prințul rămase înmărmurit. Atunci îl mai sărută o dată prelung, răscolitor. Omedeu simți că se tulbură până la uitarea de sine.

Când se desmetici, auzi:

— Eu sunt femeia !

„Lăudat fie numele ei!” murmură pentru sine Omedeu, pentru ca apoi să-l cuprindă simțăminte contradictorii. Ar fi dorit s-o cunoască mai bine. Trupul nu-l ajuta. Întâlnirea fulgerătoare îi dăduse senzații nemaîntâlnite, pe care nu le putea defini. Plecarea ei îl lăsase nedumirit, răscolit. „Dacă aceasta este femeia, va trebui s-o cunosc”, își spuse prințul Omedeu, ridicându-se.

*

* *

Odată vă spuneam că am murit. A fost de-ajuns un vânt de primăvară pentru ca moartea mea să nu mai poată fi certitudine. Acum aștept să înfloresc. De câteva zile sunt bolnav de cerul de deasupra vieții mele. Dar azi, când simt că primăvara va sosi, am început să sper în înflorirea trupului meu. Minte a început să se ridice. În fața mea, doar întinderi nesfârșite. Când voi zări o floare ieșind pe întinderea așteptării, voi dori ca zborul albinelor să ne unească. Până atunci, voi, semenii mei, mulțumiți-vă că nu am murit încă ! Că mai sper în venirea primăverii ce-o aștept. Iar dacă voi nu vă puteți bucura, n-am nici o vină. Înflorirea mea va aduce lumină în priviri. Nu vă spun acest lucru doar pentru a vă apropia de sufletul meu. Priviți-vă în fața omului înflorit și-mi veți da dreptate.

*
* *

Intinderea albă și pustie îl istovea. Prințul se simțea tot mai slăbit; întâlnise femeia, dar nu reușise s-o cunoască cu adevărat. Trupul îi ardea. Ochiul îi străluceau de lacrimile oprite sub pleoapa înroșită de intensitatea privirii. Era singur. Iar din necuprinsul întinderii nu se ivea nimeni să-l ajute. Istovit se întinse pe pământ. Nisipul îi înconjura trupul, golindu-l de oboseală. Și-o sete cumplită-l epuiza clipă de clipă. Se prăbuși.

Când se trezi, zări silueta femeii.

— Tu ești ? reuși el să îngăime.

Femeia nu-i răspunse. Zise către altcineva :

— Aiurează, sărmanul.

O simți depărtându-se. Câteva zile Omedeu nu se ridică din așternuturile curate și albe în care trupul căuta să-și recapete vi-goarea.

Într-o zi, o zări din nou. Era alt chip, dar același trup de femeie.

— Te rog să mă ierți, murmură prințul.

— Pentru ce ?

— Pentru că am crezut că ești ea...

— Care ea ?!

— Ea, femeia pe care o căutam...

— Păi și eu sunt femeie, spuse intrigată de ciudățeniile rostite de prinț.

Omedeu o privi. Îi întinse mâinile. Ea veni. Îi apucă chipul și o sărută așa cum credea că trebuia s-o facă. Ea îi răspunse.

O strânse cu putere în brațele lui setoase și flămânde.

— Mă doare, murmură ea într-un târziu, dezmeticindu-se.

Omedeu își desfăcu brațele, fără s-o creadă. Vru din nou s-o cuprindă, dar ea dispăru. Omedeu se ridică s-o ajungă. Trupul nu-l ajută. Se prăbuși pe pat așteptând tăcut. Pe chip i se așternu un nor de tristețe. Neputința îl opri din căutare. Îi era ciudă pe trupul neputincios. Trebuia să aibă răbdare. În scurt timp va putea porni din nou. Simțea că ea, și numai ea putea să-i dea forța de a cuteza spre cunoașterea începută.

*

* *

Viața este rezultatul unor catastrofe universale, susținea mai deunăzi cineva. Revoltat, am sărit din toată cumi-nțenia sufletului să arăt contrariul.

Nu catastrofa, ci continuitatea Universului a dat la iveală omul. Omul este produsul unei legități logice specifice oricărei planete. Nici o planetă nu va putea beneficia de apariția unei viețuitoare identice nouă, atâta vreme cât nu va avea condiții identice. Nu pot să cred că după o catastrofă nucleară, mai este posibil să apară din nou pe pământul distrus, un alt pământ, care să ducă la

Templul iubirii

apariția unor fapte care să se poată numi oameni. În universul apropiat cunoașterii noastre, zeci și sute de planete se întrec să ne aprindă fantezia. Să nu ne speriem de existența noastră individuală scurtă. Am creat urmași capabili să continue drumul spre suprema revelație. Catastrofa este un spasm trecător acesteia dar care n-a creat nici o formă de viață. Cataclismele au distrus o parte din speciile existente, lăsând câmp liber evoluției celor scăpate din marea încreștare.

Omule atomic, fii bun, răbdător și nu tulbura legea evoluției universale cu catastrofe inutile. Apleacă-ți fruntea cu dragoste asupra semenilor tai, ca grădinarul asupra florilor sale. Pentru că noi suntem florile pământului atunci când frumusețea sufletului ne izbucnește pe chipul transfigurat de fericirea bunei înțelegeri. Și hai să rodim împreună.

*
* *

Câteva zile după înzdrăvenire, Omedeu se așternu la drum. Pașii îl purtau mai sigur, mersul îi era mai ferm. Cu fiecare secundă își încărcă sufletul obosit. Prințul încerca să-și aleagă partea drumului ce ar fi putut să-i răcorească fruntea încărcată de gânduri. Privirea scormonitoare răscolea necuprinsul. Peisajul îi apăsa sufletul mai mult ca niciodată. Întâlnise femeia.

Trecea prin mulțime. Lumea obișnuită a leodanienilor era nepăsătoare. Prințul îi privea îndurerat. Faptul că nu se străduiau să fie oameni adevărați, asemeni omedanilor, nu-l putea lăsa indiferent.

„Ce-ar fi dacă aș încerca să-i schimb ?” Aceasta fusese de altfel porunca Marelui Omedan. Începu să-i privească altfel. Trăsături comune. Deodată privirile-i se opriră asupra unei femei cel urmărea cu nedisimulată curiozitate. Era înaltă, feminină, dar în același timp rece, distantă, fără tresăriri.

— Privește-mă, spuse el apropiindu-se.

Ea se opri și-l fixă fără să clipească. Fruntea înaltă și mândră pe care i-o dădea frumusețea.

— Te-am privit, îi spuse sec, fără nici o mlădiere în glas.

— Și n-ai văzut nimic ?! se miră el.

— Ba da. Un om.

— Numai atât ?! își arătă Prințul Omedeu nedumerirea.

— Dar ce-ai fi vrut mai mult ? îi spuse ea tăios.

Prințul o privi intrigat. Îl durea indiferența. Ar fi vrut să vadă în el pe urmașul Marelui Omedan. Se hotărî brusc.

— Dacă eu numai atât reprezint pentru tine, lasă-mă să-ți dăruiesc ceea ce mă reprezintă, zise prințul apropiindu-se.

Ea nu-i răspunse. Se uită la el ciudat, ca la o făptură bolnavă.

— Vrei ? o întrebă cu ochii cuprinși de dorință.

— De ce nu, veni răspunsul ei într-un târziu, parcă toropit de indiferență.

Chipul lui Omedeu se luminează, transfigurându-se. O prinse de umeri, încercând să-i privească în suflet prin porți mari și uimite, ochii. Arcade pensate străjuiau rimelul pastelat, de sub care iriși aurii evitau privirile prințului. Omedeu o luă de mână și-o trase alături. Cunoașterea prin dăruire începuse. Calea avea să fie lungă și plină de neprevăzut, dar prințul nu putea să țină seama de aceste lucruri. Menirea lui era mai presus de orice piedică. Era chemat să-și împlinească destinul.

*

* *

entilatorul scrâșnește amorf zdrobind aerul în morișca-i turbată. Vânt, vânt, vânt, peste trupul încins de iubire. Unde ești tu ? „Aici !” îmi spuneai la fiecare întrebare.

Sunetul glasului tău venea prin încăperi, rătăcind fără

Templul iubirii

nume. Era panică-n el și-n toată suflarea pereților. Și iar întrebam: „Unde ești tu ?”

Răspunsul pulveriza spațiile certitudinii, confirmând: „Sunt aici !”

Te simțeam tremurând, cu mina întinsă, vibrând ca o vioară, cu trupul întins într-o supremă așteptare sub arcușul timpului. Și mă credeam arcuș. Și mă bucuram. Nici nu trebuia să te' mai întreb. Te simțeam. Trăiam în spații pline de sunetul răspunsurilor tale. Trăiam în spații pline cu aromele trupului tău.

E noapte. La geam se oprește ochiul tău iscodindu-mi somnul. E noapte și trupul meu duce o chemare sălbatică din codrii virgini. Chemarea cervideelor în boncălit, firească și durută ca o lacrimă.

E noapte și timpul se umflă chiuind în secunde ce mor prin colțurile triste în care mă-mprăștii.

Te simt gemând între cetini. Ești ciuta neprihănilor mele. Nici un cuvânt nu te-ndoaie. În mlădierile tale coboară gândul meu legănându-se ca o trestie pe malul unui lac fără de sfârșit.

„Dă-mi mâna ! Ia-ți din timp o țigară. Dă foc secundelor uscate. În păr îți vor muri zeci de secunde. Și moartea lor va fi aromă pentru zei. Iar zeii vor fi visele noastre comune”.

Aer sfâșiat. Vântul iscat într-o doară de ventilatorul zăna-tec coboară peste mine, sau urcă.. Nimeni nu știe precis.

Sigură rămâne doar vocea ta. Ea se urcă până la mine. Doar stau la ultimul etaj. Păsări îmi strigă prin noapte. Nu-mi pasă ! Voi trece prin viață așa cum trec secundele aprinse prin trupul tău. Tu n-ai fugit. Vei arde, iar arderea ta îmi va aduce biruința supremă, biruința alergătorului. Pentru că alerg, așa cum n-am alergat niciodată în nici o parte din mine. Aveam lut în picioare. Dar lutul s-a scurs fărămițat de căldura vorbelor tale.

Acum sunt granit incendiat. Și sunt lavă și curg către tine. Și curg.

Din soare cobor în ochii tăi să-ți aduc lumină. Strălucitori ochii se roagă pentru mine. Iar trupul se zbate în timp surâzând și gemând. „Ia-mă cu tine !”

Nu-i clipă de risipă.

Te iau cu sufletul meu și mă cufund în tine. Și fug. Și alerg. „Cine învinge ?” Înving acei care cred. Iar eu cred. În calea mea trandafirii își leapădă spinii. Iar floarea este a noastră, așa cum am văzut-o dintotdeauna.

*
* *

Prințul se bucura de însoțirea ei. Zilele treceau într-o permanentă descoperire. Se căutau pentru a se regăsi într-o vârtoare nebună. Totu-i vrăjea și-i subjugă fără milă.

În lumea leodanienilor zbuciumul lor trecea neobservat.

Cu fiecare zi Leodania își descoperea potecile. Aceleași, mereu aceleași. Nici o schimbare. Doar o plăcută și amețitoare indiferență care sufoca. Aerul părea clocit. Frunzele zbârcite și iarba prăfoasă. Nici un izvor nu-și aduna sevele să-i curețe de rugină.

Din când în când s-adunau în locurile publice să-și schimbe gândurile încându-le în nesfârșite orgii.

Femeile prostituate își primeau stăpânii cu sentimentul resemnării într-o existență mucegăită. Un iz de putregai se instalase temeinic în suflete, ucigând, sufocând.

Venirea prințului fusese primită cu indiferență. La fel și zbenguiala femeii.

— Treaba lor, şușoteau putregaiurile tolănite la mesele pline de slin și negreală.

Treptat, treptat, câțiva tineri se treziră ca dintr-o amorțire. Zbenguiala prințului și a femeii aducea aerul proaspăt al zăpezilor de primăvară pe care ei nu-l cunoscuseră. Nevinovăția ochi-

Templul iubirii

lor care-și rosteau dragostea îi contrariase. Apoi se străduiră s-o înțeleagă. Și zi de zi șușoteala lor se întindea peste ziduri, peste opreliști, ca iedera.

Bătrânii leodanieni, înrăiți în indiferență, nu se sinchiseră, considerând totul o toană trecătoare. Mai văzuseră și nu se în-tâmplase nimic. Doar faptul că se spunea că prințul venit este urmașul Marelui Omedan, îi făcură să se agite puțin. Apoi se liniștiră. Omedan era orbit de femeie. Bătrânii leodanieni își râseră în barbă mulțumiți. Femeia era de-a lor și n-aveau a se teme. Își cunoșteau odrasla ca pe un bun croit după chipul și asemănarea lor.

„Așchia nu sare departe de trunchi” ziceau ei, chicotind, celui ce-și rostea în public îngrijorarea.

Cu timpul prințul începu a se dezmetici. Farmecul femeii nu-l orbise, dar voluptatea cu care aceasta-i deschisese căile cunoașterii îl îndepărtase o vreme de la învățăturile Marelui Omedan.

„Sunt urmașii lui. Va trebui s-aduc forță și împlinire în împărăția Omedaniei. Tatăl meu va trebui să fie liniștit de vrednicia fiului său”, își spunea prințul uneori aducându-și aminte de sine.

Atunci o pornea singur printre leodanieni. Începu să le povestească lucruri nemaivăzute, să-i îndemne să vină alături de lumea adevărată. Mereu singur, mereu sigur pe sine. Încă nu-l credeau. Încă-l simțeam și-l tratau ca pe un străin. Dar prințul nu se lăsă doborât. Își continua cu patos dăruirea încercând să-i înțeleagă și să se facă înțeles.

Indiferența leodanienilor era din ce în ce mai mult zdruncinată.

Apariția lui Omedeu alături de femeie în piețele pline de plictis, înviorase asistențele. Mulți începură a-l asculta. Era un început.

Clipă de clipă, Omedeu încerca să-i convingă să-i scoată din Leodania. Patosul era principalul argument în lupta pe care o

ducea atât cu ei, cât și cu ea.

— Vrem fapte ! murmură cei mai lucizi dintre leodanieni. Prințul se înfățișase cu brațele goale și pieptul deschis în fața sufletelor înzăuate în turpitudini. Fiecare eșec îi producea o rană. Tinerețea și patosul îi cicatrizau rana pentru a face loc altor și altor dezamăgiri.

Curând femeia începu să se desprindă.

Detășându-se, Omedeu se bucurase cu fiecare împlinire.

Măcar să fie altceva decât fac cei din jurul meu. „Cu ea voi porni să străbat calea lungă a întoarcerii ce mi-a mai rămas”, își spunea adesea prințul fericit că-și mai poate croi vise.

Femeia nu-și mai ascundea privirile. Prin ochii ei, Omedeu surprindea sufletul crescând, înălțându-se. De fiecare dată bucuriile descoperirii îl împresurau. Drumul întoarcerii din exil era mai ușor acum. Leodanienii deveniră mai îndrăzneți.

Tăria prințului necunoscut se dovedise mai puternică decât indiferența lor. Grupuri, grupuri, leodanienii se simțiră atrași de îndemnurile și mai ales a cutezanței lui Omedeu. La fiecare popas, leodanienii începuseră a-l aștepta pregătiți. Părți de suflet se lăsau gata să primească ofranda prințului. Dăruirea lui făcea să înflorească porniri sufletești nebănuite.

Curând prințul avea să ajungă la Poarta Vâlceleii. Drumul îi era plin de bucuriile dăruirii. Femeia se rotunjea clipă de clipă. Într-una din zile îi spuse:

— Prințul meu drag, voi avea un moștenitor.

O umbră de regret, ca o părere, trecu peste chipul lui. Nu spuse nimic. Ce ar fi putut moșteni ? Ce putea să-i lase ? Doar sufletul curat, plin de tristețe.

Împărăția era departe, iar drepturile sale și mai îndepărtate. Cu tristețe în glas îi spuse :

— M-aș bucura mai mult, dacă ar avea de moștenit ceva. Acum sunt doar stăpânul năzuințelor mele. Fie binevenit în îm-

Templul iubirii

părăția visurilor ce le am de îndeplinit. Femeia se lăsă cuprinsă în brațe, suspinând. Se așteptase la o explozie de bucurie, dar găsisese numai regretul prințului. Neputința lui o contrarie. Omedeu o privi. Văzu tristețea din ochii ei și se întrista. Se hotărî s-o facă fericită cu adevărat.

*
* *

Mașina buboasă... Vopseaua puroia din pete ruginii, oboșită de îndelungate curse. Și tu fugeai. Pe caldarâmul topit, picioarele găseau straturi moi și docile.

Și soarele cădea peste noi. Alergai cu sufletul la gură. Alergai cu toamna ce nu-si mai contenea venirea.

„Tu nu te mai ascunzi?”. Nici un răspuns.

Dintotdeauna trupul cerea fulgerare de gând. Gândul era o împlinire și o durere.

Mașina aștepta tremurând curgerea pașilor tăi.

La colț, polițaiul împărțea chitanțe fetelor găsite pe semaforul roșu. Ai văzut și-ai zâmbit. Roșu era în tine și-l purtai interzis spre verdele meu. Mers de regină. Iar prințul ca un felah amărât, se juca pe asfaltul cleios de căldura așteptării solare.

„Unde să pleci ?”

Un gest, o strângere de mână și un pahar corabie cu nume de zi, într-o adevărată furtună.

— Bei ness ?

Cești reci, cu ape minerale pitite, sărutau buzele noastre înțeleștate de spaima adevăratelor sărutări. Și nu veneau. Ochii roșii de nesomn în verdele câmpiei. Iar brațele se furișau tăcute, cu îndrăzneala copiilor bătrâni, spre fulgurante apropieri. Sublimul plutea învăluind trotuare și mâluri uscate risipindu-se-n trupurile aprinse de setea așteptării. „Din care sămânță așteptăm rodire ?”

Nu ne aducea vântul răspuns.

Mașina se opri se bucuroasă de povara întoarcerii. Eram peste tot și în toate.

Sărutul pe ceafă, „sărutul mamei”. Și buzele aspre și arse de gânduri curate, rosteau împlinirea peste care trupul timpului trebuia ucis. Cu nerăbdare... Dar nu moartea lui o doream.

Îl vroiam zidire pentru tot ceea ce gândul nostru trebuia să cuprindă. Și nu era nimic mai presus de această zidire.

Voința ca templu și templul un sanctuar al iubirilor veșnice. Zăpezi pe Fuji. Zăpezi pe Kilimanjaro. Și ape în sufletele noastre.

Torente cristaline în care nu-i loc pentru păstrăvi pentru că noi înotăm acolo.

Căldură și muște lipicioase. Bărbați slinoși, trudiți și fericiți din cauza paharului plin de boabe adormite-n lichide rubinii.

„Noroc, Timpule !” am zis și am aprins frunze de tutun ca-ntr-un requiem al trudelor noastre. Nici o șoaptă nu plutea între noi. Vocile tari, glasurile ferme, clădeau zid un impenetrabil oricăror voințe.

Apoi fulgerarea finală. Tremura timpul între noi, sângerându-și regretele unei alte despărțiri care nu era despărțire.

Împreună. Din nou împreună, mai hotărâți ca oricând să murim pentru curgerea noastră.

„Cine este fluviu ? Care din noi?” Nici omul și nici gardurile micilor proprietari nu ne dădeau răspuns.

Mașina mustind din vopselele stricate de ploi aștepta lacrimând, să ne luăm rămas bun. Dar nu puteam. Eram mai presus de mișcarea divină.

Am râs și ne-am bucurat, închizând bucuria în palme. Și ne-am unit, despărțindu-ne...

*

Poarta Vâlcelei era la jumătatea distanței ce-l despărțea de Calea Spiritului. Alcătuită din bârne groase, de stejar, străjuită de cerberii nemiloși, Poarta Vâlcelei era o adevărată spaimă pentru toți cei care ar fi cutezat să treacă prin ea.

Omedeu auzise de greutățile care-l așteptau până la curtea Marelui Omedan. În copilărie, tatăl lui îi povestise cum reușise în această încercare. Încleștarea avea să fie mai mare. Nimeni nu reușise până atunci și nimeni nu-l putea ajuta.

Poarta despărțea drumul în două părți distincte, fără putință de a fi ocolită. Străjuită de dealuri de netrecut, Poarta Vâlcelei era de fapt prima încercare adevărată scoasă în calea celor ce cutezau spre ținuturile Omedaniei. În jurul ei, urmele încrâncenatelor încleștări în care nenumărați leodanieni își încercaseră puterile, mai erau încă prezente.

Omedeu se apropie încrezător. În stânga lui era ea. Prezența îl tulbura și-l fascina deopotrivă. Ar fi vrut ca ea să-i aducă puterea de a-și învinge vrăjmașul. O cuprinse de mijlocul trupului și-o apropie, încercând să-și potrivească pașii într-o cadență comună.

Speriată, femeia mergea fără convingere. Omedeu o apropie și mai mult, încetinindu-și avântul.

Cerberii de la poartă își încrucișară halebardele.

— Sunt Omedeu, fiul Marelui Omedan, spuse prințul, așteptând eliberarea drumului.

Cerberii rămaseră neînduplecați, muți și surzi. Omedeu își înălță privirile, căutând să învingă prin semeție, cerbicia paznicilor. Imperturbabili, aceștia nu se sinchisiră. Omedeu o trase pe ea, gata să fugă, alături zicând:

— Sunt prințul sufletului meu, iar dacă trebuie cumva să dovedesc acest lucru, o voi face fără nici o zăbavă. De sus, din înaltul cerului un hohot de râs se rostogoli peste împrejurimi.

— Carantina, carantina, carantina, se auzea glasul celui nevăzut, repetându-se haotic. Prințul privi nedumerit. Cei câțiva leodanieni ce-l însoțiseră pe drum se retraseră înfricoșați; Femeia vru să facă același lucru, dar brațul lui o reținu cu fermitate.

— Primesc, spuse el cu hotărâre în glas. Cei care au crezut și mai cred în mine să mă urmeze. Nu-i voi face de râs, îi asigură el încă o dată pe leodanienii rămași credincioși.

Cerberii deschiseră poarta. Scârțâind prelung, pentru că de mult nu mai fusese deschisă, poarta își desfăcu părțile masive și grele. Dincolo de ea, într-o clădire de piatră, un grup numeros de leodanieni îi așteptau. Prințul înainta cu greu, ținând-o de mână. Ea se lăsa condusă ca într-un vis.

Aleea de piatră, ce pornea de la intrare, era dreaptă, fără ocolișuri.

Omedeu înainta gata de orice sacrificiu, urmat de un grup neașteptat de numeros de leodanieni încrezători în forțele lui și ale lor înșile. Încurajat, prințul păși pe treptele celor ce trecură prin vreme, în clădirea cu ziduri sumbre și neprimitoare.

Fiți bineveniți în Templul Carantinei, îi întâmpină un leodanian cu părul cărunț și trupul gârbovit de vârsta neîmplinirilor apăsătoare.

— Fie ca voi să izbândeți, le ură cu nădejdea renăscând în priviri, un alt leodanian, din spatele respectabilului bătrân.

Prințul le zâmbi, apoi, fără a slăbi strânsoarea mâinii, păși mai departe în casa de piatră.

Sunetele unei muzici vesele își croia drum spre ei. În contrast cu sobrietatea zidurilor exterioare, în interiorul Templului Carantinei, era un lux nebănuț de cei ce nu intraseră vreodată acolo.

Arcade sculptate în marmoră, împodobite cu pietre prețioase, susțineau un tavan aurit. Din înalt se prelingeau peste ume-

Templul iubirii

rii celor dinlăuntru, miresme neîntâlnite. Lumini discrete și difuze estompau încăperea, lipsind-o de contururi. Slugi îmbrăcate sumar, înșiruite de-a lungul pereților interiori, cu tăvi încărcate, îmbiau la îndestulare. Muzici nevăzute țeseau în jur o atmosferă tulburătoare. Mese întinse, bogat împodobite așteptau trupurile celor care ar fi dorit să se așeze. Cete întregi de palavragii, cu pocale pline, întrețineau o frivolitate ușoară.

Permanenta mișcare lăsa să se ghidească buna dispoziție ce pusese stăpânire pe cei ce se hotărâseră să rămână. Belșugul și bunăstarea, huzurul și plictisul erau întregite de sălile jocurilor de societate și ale saloanelor de dans. Bărbați galanți, curtenitori, lângă femei cochete dezvăluiau așa-zisa atmosferă de carantină ce sălășluia în Templul Carantinei, spre marea nedumerire a prietelui și a însoțitorilor săi.

Nimeni nu era obligat la nimic. Fiecare făcea doar ceea ce-i aducea o desfătare deplină.

Îngrijorat, Omedeu își privi însoțitorii. Parte din ei aveau privirile flămânde, copleșite de ispitele oferite cu atâta dărnicie. Femeia însăși era ispitită de belșugul delirant, prin care templul își întâmpinase oaspeții. Prințul se întrista...

*

* *

Fiecare om e marcat cu durere, pentru că viața se desfășoară între două dureri care nu-i aparțin - nașterea și moartea. Învățături primim cu toții, independent de voința noastră. „Așa se mănâncă, așa se merge, așa se vorbește, așa se citește”. O repetiție formată de-a lungul anilor deschide calea cunoașterii. Și o urmează. Fiecare om devine răspunzător, pentru faptele lui. Iar sfaturile în momente de cumpănă devin viață repetată după alte vieți. Rostind sfaturi, devenim actorii timpului trăit. Rolul de actor al vieții mele îl refuz odată cu refuzul sfatului celui apropiat.

Sunt prea trist pentru ca să-mi găsesc singur bucuria.

Rămâi alături de mine și taci, dacă nu știi să rupi tristețea aducându-mi bucuria ploii sau a frigului. Nu mai sunt copil, dar simt în mine copilăria care și-a julit genunchii căzând. Dacă ai să mă cerți pentru ea, neputința se va răsfrânge asupra ta, care ai fost martorul căderii mele. Dacă vrei să rămâi cu amintirea lor vei simți în tine resemnarea, dar eu nu vreau să renunț. Tăcerea lor o caut când în după amiezile ploioase...

Copilăria naște în mine dorința, când poveștile sunt prezente și când basmele nu mor, când totul este posibil, chiar trecerea dincolo, peste o zi, peste o săptămână, în fața marilor dileme, sfidând imanența timpului, chiar și atunci când timpul este o imensitate din care putem să luăm fără grijă: o zi, un an...

Aș vrea azi să-ți povestesc ce s-a întâmplat, din convingerea care vine din puterea de a crea acel mâine, pentru că acum știu că a afla cu o zi mai devreme înseamnă doar a trăi mai puțin cu o zi același timp înainte de timp. Iar timpul nu s-ar condensa și o zi nu ar fi tot o zi.

Speranțele noastre sunt doar zile care urmează, în viața ce ne-a fost lăsată în cutia pandorei, când fiecare zi devine o nouă căutare.

„Și cum aș putea trăi, dacă tu n-ai fi lângă mine ?”

Zei n-au putut trăi singuri și l-au creat pe om după chipul și asemănarea lor, ca să le fie supus și să se închine puterii lor, mereu umilit și-nlănțuit de respectarea poruncilor. Eu nu sunt zeu, dar te-am creat după chipul și asemănarea mea și te caut mereu. Te-am creat să fii puternică atunci când eu nu mai pot fi, și neajutorată când cresc în mine puteri. Pe tine dar te caut și tu exiști, căci altfel cum aș putea eu trăi dacă tu nu ai fi existat.

La ce-mi folosesc cuvintele celui aflat în tâmplător lângă mine, când știu în ce fel sună frazele lui ? Nu cuvântul mă poate ajuta.

Templul iubirii

Când un copil alunecând își julește genunchii iar omul de alături îl ridică în brațe și-i spune nu : „Taci, în curând n-o să te mai doară” ei : „Hai, vino să-ți arăt ceva”, durerea dispare, pierzându-se în acel ceva misterios, pe care urmează să-l afle.

Și vreau ca omul de lângă mine să tacă, iar dacă nu știe să-mi spună „Hai să-ți arăt ceva”, cel puțin prezența lui să mă facă să nu mă simt singur.

*

* *

Omedeu se așeză tăcut la un din mesele bogate. Trupul flămând trebuia să-și refacă forțele. Femeia îl urmă fără vorbă. Pe chipul ei gestul așezării la masa belșugului fu însoțit de satisfacție.

Leodanienii se înșiruiră veseli de-a dreapta și de-a stânga prințului. Omedeu era îngrijorat. Atmosfera opulentă a Templului Carantinei era atât de nefirească în întregul ei, încât se aștepta mereu la ceva neplăcut. O asemenea veselie, un asemenea belșug, trebuia să ducă la ceva ce nu se putea defini dar care s-ar fi soldat cu destule neplăceri.

Mesenii îi priviră curioși.

Murmure nedesluite porneau dintre ei. Își aduceau aminte că fuseseră la început ai domnului lor.

Vinul curgea în pocale aurite. Cupele se goleau pe nesimțite. Licoarea se ridică pe nevăzute în trupul noilor veniți, îmbujorându-le obraji. Privirile deveneau mai îndrăznețe, ochii mai strălucitori.

Omedeu îi privi pe cei găsiți acolo. Aveau chipurile deja congestionate. Mișcările nesigure, fețele buhăite trădau faptul că deveniseră victimele plăcerilor din templu.

Totul era artificial în jurul lor. Veselia era menținută în permanență de mesele veșnic pline și de licorile oferite.

Prințul se lămurea tot mai mult. Acesta era rostul templului! Era o nouă barieră în calea devenirii lor spre Omedania.

Fără de veste, femeia se ridică de la masă, lăsându-se însoțită de un leodanian extrem de volubil. Dorea să danseze.

În ritmul muzicii, trupul ei se mlădia cu grația firească a celui mai nefiresc dans. Ochii îi străluceau. Cu buzele întredeschise, își înălțase fruntea, primind cu un surâs beția de cuvinte prin care leodanianul își însoțea dansul.

Omedeu o privea cu tristețe. Sperase să fie adevărata femeie a visurilor sale. Se ridică de la masă cu mișcări nesigure. Băutura își făcuse efectul. Înainta printre dansatori cu brutalitate, așa cum n-ar fi făcut-o vreodată.

Ajuns lângă ea o prinse de mână zicând :

— Să mergem!

Leodanianul îl privi la început descumpănit, după care, de parcă și-ar fi adus brusc aminte de ceva, refuză s-o lase să-se desprindă:

— Vii, sau te iau cu forța ! spuse prințul furios.

— Nu pot, murmură ea nesigur, retrăgându-se în spatele leodanianului.

— Femeia aceasta e cu mine, zise prințul încercând să convingă.

— Și ce dacă. Acum se simte bine, cu mine.. Pleacă! îi spuse leodanianul cu nepăsare.

Prințul îl lovi nestăpănit, curmându-i cuvintele îndrăznețe.

Femeia îl privi înspăimântată. Pricepu că prințul vroia s-o scoată de acolo cu forța. Se înspăimântă. Dădu un țipăt și se refugie în spatele mulțimii ce se adunase.

Pentru o clipă, singur în fața leodanienilor întărâtați, Omedeu se crezu pierdut. Trupul i se încorda în fața primejdiei ca un arc.

De la mese, se ridicară în ajutorul lui leodanienii rămași credincioși. Se apropiau tăcuți, amenințători, gata de orice. De

Templul iubirii

unde se auzi zăngănit de arme și armuri. Tropăitul unor străjeri ce se apropiau în grabă, lăsa să se ghicească apropierea oamenilor de ordine. Cheflii se retraseră grăbiți, lăsându-l pe prinț și pe ai lui, să se descurce. Omedeu îi întâmpină cu hotărâre. Lângă el se strânsesă mai mult de jumătate din cei ce-l însoțiseră la templu.

Lupta începu. Scaunele deveniseră arme de temut în mâinile lor. Străjile templului, clătinate pentru o clipă în hotărârea lor, își reveniră.

Din ce în ce mai numeroși, străjerii îi imobilizează până la urmă pe curajoșii leodanieni. Fură legați apoi închiși într-o încăpere întunecoasă și sigură.

*

* *

Câteodată păsările își iau zborul de la streășina caselor noastre fără să le fi bănuit existența culcușului. Câteodată, gândurile sălășluiesc în noi, ca niște păsări necunoscute, pe care nici nu le bănuim că ar putea zbura...

Spre care țintă ?

Întotdeauna spre capătul nedefinit al zborului. Iar zborul lor ne va întrista. Pentru că niciodată păsările nu ciugulesc din palma care le-a deschis fereastra, ci din mina care le ocrotește zborul cu blândețe.

De aceea fiii își părăsesc părinții, când întâlnesc mâini ocrotitoare...

*

* *

Legăturile îi sfâșiau trupul. Furia ce-l cuprinsese, se dovedi a nu fi de nici un folos. Din întuneric, printre murmurele noilor veniți, se interferau glasuri necunoscute. Câteva mâini ce nu le aparțineau, se străduiau să le redea libertate. Curând Omedeu își putu mișca trupul.

Ochii începuseră a se obișnui cu întunericul, deslușind o mulțime de trupuri. Erau alți răzvrătiți, închiși acolo din motive necunoscute lui.

Numărul lor creștea sau se micșora, după cum rezistau artei modelării sufletului la care erau supuși în Templul Carantinei. Cei care cedau, erau puși să jure că nu se vor mai revolta împotriva obiceiurilor templului, apoi erau lăsați să se întoarcă în rândurile petrecăreților veșnici. Ceilalți trebuiau să rămână, până când aveau să cedeze.

Prințul îi privi cu atenție. Cătorva le crescuse părul în neorânduială, semn că erau închiși de multă vreme.. Aveau chipuri dârze, priviri triste, neînduplecate. Pe aceștia prințul se hotărî să și-i apropie. Leodanienii rămași credincioși, împreună cu aceștia, puteau și trebuiau să devină o forță de temut pentru slujitorii templului.

Începură, cu precauție, vorbind, dezvăluindu-și sufletul să se cunoască reciproc. Curând discuțiile se transformară în aprige dispute. Cei vechi înduraseră multe și văzuseră și mai multe. Erau la capătul puterilor. Demnitatea îi oprea totuși să se mai considere învinși.

Dârzenia lor îi îmbărbăta pe leodanieni și pe Omedeu deopotrivă. Prințul se bucură. Începu la rândul său să-i încurajeze. Veștile noi, lupta lor, idealurile ce-i călăuziseră până aici îi însuflețiră. Auziseră de Omedania, dar nu întâlniseră încă nici un omedanian adevărat, iar acum se treziră sorbindu-i cu nesaț cuvintele. Zi de zi, locul deznădejdiei era luat de gândul luptei pentru demnitate. O cutezanță pe care nu și-o descoperiseră până atunci, îi

Templul iubirii

hotăra din ce în ce mai mult să pășească alături de prinț și de însoțitorii lui. Omedeu era fericit...

*

* *

P

rietene, staisăfumăm!” Îmirăspundetăcerea. Dinlocurines-tiute, cuvintele se-noadă anapoda. Priveam și înțelegeam.

Cer de smoală deasupra sufletului meu. Copaci cu ramuri de-flăcări împrejur. Mama despletind povești pentru copii imaginari. Și peste toate și peste tot, o mare foame de adevăr, de certitudine...

Toamna în flăcări, toamna arzând cu toate culorile ei. Verdele visărilor devenind tot mai palid.

Copil am fost și nu mai sunt.

„Mai rămâi” am strigat frunzelor. Dar au căzut indifereente.

Foșnetul lor uscat, seca sufletul meu.

Și iarba, o, iarba se apleca la pământ și se unea cu el, venind în el, așa cum plecase la începuturi.

Nici un vis sălbatic. Numai mers hotărât de cerb singuratec în calea pieirii absolute. Orice pușcă-l putea dobori. Dar nu.

În copaci, scorburi ca peșteri întunecoase, se transformau.

Pe ochi și pe gură, cețurile sărate adunau timpul. Risipă nu era și nu mai putea fi.

„Rămâi” am spus. Și timpul a rămas.

Din ramuri uscate, frunzele foșneau ca niște bancnote calde în care vântul se rătăcise de spaimă.

„Și totuși aprinde-mi o țigară” mi-ai cerut și m-am bucurat. Erai om. Aveai nevoie de alte cețuri iar ceața aceea eram eu, acolo, pe gură, pe ochi și în păr.

Pădurea hohotea în foșnete lungi, ca un corn englezesc, în

timp ce gonacii se rătăceau în marea vegetală amorțită.

Mă dăruiam toamnei, lăsându-mi straiile la poarta naturii, pentru ca, gol de toate păcatele, să pot păși în rai.

„Iată, am zis, copil am fost și am crescut din rădăcini răsucite, în hrana pământului. Și m-am făcut falnic. Și am dat umbră, iar umbra a năvălit peste mine silindu-mă să exist”. Dar n-am, zis. Am gândit. Am așteptat toamna de flăcări să curgă peste frunzele mele și ale pădurii.

Goi, eu și pădurea am pășit pe urmele tale sfărâmând poteci singuraticе, ascunzând peșteri, descoperind văi adânci până în mijlocul tainei. Ai coborât în ele. Ți-ai răcorit sufletul și te-am luat în trupul nostru. Eu și pădurea te-așteptam. Trupul - tău era jertfă înfloririlor care trebuiau să vină, iar trupul meu era copacul cu frunzele-n flăcări. Ardeam la umbra frunzelor mele, ascuns, fricos, furișându-mă-n ape tulburate de ploile văzduhului.

Eram o corabie fără catarge. Ele creșteau din marea vegetală în care toamna se cuibărise fără teamă, iubind și ucigându-mi straiile. Una cu pământul și din el venind, mă bucuram la zgomotul pașilor tăi rătăcind pe urmele mele. Nu te vedeam, dar așteptam sărutarea trupului tău căzut în frunzele mele. Și câtă culoare...

*

* *

ne treceau una după alta. Temnița era la fel de neîncăpătoare ca la început. În spațiul ei, mii de prizonieri se perindau zilnic prin ușa grea, pecetluind destine. Cei care se întorceau la viața plină de belșug și îndeostulare. Ceilalți rămâneau. Și erau din ce în ce mai mulți. Noii răzvrățiți intrau pe ușa cedării. Aduceau vești.

Omedeu întrebă despre ea. Unii îi spuseră că o văzuseră veselă și fericită, alții că n-o văzuseră deloc. Era întristat. Gestul ei îl durea. Luni de zile așteptase vestea sosirii pe lume a Urmașului anunțat de-atâta vreme.

Templul iubirii

Și nimeni nu-i aduse vreun semn. Femeile închise laolaltă cu bărbații o condamnau cu vocea-n surdină. Nu cutezau a răni mândria prințului.

Temnița devenise neîncăpătoare. În Templul Carantinei revoltele izbucneau tot mai des, iar noii veniți nu mai aveau loc. Refuzul celor întemnițați de a se converti începea să devină periculos pentru armonia însăși prestabilită a templului. Temându-se de o revoltă generală, mai marii templului se adunară spre deliberare.

— Mai bine să plece o mână de răzvrățiți, decât să pierdem întregul belșug! se-auzeau tot mai des vocile celor dedați plăcerilor.

Curând, o dată cu venirea altor nesupuși, porțile temniței fură deschise. Cei închiși, orbiți de lumina sălilor de petrecere, ieșeau clătănându-se.

— Parc-ar fi beți, zise o voce din rândul primiturilor.

Tăcuți, alături de prinț, mii de leodanieni hotărâți pășeau cu fermitate spre ieșirea din templu.

Ochii lui Omedeu o căutau. Târziu o zări. Vru să se îndrepte spre ea, dar mândria îl reținu. O văzu înconjurată de tineri gala-nți și curtenitori. Ochii ei se întâlneau pentru o clipă cu ai lui. Sfidătoare, femeia îl muștră din priviri. În pieptul lui Omedeu se ivi o durere profundă, care-l zăpăci.

— Vino! strigă el. Grupul se opri așteptând. Dar ea îi întoarse spatele, strecurându-se în mulțimea care o acceptase. Omedeu plecă nefericit. În urma lor, ușile templului se închiseră grele. Drumul spre Bariera Internă aveau să-l facă împreună. Leodanienii convertiți erau hotărâți să-l urmeze pe Calea Năzuinței Supreme.

*
* *

În sufletul tău omule, nu există înțelegere, ci numai datorie. Consideri că semenii îți sunt datori. Pui simțul împlinirii datoriei celui de lângă tine mai presus de datoriile lui, calci în picioare, sfărâmi, tot ceea ce crezi că-ți lezează interesele. Și uiți că dragostea față de cel de lângă tine trebuie să fie și o jertfă. Tu ce jertfești ?

Te minți omule, și-i minți și pe alții. Nu ai nici măcar curajul să recunoști adevărul. Ai fost iubit atâta vreme cât ai dorit să fii jertfă. Acum nu mai dăruiești. Iar ceea ce a rămas nu se mai numește dăruire. Neputința ta de a înțelege absența oricărui gest de sacrificiu îți face neputincioasă iubirea. Și atunci urlă, întinezi și aduci sila în jurul tău.

Oare ești atâta de puțin un om adevărat încât să nu mai ai nici măcar înțelepciunea înțelegerii unui asemenea lucru ? Oare instinctul de proprietar al unui drept dobândit cândva prin mijloace care au cerut și partea ta de jertfă, să fi ucis în tine și ultima rațiune și ultima diferențiere între om și restul viețuitoarelor ? Atunci la ce mai speri ? Singur te-ai scos din rândul celor care merită respectul celui de alături. Numai spaima ta te poate determina să mai speri. Și nici măcar nu ești inconștient...

*

* *

La Bariera Internă, străjile domnești se deosebeau de cele în tâlnite până acum, nu numai prin felul reținut în care te întâmpinau, ci și prin alcătuirea lor.

Neînarmate lăseau calea liberă tuturor celor care doreau să intre.

Înșirate de-o parte și de alta a drumului, nenumărate clădiri adăposteau pe cei veniți să cuteze. Scribi meticuloși verificau năzuințele celor sosiți. Pentru fiecare vis, primeau un înscris care le dădea dreptul să se prezinte în fața unor comisii de validare, care

Templul iubirii

eliberau un alt înscris, permițând trecerea spre o altă verificare. Iar în final, la capătul tuturor probelor, leodanienii erau mai plini de înțelepciune, gata să-și continue Drumul Devenirii.

Într-un timp scurt, prințul străbătuse spațiul ce despărțea o comisie de alta. De fiecare dată își primise înscrisul și totodată dreptul de a merge mai departe.

Ajuns în fața ultimei comisii, Omedeu se opri. Încă nu era pe deplin convins de purtarea și vrednicia cutezanței sale.

— Încearcă ! îl îndemnă o voce venită din spate.

Omedeu își întoarce privirile curios. În urma lui o tânără îl îndemna să cuteze.

— Dar tu, de ce nu cutezi ? o întrebă el intrigat.

Ea nu răspunse. Din ochii mari și umezi se rostogoliră lacrimi.

El se întoarce. Îi cuprinse chipul îndurerat și i-l sărută cu delicatețe. Ea îi răspunse printr-o îmbrățișare. Omedeu simți în el golul lăsat de femeia pe care n-o întâlnise încă.

Felul în care și-o închipuise, putea avea înfățișarea ei.

Omedeu și-ar fi dorit-o.

— Încearcă tu, o îndemnă el eliberându-i calea. Însăpăimântată de gest și încurajată totodată, ea ajunse în fața înțelepților aproape fără voie.

Omedeu rămase așteptând. Puțin timp după aceea veni bucuraoasă, fluturându-și înscrisul suprem:

— Am învins, am învins, îi spuse ea fericită, îmbrățișându-l. Omedeu o luă de mână și o petrecu dincolo de Bariera Internă. Plecară împreună pe Calea Spiritului. Într-un târziu, după ce străbătuse o bună bucată de drum, uitându-se la Înscrisul Suprem, ea se opri întrebându-l mirată :

— Dar tu ce faci ?

— Mie îmi ajunge cât am. Nu cu înscrisuri voi ajunge la Asaltul Central.

Ea nu-i răspunse, neînțelegându-l. Se cuibări la pieptul lui fericită.

*

* *

arășă vreauguramearosteștelucruriciudate.Într-unadinzile
spuneam: primitivismul comportamentului uman dă siguranță
unei vitalități sporite.

În ce context a apărut această formulare nu-mi amintesc.
Știu că n-am mai întâlnit-o vreodată. Iar formularea în sine îmi dă
de gândit. Adică, ce-am vrut să spun ? Că un om cu un comportament
primitiv are o capacitate de adaptare socială mai mare ?
Posibil. Am în vedere pe unii dintre prietenii mei. Am în vedere
unele rubedenii. Am în vedere colegii din diferite perioade ale
existenței mele.

Am invidiat, în taină, simplismul erotic al omului aplecat
spre brazda de pământ, care a sfărâmat cu pumnul o ceapă și a
mâncat-o cu un boț de mămăligă rece, după care, fără nici un fel
de prejudecăți, a făcut dragoste în lanul de porumb sau la adă-
postul căpițelor din miriștea încinsă de soare, fără a contempla
trupul partenerei sale. Lipsa lui de rafinament erotic, simplitatea
gestului, l-au apropiat de natură. El nu-și dădea seama, decât
atunci când era prea târziu, că femeia lui nu mai avea trupul fe-
ciorelnic de altădată. De aceea căsniciile țăranilor noștri erau atât
de durabile în fața ispitelor minții. Țăranii n-aveau timp de con-
templație pentru femeile lor.

Noi, urmașii truditivilor câmpului, satisfăcându-ne existența,
am început să dăm Savoare tuturor faptelor noastre. N-am devenit
mai pudici, dar am ridicat pudicia la rang de relație socială,
punând o stavilă de netrecut în calea apropiării de natură.

Și ca orice animal, omul nu poate fi mai fericit decât atunci
când se confundă cu natura.

Templul iubirii

Iar ceea ce am formulat în zilele trecute cu sensul de primitivism, trebuia să reformulez acum, de dragul adevărului.

Nu primitivismul comportamental, ci păstrarea legăturilor firești cu natura, chiar dacă oamenii vor risca să devină mai puțin sofisticăți, dă siguranța vitalității umane.

Iată deci că de la o formulare pripită se poate ajunge la o dezbatere lăuntrică folositoare. S-ar putea ca mai târziu aceasta dezbatere, să capete cu totul și cu totul alte valori de referință. Trebuie să am răbdare cu sufletul meu, pentru a-l privi desfășurându-se.

*

* *

ni treceau într-o curgere lină. Clipă de clipă, ceas de ceas

Omedeu își vedea năzuințele împlinite. Din prințul naiv, devenise moștenitorul sigur al bogățiilor sufletești necesare Omedaniei. Gândul că Marele Omedan îi făcuse o nedreptate exilându-l, îl părăsea. Adeseori îi venea să-i trimită o solie de mulțumire pentru ceea ce era pe cale să reușească.

Femeia care trecuse prin Bariera Internă îl însoțea cu multă delicatețe. Uneori Omedeu o surprindea cum îl privea cu admirație, alteori o surprindea surâzând.

— De ce râzi ? o întreba el atuncea.

— Sunt fericită, venea răspunsul ei fără ascunziș.

— Mă bucur c-am reușit să te fac fericită. Dar fericirea aceasta-i numai o parte din Adevărata Fericire. Ar trebui să-ți alegi o cale de împlinire. Numai năzuind vei reuși să ajungi la Fericirea Supremă.

Ea nu-i răspuse. Faptul că obținuse mai mult decât sperase îi era de ajuns. Degeaba încerca Omedeu s-o facă să alerge alături. Țelul ei fusese atins, iar goana continuă era o nebunie. În zadar Omedeu încerca uneori să-i dovedească contrariul. De la înălțimea izbânzilor ei, femeia nu se lăsa convinsă. Drumul prin Calea Spiritului devenise pentru Omedeu o adevărată povară.

Poate că aceasta e o cale prin care voi reuși să dăruiesc ceva părții din mine pentru a mă întregi, își spunea adesea continuându-și drumul.

Femeia îl privea încântată, mândrindu-se, încurajându-l chiar, dar fără a i se alătura. Pașii prințului străbătând Calea Spiritului deveneau tot mai grei și mai mărunți.

Trupul îi era vlăguit atât de efortul propriei deveniri cât și de felul în care se silea să o țină lângă el pe femeia venită. Cu fiecare distanță ce-l apropia de țelul suprem, Omedeu o simțea tot mai greu desprinzându-se din mulțimea ce-o cuprinsese, complăcându-se.

*

* *

Tăcerea omului acesta o caut când pașii mă poartă în amiezi ploioase pe străzi, sfidând timpul cu trecerea lui peste mine și peste căutările mele fără răspuns, sfidându-mă pe mine cel veșnic mulțumit, copilul cu genunchii juliți, ale cărui lacrimi s-au uscat în brațele care promet și care mă îndeamnă acolo unde tăcerile seamănă cu promisiunile.

Dar străzile sunt pustii și geamurile caselor s-au închis peste destine ce nu-mi aparțin. Doar ploaia mă îmbie cu un gest larg: „poftim, sunt cu tine și tac; eu nu-ți ajung ?”

Atunci te-am zărit pe bancă într-o atitudine nefirească, ca și cum ai fi așteptat pe cineva, calmă, imobilă cu ochii deschiși spre nicăieri.

Îmbrăcată în negru, neagră. Mă apropii. Nebună ? Beată ?

Templul iubirii

Disperată ? Mă opresc și te privesc îndelung. Nu-mi dai nici o atenție. Parcă nici nu exist.

„Tu ?” mă trezesc rostind. Vocea mea se pierde în ploaie și indiferență.

— Ei tu ? repet încercând să rup perdeaua de ploaie, de parcă ea ar sta între noi. Răspunsul e același. Și cât mi-am dorit tăcerea.

Mă așez alături și mi-e bine. Nici nu vreau altceva, aștept; doar sfârșitul ploii sau o privire.

Nici ploaia nu s-a sfârșit, nici capul nu l-a întors. Într-un târziu întinse mâna spre mâna mea, cealaltă spre apă. Privește trasând cu degetul linii, forme.

— Asta e. Ești prea curios, zise tăcând. Tresar.

— De unde știi ?

— Pe nicăieri. Scrie aici.

Atunci am simțit că eu sunt acela. M-am ridicat și te-ai ridicat odată cu mine. Nu m-ai căutat nici cu privirea. Doar mâinile le simțeam arzându-mi pielea. Nu se mișcau, nu căutau forme, dar erau peste tot, afară și înăuntru, mai ales înăuntru.

Împreună, picioarele se mișcau în ritmuri dinainte știute. Restul era încheștarea simțurilor când mâinile împleteau inconștient dorințe. Și întrebarea „ce ne facem” de nimeni rostită, venită dinainte, din tot, repetată apoi la nesfârșit, a rămas mereu fără răspuns, când încă n-am găsit și poate nici nu găsim răspunsul.

*

* *

pus în Calea Spiritului, Omedeu se opri. Din fiecare colț a drumului său, femeia îi apăruse, dar nu-l împlinise. Golul din sufletul lui se mărea. Rănilile dezamăgirilor nu se mai cicatrizară ca altădată.

Aici, acum, în Calea Spiritului, căutările prințului trebuiau

să se finalizeze. Hotărât, pătrunse pe aleile pardosite cu marmură și pietre semiprețioase în sanctuarele ce străjuiau de-o parte și de alta calea atât de mult râvnită.

Alei umbroase răcoreau frunțile celor care se străduiau să devină maeștri ai spiritului. Bănci comode îmbiau trupul ostentiv la odihnă binemeritată. Din când în când, în Agorele strălucitoare, se ridicau înțelepții încercând să descifreze tainele sufletului.

Omedeu se simțea fericit. Alături de ei se putea dăruți fără a mai aștepta altceva. Fiecare avea ceva de căutat. Fiecare venea cu sufletul plin de înțelepciune, dăruind cu toată dragostea preaplinul bogăției spirituale.

— Vino, tinere priț, îl îndemnară înțelepții.

— Arată-ți puterea de a ne înțelege. Fii urmașul demn, de tatăl tău, și lasă-ți femeile ce te înconjoară. Nici una din femeile care te-au însoțit nu sunt demne de dragostea ta.

Omedeu îi urmă contrariat. Nu putea și nu vroia să-i creadă.

Zilele de studiu alternau cu cele petrecute alături de femeia lui.

Într-una din zile, pe când se pregătea să meargă spre locurile de unde-și îmbogățea sufletul, ea îl însoți plictisită până în centrul cetății.

— Eu nu mai merg iubitele, îi spuse deodată, oprindu-se lângă un negustor de pietre prețioase.

— De ce ?

— Știi doar cât de mult mă plictisesc. Sunt încă tânără.

— Dar eu nu sunt ?

— Da, și tu ești, dar ți-ai ales un drum ce nu mă mai atrage.

— Și ce te atrage atât de mult ? o întrebă el furios, dezamăgit.

— Ți-am mai spus. Vreau să mă distrez, să cunosc lumea, viața și să gust din plăcerile ei cât încă n-am îmbătrânit.

— E păcat, mare păcat, zise el dând a lehamite din mână, îndreptându-se spre sălile mult vizitate.

Descumpănită de ușurința cu care-și recăpătase libertatea, femeia se pierdu în mulțimea ce forfotea pe ulițele cetății.

Templul iubirii

Rătăci un timp, îmbătăta de culorile și miresmele orașului, apoi se opri în agonie. Tineri imberbi și petrecăreți își opreau privirile asupra ei. La început nu le acordă importanță, dar când unul dintre ei, înfășurat într-o mantie bogat împodobită, se opri în fața ei, o cuprinse o emoție deosebită.

— Vrei să te însoțesc ? o întrebă tânărul cu îndrăzneala pe care o îndelungată experiență îi permitea orice. Ea nu-i răspunse, dar se ridică în semn de acceptare. Se pierdură în mulțimea ce forfotea dornică de viață.

Omedeu își petrecu ziua întreagă într-o stare de surescitare deosebită. Renunță la prânzul obișnuit, primind o gustare frugală din fructele oferite de înțelepții templului.

Seara își îndreptă pașii zoriți spre locul unde obișnuia să-și recapete forțele fizice pentru munca de peste zi.

Ea nu era. Neliniștit, se învârti o bună parte din timp între pereții casei, așteptând-o. N-a venit.

Dimineața l-a găsit nedormit și nemulțumit. Nu mai avea chef de nimic. Se trânti sfârșit pe așternutul locului de odihnă, hotărît să renunțe la tot. Deodată zgomotul unor pași furișaji se deslușiră venind dinspre intrare. Era ea. N-o întrebă nimic.

Aștepta.

— Bună, iubitele. N-ai plecat ? îi spuse ea zâmbindu-i șăgalnic. Prințul nu-i răspunse.

— Ești supărat ? N-ar trebui. Ți-am spus doar că vreau să cunosc viața, se dezvinovăți femeia.

— Și ai cunoscut-o ? o întrebă el sarcastic.

Fu rândul ei să tacă. Cum ar fi putut povesti tot ce i se întâmplase. Fusese în acele locuri destinate celor mai rafinate plăceri, chiar dacă nu acceptase încă inițierea. O fascinasă totul. Nu acceptase din teamă. O teamă instinctivă față de tot ce nu era pe deplin cunoscut.

— Ești liberă să faci ceea ce crezi, încheie prințul părăsind-o hotărât, deși ar fi vrut s-o audă oprindu-l.

Nu-l opri. Rămasă fără grai între sentimentul vinovăției și al revoltei, femeia îl privi dispărând.

Prințul intră în sălile de lectură. Unul dintre prieteni îl sfătui să se odihnească la el. Îl însoți plin de amărăciune. Pe drum i se destăinuă.

— Nu te necăji. Unul dintre înțelepții noștri a făcut înconjurul templului c-o întâmplare anecdotică. Soția îl bănuia că are o metresă cu care-și petrecea tot timpul. De câte ori îl întâlnea îl cicălea. Prietenii l-au sfătuit să-și caute cu adevărat o metresă, așa, ca să se răzbune. O găsi cu ușurință. Dar aceasta îl acuză că-și petrece timpul cu soția. Atunci se refugie definitiv în templu, și acuzațiile nu-l mai afectează. Până la urmă a avut norocul ca soția și metresa să se fi cunoscut și să-și fi mărturisit același reproș, descoperind, spre hazul tuturor, adevărul.

Prințul zâmbi cu amărăciune. Nu, el nu putea să facă același lucru. Pentru el femeia era un vis, un țel, o treaptă a cunoașterii necesare pentru a se putea înfățișa înaintea Marelui Omedan. Iar femeia care-l însoțise până atunci, se dovedise a fi aidoma celorlalte femei.

„Nu, nu este femeia care să mă merite. Sau poate că eu nu am calitățile necesare” se îndoie în egală măsură și în tăcere.

Timpul trecea. Nu se mai întoarse lângă femeia ce-l părăsise. Se afundă tot mai mult pe drumul ales spre desăvârșire.

Chipul femeii se estompase. Sufletul avid de setea cunoașterii se adăpa nesățios. Foamea spiritului nu-l mai tortura ca altădată. Alte femei, cu chipul transfigurat de puterea ideilor cu care-și împodobiseră cugetul, îi ieșeau în întâmpinare. Trecerea lor prin timp nu-l afecta în nici o privință. Curtenitor și amabil, participa alături de ele, ca un tovarăș de drum, ca un adevărat prieten la calea comună. Și cu cât pașii îl purtau mai departe, cu atât se simțea mai împlinit.

Miile de povești frumos orânduite se lăsau cercetate, mângâiate de ochii lui nesățioși. Din fiecare raft al templelor spirituale ideile se dăruiau pentru împlinirea supremă.

Templul iubirii

Omedeu era fericit. Degetele răsfoiau cu înfrigurare fiecare fărâmbă de adevăr. Buzele murmurau la nesfârșit formulele magice dătătoare de înțelepciune. La capătul lor vegheau dorinți. Se simțea copleșit și împlinit deopotrivă. O liniște încordată se lăsă peste rafturile lustruite de căutări. Tăcerea plutea.

Se rătăci printre rafturi.

Căuta răspuns ce nu se mai găsea în agorele înțelepților. Iar acesta-i poate fi dat numai de ea, eterna femeie. Un zâmbet îi înflori pe chipul obosit. O nouă încercare în calea devenirii lui ? Desigur.

*

* *

D

areă am murit. Nu vă bucurați de moartea mea. N-ați devenit mai buni și nici mai apropiați unul de altul. De fiecare dată moartea celor mai buni ar trebui să vă întristeze. Prin jertfa lor se pierde partea de omenie care vă lipsea și către care aspirați.

Dar nici nu trebuie să vă întristați. Rămâneți așa cum sunteți. Prin moartea mea voi lăsa locul unui alt om, poate mai bun ca mine, dar niciodată nu veți mai găsi unul aidoma.

Dacă n-ați iubit, sufletul meu a primit dragostea voastră și a înflorit. Roadele înfloririi au fost pretutindeni. Chiar și în sufletul tău, prietene.

Au fost clipe când ai fost fericit. Iar pentru ele, cineva a trebuit să plătească. Nu-i nici o durere dacă plata a fost să fie sufletul meu. Tu să fi simțit clipele de fericire cu adevărat. Aceasta mi-a fost menirea. În mintea mea nu este loc pentru regrete. Nu am ce-mi reproșa.

M-am dăruit cu toată ființa fericirii Omului pe care l-am crezut că merită a fi Om.

Departee de tot ce poate fi omenesc, alături din toată inima de omul adevărat, am construit palate imaginare de fericire și-am

fost izvorul, și-am fost râul în care trupul tău s-a cufundat cu voluptate.

Ce simt acum nu știu, dar aș vrea să te știu fericit.

*

* *

Într-o zi, în timp ce mă așezam la masa de lucru, am văzut-o pe femeia aceea. Într-una din zile sosi înaintea tuturor în sala mare a depozitării manuscriselor. Începu să-și poarte privirile pe deasupra înscrisurilor orânduite de-a lungul pereților de piatră. Un zgomot abia perceput îl făcu să-și întoarcă privirile în direcția de unde venea. În colțul cel mai întunecat, silueta unei femei urcată la nivelul de sus al încăperii, se contura distinct pe sulurile de înscrisuri orânduite cu grijă.

Omedeu o privi în tăcere și cu uimire. Era pentru prima dată când în aceste locuri era zărită o femeie.

Preferă să o privească într-o totală nemișcare, de parcă s-ar fi temut c-o sperie și că dispăre.

Simțea picioarele amortindu-i. Trebuia să se miște.

Împins de o forță nevăzută se apropie. Pașii lui se risipiră în spațiu. Femeia se opri și-și întoarse privirile nedumerită.

— Eu sunt, zise Omedeu de parcă ar fi fost îndeajuns de remarcant pentru a fi suficient să spun că este și toți să-l cunoască.

Ea îl privi, fără a-i răspunde.

— Eu sunt Omedeu, își declină prințul identitatea spre a-i vedea reacția.

De la înălțimea la care se afla, femeia îl privi cu îngăduință.

Omedeu simți acest lucru îndurerat. Ar fi vrut să fie primit cu dragoste, cu brațele întinse spre sufletul lui neîmplinit.

„Când oare-ți vei găsi împlinirea?” se pomeni întrebându-se.

Ceva din sufletul lui ar fi vrut să spună: „Acuma, dar chi-

Templul iubirii

pul ei nu-i împlinise năzuința”???

Rece, statuară, cu privirile ca o lamă de spadă, ea îl scormonea în cele mai adânci tainețe ale sufletului, descoperindu-l, cântărindu-l.

Vulnerabil, Omedeu se stăpâni. Ar fi dorit s-o oprească. Doar se afla în punctul stăpânirii de sine. Nimic nu trebuia să rupă echilibrul locului. Nimic nu trebuia tulburat.

Omedeu se pomeni cutezând. Pe buzele lui începură să-și facă loc rostiri a căror existență nu le-ar fi putut bănuși.

Femeia îl asculta îndemnându-l din priviri. Vestmintele îi dezgoleau sufletul, excitând-o. Clipă de clipă, tainele se așterneau la picioarele ei, ca niște frunze moarte, a căror existență se încheiase...

Omedeu își privea gândurile pierind ca pe-o ofrandă necesară pe altarul înțelepciunii. Cu fiecare rostire voită sau nu, se apropiau. Curând femeia îl lăsă să-i dezvăluie gândul tainic. Magia rostirii îl încătușa în loc să-l elibereze. Amețit de măreția rostirii, Omedeu se lăsă devorat. Povara cătușelor nevăzute era minoră pe lângă grandoarea înțelepciunii, încât puteau să pornească la drum alături spre poarta spiritului. Speranțele renăscuseră. Putea fi aceasta femeia ? Timpul se văluri, fără să-i dea un răspuns. Porni.

*

* *

V

ai de cei învinși. Nimic nu este mai dureros pe lume decât să porți pe umeri povara unei vieți de om învins. Și nimic nu este mai măreț, decât lupta omului ce nu se lasă învins.

Am cunoscut în viață oameni care s-au iubit atât de mult încât iubirea i-a ucis.

Să fie această iubire ceea ce ne dorim ?

Am cunoscut oameni care și-au subjugat iubirea preceptelor sociale, hotărând să sufere toată viața pentru a putea să fie de

folos iubirii.

Să fie aceasta iubirea ?

Prietene, tu pentru care fel de iubire ești ?

Așteptarea este un tribut pe care-l pot plăti cei ce se iubesc?
Nu este jertfă mai mare în iubire decât așteptarea.

Există în iubire o cuviință, o limită a bunului simț, fără de care iubirea se diluează ?

Adeseori rătăcim în jurul nostru fără a avea curajul de a intra în noi înșine, iar atunci când o facem, din cele mai multe ori nu vrem să recunoaștem ceea ce vedem, de parcă altul ar sălășlui în noi. Trebuie să ne dovedim demni de ceea ce descoperim înlăuntrul nostru.

Cu demnitate trebuie să ne purtăm și micimea viciilor și măreția cutezanțelor. Depinde de noi și numai de noi, ca unele vicii să le anihilăm. Atunci când săruturile o iau înaintea rațiunii, când devin pretext pentru vicii, orice strădanie de anihilare este zadarnică. În luptă vei arunca numai simțuri.

În așteptare, omul se înarmează numai cu rațiune, încet să-și anihileze instinctele, să le transforme în sentimente.

Nimeni nu luptă cu muribunzii.

Singura preocupare a luptătorilor este să moară frumos, pe când a muribunzilor este să nu trăiască urât. Și unii și alții nu găsesc în moarte o spaimă. Ei au trăit, au clădit, au dărâmat dar nu s-au retras din calea vieții.

Există muribunzi încă de la naștere. Ei nu se luptă cu viața, ci cu moartea, dar câți din ei au intrat în istorie ? Oamenii nu acordă importanța cuvenită muribunzilor.

Planeta însăși este muribundă, adeseori din cauza indifeerenței oamenilor ei.

*
* *

— acolo ? se auzi un glas din spatele

— Noi ! spuse Omedeu cu tărie în glas și fermitate în cuget.

Din balamale, poarta se frânse aidoma pâinii în mâini.

În spatele ei, un drum întortocheat lăsa să se întrevadă o sumedenie de străjeri, gata să intervină.

Pășiră amândoi plini de curaj, dar fiecare pentru sine. Nimic între ei nu se schimbase. Împreună, dar singuri, se cufundară-n cetate.

Oboseala drumului îi siliră să-și caute adăpost.

Bătură la o ușă înnegrită de vreme. Îi primi un bătrân cu părul alb și cugetul plin de păcate. În schimbul unor sume fabuloase oferea noilor veniți încăperi pentru odihna trupului și desfătarea sufletului.

Tăcuți, se așezară pe patul îngust din camera goală și rece ca sufletele lor. Omedeu se întinse jenat, întinzându-și cu greutate picioarele lungi. Labele-i atârnavă fără sprijin.

Femeia zâmbi. Era primul zâmbet pe fața ei imobilă. Se culcă lângă el. Adormiră-n tăcere.

Zile și nopți de-a rândul aveau să fie la fel.

Părăsiră cetatea. În fața lor, drumul ducea la podișul cel mare. Străbătură distanța cu greu. Fiecare pentru sine. Curând femeia se văzu depășită de prinț. Nu se sfii să-i ceară ajutorul. Omedeu continua să spere că le va fi de folos puterea dobândită. Dar nu. Ea se mulțumi cu darul primit și se dedă hrănirii trupului cu tainele aduse de prinț.

În jurul lor fisura se mărea transformându-se într-o prăpastie de netrecut. Rarele punți pe care și le întindeau demonstau o dată mai mult neputința apropierii.

Omedeu era tot mai trist. Cătușele îi strângeau nemilos trupul rănindu-i în egală măsură spiritul.

Curând prințul încercă să evadeze. Se hotărî să-i destăinuie aceasta.

Ea îl privi neîncrezătoare. Sfidându-l îi spuse : „Cine te va putea suporta, măcar o zi ?”

El n-o contrazise. O teamă ciudată îl stăpâni.

Toate femeile de dinainte-i fuseseră împotrivă. Niciuna nu-i adusese ceea ce el dorise cu atâta ardoare.

Înspăimântat, amână totul pentru altădată. Se mulțumi să rămână cu demnitatea-i princiară încătușată, sperând în eliberări viitoare.

*

* *

Privi un tablou, o pictură. Un om apropiat de originea vieții.

Viața lichidă în zbucium, sau într-o încremenire, strălucind argintiu sub clar de lună. Viața în valuri gigantice, redând vieții forța ce-i aparține. Leagăn al vieții legănându-se ou înverșunare.

Nimic nu impresionează mai mult decât calmul tragismului acvatic dezlănțuit. Atâta dezlănțuire și totuși naufragații mai au viață. Apa primordială spălând picioarele lor de pe resturi de lemn și catargul ca o cruce cerându-și iertare pentru nesăbuiința de a fi încercat să le ia viața. Sau apa șlefuiind roca muntelui, creînd punți de legătură pentru oameni.

Apa ce ne unește în egală măsură și proporție cu planeta.

Iată vocea unui om adevărat. Și nici o floare în imensitatea acvatică. Nici măcar o înflorire dragă sufletului meu. Iar fără înflorire, de unde viață ? Din apă, ar fi răspunsul.

Nu nașterea sexuală, ci viața depersonalizată de sex se revărsă din penelul artistului. Corăbiile, stâncile, naufragații, porturile, munții brăzdați de cursuri de apă sunt numai elemente ale vieții.

Când viața devine conștientă de sex, apare înflorirea.

*

* *

Timpul trecea nevăzut peste dânșii. Cu fiecare curgere prăpastia se adâncea. Curând fiecare rămase de cealaltă parte. Singurătatea încătușată îi doborî. O spaimă cumplită îi distruge siguranța princiară.

Orbită de orgoliu femeia continua să-și fluture ideile absurde în preajma tuturor celor ce căutau să se apropie de prinț.

Vestea apropierii lor de granițele împărăției ajunse la Marele Omedan. Omedanienii începuseră a se agita. Bătrânețea împăratului nu mai era o garanție pentru mulțime. Înapoierea prințului năștea speranțe adormite. Omedanienii vroiau să schimbe ceva.

Podișul cel Mare se învecina cu Omedania. Leodanienii care răzbiseră până la podiș se pregăteau de Marea Trecere spre platourile Omedaniei.

Din când în când se organizau vânători. Leodanienii se aventurau bucuroși. Era un prilej de verificare înaintea Marii Treceri în Omedania. Rând pe rând își alegeau călăuza vânătorilor. Cei aleși se străduiau să nu înșele așteptările mulțimii.

Astăzi prințul urma să facă dovada alegerii lor. Adunați în centrul podișului, cei mai de seamă leodanieni ce-l însoțiseră îl investiră cu puteri depline. Pe el aveau să-l urmeze, iar proba vânătorii era prin tradiție o nouă încercare.

Leodanienii călări se avântară în iureș.

Animale ciudate dispăreau ca nălucile din fața lor, ascunzându-se în locuri de unde nici un vânător nu le mai putea zări. Omedeu își încorda voința, descoperind cu privirile-i ascuțite fiecare sălaș al fiarelor sălbaticе.

Leodanienii bucuroși le prindeau întrecându-se în lăudarea celui ales. Trofeele erau o dovadă a priceperii sale în arta vânătorii.

— Pe tine te urmăm în Omedania, spuseră cutezători, leodanienii. Omedanienii din suita tatălui său se bucurară.

Fericit, Omedeu se întoarse spre ea. De pe malul unde se găsea, pe marginea prăpastiei, femeia îi spuse :

— Te bucuri degeaba. Mie îmi datorezi toate acestea. Ochii

prințului se întristară. Atâta orbire-l rănea, alungându-l. Se hotărî să plece singur alături de ceata omedanienilor și leodanienilor rămași.

— De-atâtea ori am sperat să găsesc femeia vrednică pentru a mă însoți în împărăția tatălui meu, încât pentru o vreme, am crezut că tu ești aceea. Dar m-am înșelat. Din nou m-am înșelat, spuse prințul cu amărăciune.

— Ba cred că tu m-ai înșelat. Eu nu ți-am cerut aurul împărăției. N-am nevoie de împărăția tatălui tău. Eu vreau doar un bărbat care să mă facă mereu să nu uit că sunt femeie. La ce-mi folosesc mie toate bogățiile tale, dacă voi trăi mereu singură. Tro-nul te va răpi oricărei femei. Iar în lipsa ta de înțelegere vei acuza mereu femeia și nu vei avea curajul să recunoști că nu ea este de vină, ci menirea ta. Niciodată un stăpân nu a putut dărui fericirea supușilor săi, îi spuse ea cu voce tăioasă impersonală.

Prințul o privi cu uimire. Vorbele ei îl dureau. „Era adevăr sau minciună?” Nu putea ști. Trebuia să găsească până la urmă înțelegerea de care avea nevoie. Însoțitorii se îndepărtară. Duri-tatea femeii le displăcu.

Țineau la prințul lor și leodanienii și omedanienii. Îi însoți-seră pentru sufletul ales și pentru puterea pe care știa s-o dăru-iască tuturor.

— Rămâi cu bine atunci, îi spuse el cu amărăciune și cu durere în suflet, îndreptându-se spre ai lui.

— Mergi cu bine îl însoți urarea ei, rostită egal, cu convin-gerea lucrului bine făcut.

Curând prințul îi ajunse. Vânătorile aveau să continue până când aveau să-și procure rezervele pentru drumul de întoarcere. Toți știau că drumul era lung și greu.

Zile de-a rândul își încercară puterile în descoperirea și prinderea vânatului.

— Mâine ne oprim, le spuse prințul într-una din serile în care se așezaseră în jurul focurilor de tabără.

Am suficiente provizii pentru ca să ne ajungă până la ca-

Templul iubirii

pățul drumului

— Atunci mâine facem vânătoarea cea mare, zise unul dintre sfetnicii Marelui Omedan.

Prințul îl privi contrariat, neînțelegând.

— Așa se obișnuiește, mărite prinț, îl lămuri tot unul dintre omedanienii din garda ce-i fusese dată încă de la începutul exilului.

— Atunci să ne odihnim. Cine va fi mâine călăuza ?

— Măria ta, ca semn de prețuire pentru tot ceea ce ai făcut până acuma, primește să ne fii din nou conducătorul acestei mari vânători, îl îndemnă unul dintre leodanieni.

— Primesc cu bucurie, dar cu o condiție. Să ne retragem și să ne refacem forțele pentru ca ziua de mâine să fie cu adevărat ziua mării vânători.

— Așa e, se auziră câteva voci din întunericul sfâșiat de limbile focurilor răspândite în tabără.

Fiecare se retrase spre cortul său. Numai străjile urmau să vegheze la odihna lor.

A doua zi, organizați în cete, începură vânătoarea cea mare.

Omedeu îi conducea cu fermitate. Bogăția vânatului îi bucura pe toți în egală măsură. Sunete șirete, imitând un vânat sau altul, atrăgându-l în capcană, se întretăiau în văzduh.

Omedeu alerga fericit. Alături de el, alergau cei mai destoinici leodanieni.

Femeia rămăsese-undeva în urma lor. Nu putea înțelege nerăbdarea acestora.

Curând, hărmlăia nu se mai auzi. În liniștea de la marginea podișului, femeia se așeză să se odihnească. Adormi. Când se deșteptă, liniștea se înstăpânise peste tot podișul.

Hotărî să se întoarcă. Pașii o purtau nesiguri apoi din ce în ce mai siguri spre ținuturile cunoscute ale Leodaniei. Revenea spre ai săi.

Leodanienii obișnuiți treceau pe lângă ea, fără s-o bage în seamă. Case frumoase se iveau dintre livezi bogate, de parcă ar

fi vrut s-o îmbie la odihnă și răcoare. Soarele o obosea, cu toate că strălucirea lui nu mai era atât de vie. Curând, ținuturile deveniră și mai răcoroase. Terenul cobora ușor.

Pașii se îndreptau în virtutea inerției spre Heleșteul Însorit. Pe malul lui, chiote vesele de copii ce se stropeau din belșug cu apa heleșteului, o atraseră cu ostentație. Femeia se opri pe malul heleșteului. Îi plăceau copiii, dar nu și apa.

Un copil se îndreptă spre ea. Apropierea lui o copleși. Îi dorise dintotdeauna. Îl luă în brațe cu duioșie. Leodanieni bărboși din largul heleșteului îi zâmbiră. Luntrile pline de pește se mișcau greoi spre malul așezării.

Femeia le făcu un semn prietenesc cu mâna..

Ei îi răspunseră bucuroși. Aveau să rămână împreună.

*

* *

D

umnezeu n-ar avea nici un sens, dacă n-ar fi comparat în permanență cu Diavolul și cred că a fost creat din dorința lui tocmai pentru a arăta muritorului de rând cât de sublimă este dumnezeirea și cât este de autoputernică, față de creațiile diavolești.

Numai așa se poate explica existența femeii.

Autoputernicia masculină n-ar fi avut nici un termen de referință. Cu cine să se fi comparat puterea, vigoarea, violența, furtuna masculină, credința, fermitatea, caracterul adevărat al acestuia, dacă nu cu gingășia, candoarea, sensibilitatea, instabilitatea și permanența necredință a femeii? Măcar din spirit de contradicție.

Nu degeaba s-a spus că din lupta contrariilor se naște adevărul. Frumos sau nu, fie că ne place sau nu, adevărul iese la iveală.

Poate așa a fost să fie și cu fericirea. Poate că așa trebuie privită și iubirea. Dacă toată viața noastră ar fi o sumă perma-

Templul iubirii

mentă de fericire ne-am plictisi și n-am mai putea defini ce este iubirea fără puncte de referință în nefericire, în indiferență, în ucigătoarea ură. Nu e posibil ca toată lumea să iubească pe toată lumea și cu atât mai mult să se iubească cu toată lumea. S-ar ajunge la o existență incestuoasă nu numai fizic, dar și psihic. De aceea, în contrapondere, s-a definit ura. Iar legile iubirii sunt perfect valabile și pentru ură. Întotdeauna acumulările urii au produs victimele necesare, irumpând vulcanic până la eliminarea surplusului de ură creat, lăsând loc iubirii și viceversa.

Indiferența nu le este dată celor viteji, curajoși, fie bărbați sau femei, dar niciodată ea nu va sălășlui în inimile celor care iubesc sau au iubit cu adevărat. Pentru că o iubire poate trece printr-o perioadă de indiferență, dar se transformă după aceea în ură, și numai uitarea poate să șteargă ura iubirii.

Iar uitarea pentru oameni sănătoși nu există, oricât de mult ne sufocăm memoria cu minciuni. Aceasta este o siluire izvorâtă din teama de a recunoaște adevărul.

Iubim sau urâm cât existăm. Indiferența este doar o stare pasageră a sufletelor adevărate.

*

* *

S

Prințul porni. Munții se despicau arătându-și măruntaiele aprinse. Pădurea se clătina cuprinsă de spaimă. Florile se-nfiorau la durerea acelor ce aveau să moară:

„Cine vrea să scape să vină cu mine !” mugii regele pădurii clătînându-și deznădăjduit coarnele, imense ramuri de os domnesc. Toată suflarea pădurii se risipi înspăimântată.

Prințul își continua goana. In calea lui frunzișul era sfâșiat nemilos. Pădurea cu ochii înlăcrimați încerca să-i ascundă drumul spre viața cuprinsă de teamă.

Dar prințul mergea cu mintea vânătorului în căutarea su-

perbului vânat. Ramuri uscate s-aplecau în calea lui încercând să-i stăvilească avântul, sfărâmându-se-n bucăți.

Strigătul copiilor pădurii înfiora văzduhul, iar când prințul săgeta trupul celui rămas în urma turmei, geamătul se transforma într-o sfâșietoare strigare finală.

Regele munților s-opri cutremurat. Coarnele se aplecară ușor. „Nu vă opriți!” mugi cu glas tremurător de sub coroana regală.

Vânătorii îl urmăreau nemiloși.

Turma își relua goana înfiorată, în vreme ce căprioara s-a oprit fulgerată. Durerea iedului lovit sfâșiind pădurea o țintuia locului. Ascunsă după copaci, își privi puiul căzut ca o picătură de soare pe covorul de frunze uscate, pentru ultima oară, tremurând de neputință.

Zăvozii veneau urlând întărâtați, înaintea vânătorilor.

„Nu vă opriți !” îi îndemnă glasul regal, încercând să-și aducă turma în afara primejdiei. Dar mugetul nu mai avea putere. Ciuta rămasă în urmă se năpusti asupra câinilor ajunși lângă trupul ce mai palpita încă.

Zăvozii înspăimântați se retraseră surprinși.

Voievodul, legănându-și coarnele maiestoase, își conțeni pasul cu care-și îndemnase turma să fugă. Vru să se întoarcă să-și apere puiul, iubita și turma, care prostită, îl privea nehotărâtă.

„Nu vă opriți !” îndemnă cerbul cuprins de neliniște. Cu ochii cuprinși de durere își petrecu ciuta cu lacrimi, bulucindu-și turma în hățișuri din care vânătorii n-aveau s-o găsească.

Târziu, când avea să se-ntoarcă-n poiană, frunzele sfărtecate și roșii aveau să fie martori tăcuți celei ce-a fost lumina ochilor lui. Orbit, cerbul avea să se avânte cuprins de furtună, în marginea abruptă a pădurii. Prăpastia-i cuprinse trupul în vid.

De jos, un pârâu avea să spele ochii sticloși de lacrima mută, a unui ultim bun rămas. Iar turma-și vedea mai departe de frunzișul bogat și umbros pe cărări de înțelegere arătat de rege în

Templul iubirii

noptile cu lună.

Prințul aclamat de leodanieni și omedanieni deopotrivă își strângea rândurile cetii și al trofeelor dobândite.

Pădurea îl petrecea cu lacrimi de neputință vegetală.

După terminarea vânătorii, Omedeu își adună ceata la marginea podișului.

Pe femeie n-o mai zărise. O căutase un timp, apoi se liniștise când un leodanian îi spusese că se afla la heleșteul înșorit.

În sinea lui era chiar bucuros, mai ales că se observă pe chipul însoțitorilor un sentiment de ușurare.

Scăpaseră de povara pe care o simțiră în permanență cât îi însoțise până la capătul împărăției Leodaniei. De-acum aveau speranța că, odată cu sfârșitul acesteia, o mare parte din necazurile lumii obișnuite odată trecute, n-aveau să le mai rărească rândurile. Rămaseră destul de mulți.

Prințul își privi ceata. Era impunătoare. Exilul nu fusese atât de nedrept pe cât îi păruse a fi la început.

Tovarășii credincioși ce-l urmau, puteau fi oricând oameni de nădejde în ținuturile Omedaniei, iar tatăl său putea, să se mândrească de destoinicia fiului său.

— Am ajuns la poarta împărăției Omedaniei, le spusese prințul așezându-se pe piatra de hotar ce despărțea lumea celor obișnuiți — Leodania, de lumea oamenilor dragi — Omedania.

Leodanienii îl ascultau curioși. Pe chipul lor se citea oboseala împlinirii. Erau gata să-l urmeze în ținuturile sale, mai ales că-și arătase destoinicia în timpul vânătorii celei mari.

— Cine vrea să mă urmeze, trebuie să-și lase aici toate prejudecățile. Vom intra goi în ținuturile Marelui Omedan, tatăl meu, împăratul, și vom suferi toate încercările la care vom fi supuși. Leodanienii îl ascultau cu atenție și hotărâre. Dar Omedeu nu le mai spusese nimic.

Își scoaseră vestmintele prăfuite. Goi se cufundară în albia unui râu de hotar, purificându-și trupurile. Răcoarea apei le în-

vioră sufletele. Se simțiră cutezători, gata să-l urmeze.

— Vom merge pe Linia Capului spre Unghiul Suprem, le spuse Omedeu, așezându-se în fruntea lor hotărât.

Leodanienii îl urmară fremătând. Vigoarea sufletului dădea puteri nebănuite trupului.

*

* *

L

arătupoemcenus-aspus.Dejurîmprejur-tentații.Nimicnu mai este apăsător pentru om decât tentația transformată în certitudine.

Zile însorite și zile cuprinse de durerea norilor sumbri.

„Cu care sunt eu însumi ?”

Să aleg, e prea târziu.

Îmi place azurul însorit. Nu mi-e teamă de razele ucigătoare. Le doresc aidoma lui Icar. Numai dacă sunt om adevărat pot să-mi așez aripi deasupra umerilor cuprinși de îndoieli și de povara omeniei. Deci iată-mă năzuind spre înălțimi, dorind aripi împotriva oricărei temeri.

*

* *

S

temicii Omedanieni îi înconjurară. Ei cunoșteau tainele ținuturilor prin care urmau să treacă, și multe din încercările la care însuși Marele Omedan fusese supus la începutul vieții sale, ajunseseră la ei de-a lungul timpului. Numai celor curajoși și curați cu adevărat le erau hărăzite izbânzile. Iar leodanienii cel urmaseră pe prinț se dovediseră mai presus de așteptările lor. Împăratul însuși avea să se bucure văzând atâția viețuitori ai lumii obișnuite căutând a-i urma pe oamenii dragi ai împărăției divine.

Templul iubirii

Pe drumul ce urma Calea Liniei Capului, Omedeu întâlnește supuși ai Marelui Omedan. Cu părul albit de înțelepciune, bătrâni omedanieni îl opreau în pragul caselor, recunoscându-l.

— Bine-ai venit prințe, se bucurau ei ușurați de-atâta așteptare.

Îi măsurau din priviri suita, recunoscând în sinea lor că veștile ce ajunseseră până la ei se dovediră adevărate.

Mulți dintre ei fuseseră leodanieni. Chiar vechile învățături ale Omedaniei aminteau că primul omedanian se desprinsese din lumea Leodaniei. De aceea, fiecare nouă împlinire a împărăției omedane cu oamenii din locurile de început era o mare izbândă. Pentru că, mai spuneau învățăturile, datoria lor, a omedanienilor, era să-i aducă pe toți în lumea celor îndrăgiți de adevăr și lumină.

Cândva lumea Leodaniei avea să dispară, să fie mai bună, mai plină de înțelepciune, ajungând în împărăția lor, pentru împlinirea supremă a tuturor oamenilor.

Prințul se oprea, asculta plin de înțelegere toate spusele acestor venerabili părinți ai spiritualității omedane. Leodanienii, la rândul-i, îi ascultau cu uimire. Atâta înțelepciune, izvorâtă din cugetul unor oameni simpli și curați, îi impresiona până la venerație. Curând aveau să rămână singuri, pentru că suita omedanienilor ce însoțiseră prințul pe drumul exilului se micșora pe zi ce trecea, împlinind poruncile celui ce avea să le fie stăpânul sufletelor. Înțelepciunea le cuprindea sufletele cu ușurința cu care florile însetate așteaptă rouă dimineții, spre a bucura privirile cu beția culorilor.

Într-una din zile Omedeu se opri în locul unde Valea Destinului se unea cu a înțelepciunii. Leodanienii se strănseseră în jurul lui. Chipurile erau mai senine, trupurile mai ușoare.

Se așezară pe treptele unui templu, ridicat spre slava celor ce-au cutezat. Îi primiră un Omedanian venerabil și respectat. Era bătrânul înțelept al ținutului din marginea Omedaniei.

— Fii binevenit, prințe. Te așteptam îi spuse el cu glas liniștit, cuprinzându-l umerii.

Prințul își plecă fruntea în semn de cinstire a locurilor și a oamenilor ce-l însoțeau pe bătrân, ieșiți să-l întâmpine.

— Nu te miră siguranța așteptării mele ? îi spuse înțeleptul.

— Am învățat destule prin ținuturile tale pentru ca să mă mir mai puțin. Sufletul meu s-a călit. Inima mea a luat cu sine înțelepciunea așteptărilor.

— Mă bucur că te-aud vorbind astfel prințe, zise înțeleptul cu fața radiind. Tu ești fiul Marelui Omedan. Fiii mei de pe această vale suntem supuși tatălui tău. E o cinste pentru noi și pentru toți acei care vin să-și umple cugetele cu apa vie ce curge pe această vale. Ți-ai câștigat dreptul de a pătrunde în templul cunoașterii de sine.

Cu ziduri albe și un mobilier auster, templul se impunea-tuturor, ca o oază a sufletului însetat. Lumina zilei pătrundea prin ferestre largi, în încăperile făcute anume spre a nu tulbura liniștea minții. Pe scaune drepte, rigide, omedanieni în straie solemne, așteptau suita princiară.

Prințul se bucură. Felul în care era primit îi putea fi sprijin pentru cele ce avea de gând să înfăptuiască.

Bătrânul înțelept îi atinse umărul rostind :

— Te afli în templul cunoașterii de sine. Nu uita asta. Aici înțelepciunea se întâlnește cu destinul. Rar, foarte rar primim pe cineva. Pentru că foarte rari sunt cei ce reușesc să ajungă.

Mă bucur că fiul Marelui Omedan a reușit. Aici vei hotărî calea ce-o vei urma. Te las cu tine însuși. Tu singur vei afla... Bătrânul înțelept se retrase pășind cu solemnitate dincolo de templu.

„Noi, oamenii, suntem într-o permanentă adunare. Fiecare își aduce trupul său. Al meu e acesta. Un ocean de îndoieli zburciumate. Iar sufletul e sarea de gânduri. Cine-mi dă sens plutirii în imensitate ? Sunt moleculă a lumii și nu pot exista doar eu,” își spuse prințul așezându-se pe lespezile templului.

Templul iubirii

Răcoarea pardoselii de piatră îl înviora. Trupul obosit își recăpăta puterile irosite de-a lungul istovitorului drum irosit în atâtea căutări. Își privi din nou palmele fine brăzdate de liniile viitoarelor existențe, ce nu puteau fi răstălmăcite. Încă nu-și găsise femeia, dar stătea înscris acolo c-o va găsi, fie și la capătul drumului.

Lumina din templu-i ardea privirile, o simțea ca pe o durere. Pleoapele înroșite îl usturau la fiecare clipire.

„Sufletul mi se ridică deasupra gândului, într-o veghe permanentă. Mă simt prunc și-l am curat dar vreau să mă odihnesc sub privegherea ta, doamnă. Te văd cum îți apropii trupul șovăind, și sunt gata să te primesc, să fii picătură din marea aceasta sublimă într-un ocean de dorință.

Și te aștept, încărcat de emoția primirii. Atunci, atunci, acum. Și am putea fi moleculă printre atâtea milioane de atomi, așa cum am fost și am crescut ca trandafirii ce nu mai au răbdare-n boboci sau ca lumina ce vine-n petale de liliac. Și suntem ochii oceanului. Și suntem suflet din sufletul lui. Iar oceanul e lan de grâu ce privește la cer prin maci înfloriți. Și mai suntem noi ca petalele trup de mătase și buze de mac ce-și caută împreună culoarea suspinând pe-aceeași paletă în același tablou.

Iar răsuflarea noastră-nfioară câmpia și-i dă ochi să privească la cer, furând raza de soare”, se pomeni prințul gândind cutremurat de atâtea nerostită chemare.

Clipe și zile... Omedeu simțea odihna trupului. De data asta așteptarea nu era un chin. Ochii se odihneau deschiși în lumina crepusculară a templului cuprins de-nserare. Trăia mai mult ca oricând, în liniștea absolută, sentimentul căutării.

Spațiul din lumină prindea contur. Gândul lui îl crea ? Sau era aevae ? Nu știa încă.

Umbrele nopții alungau lumina din ferestrele templului.

„Destinul sunt eu !”căzu cu tunet cuvintele din norul ce se mișca nevăzut în spațiul de lumină.

„Sunt primul, sunt unic. Supune-te, urmează-mă, vei afla”, se rostogoliră din altă parte a templului rostirile precipitate căzute din necunoscut.

„Cunoașterea de sine, prințule. Nu uita, caută-mă !”

Șoaptele îl înconjurau aproape, tot mai aproape.

„Ce zarvă-i aici! Înțelepciunea fierbe întâi!... Înțelepciunea!”

Omedeu privea în jurul lui nedumerit. Nimic... Era singur? Ba nu, nu era. Simțea acest lucru fără a percepe.

— Se poate vorbi cu voi ? îndrăzni în fața tainei tainelor, prințul.

„Desigur, aici se poate orice”, se auzi deslușit din murmurul ce umpluse spațiul templului.

— Atunci cum să vorbesc ? Mai întâi, sunt eu, nu voi, spuse prințul. Fără mine voi nu mai aveți nici un sens, își întări el rostirea.

— „Nu-i adevărat!” răsună Destinul. „Eu sunt înaintea ta, și cu tine și după”...

— „Taci! strigă Cunoașterea de sine. Se apropie de mine, nu vezi ? Mai are puțin și va fi el însuși. Abia atunci va avea dreptul să spună: sunt e! Până atunci”...

— „Nici unul din voi n-aveți dreptate, interveni Înțelepciunea. Și tu, destin, și tu, cunoaștere de sine, și tu, Omedeu, sunteți fiii mei. Eu v-am creat”, zise Înțelepciunea cu emfaza primului venit.

— Blasfemie! strigă Destinul. Pe mine nu m-a creat nimeni. Eu creez... Ha, ha, ha. Eu creez”...

— Dați-mi voie, ceru Omedeu. Creatorii suntem noi, muritorii...

„Nu crezi în mine deci”, se prăvăli Destinul din înălțimi. „Am să...” mai apucă să rostească izbindu-se de lespezile templului.

— Oprește-te ! strigă Înțelepciunea. Omedeu e muritor, și asta o știe mai bine ca noi fiindcă îl vom sili s-o simtă. Nu ca să afle un lucru știut a ajuns aici. Iar noi nu suntem veniți să-l oprim din drum. Să afle. Lăsați-l să afle, zise ea retrăgându-se. În merusul lor, îl sprijiniră pe Destin și-l însoțiră prin ușa deschisă.

Templul iubirii

Liniștea se așternu iar din lumina clară, Omedeu simți în dimineța care sosise pe neașteptate, nevoia de a se afla din nou afară, alături de cei asemenea lui.

Simți pași ușori apropiindu-se. Bătrânul înțelept era lângă el.

— Hai fiule, e timpul. Simt că ești gata s-o pornești la drum. Ai ales lupta pentru împlinirea rostului ei. Drum greu ți-ai ales, zise el îndepărtându-se, de parcă ar fi fost de față la cele întâmplare în noaptea ce se duse.

— Înțeleptule, mai stai o clipă. Dintre toate tainele, spune-mi te rog, femeia ce este ?

— Ești tânăr prinț și tânăr vei rămâne prin toate femeile ce le vei cunoaște. Fiecare din ele ți se va dăruie doar atât cât să poți merge mai departe pe calea ta, îi spuse bătrânul zâmbind potolit.

— Dar e crud și nu poate fi adevărat. Sunt muritor.

— Nu e firesc. Femeia este și va rămâne realitatea visului tău bărbătesc, îi spuse bătrânul.

— Bine, dar Dumnezeu a creat bărbatului năzuința, lupta, cutezanța și i-a dat femeia pentru împlinirea și statornicia căutărilor sale. Pe femeia aceasta vreau s-o găsec.

— Mărite prinț, fie ca ruga ta să se îplinească. Fie ca sufletul tău să se întregască și să te bucuri de fericirea întregului. Noi, cei de aici, am ales calea întregirii spirituale.

Omedeu nu-i răspunse. Asceza slujitorilor templului nu și-o dorea.

„Dacă toți oamenii ar fi ales calea lor, universul ar fi murit” gândi el pentru sine, depărtându-se. Plecă în tăcere.”

*

* *

Calul prietenesc veni pe primăverii. „Eu sunt copacul. La fiecare gând și fiecare speranță cresc muguri, pe trupul meu înghețat de suferință și însingurare.

A venit primăvara cu pași de raze și lumină. Apropierea ei aduce căldură.

Fiecare pas aduce căldura mai aproape de sufletul meu. Și-am înmugurit, așteptând înflorirea. Florile mele vor ameți nopțile cu parfum și culoare. Așteptând albine și fluturi și fete să-si pună gândurile mele-nflorite în părul lor despletit.

— Luați-mă ! Vă dăruiesc gândurile mele, să vă împodobiiți, învățați să înfloriți odată cu mine. Universul va deveni ocean de flori. Iar noi vom deveni nemuritori prin rodirea sufletelor noastre.

Primăvara va pleca. Credincios voi însemna drumul ei prin spații cu fructele mele. Va zâmbi cu ochii măriți de bucuria înfloririlor mele și va pleca fericită.

A dăruit căldura trupului ei, mugurilor ce așteptau răsuflarea-i fierbinte, să fie floare și fruct. „Aceasta e menirea ei și e mândră.”

Iar eu, copacul, îi simt mândria pulsând în fiecare trecere prin mine. Și o strâng în ramurile mele cu lăcomia trupului însetat de înflorire.

Pe noi, copacii, se sprijină lumina florilor ce dau primăverilor sens adevărat.

El și numai el este îndreptățit să aducă pe buzele sale vibrarea sufletului împătimit.

Căci cu patimă se poate dăruia florilor din grădină spre rodire și împlinire un fruct. Iar fructul rămâne corolarul strădaniei de a fi în lumea curată a visurilor sale.

Petru că lumea aceasta ce naște flori imaculate pentru rodire, scoată lumina și culoarea din pământul impur și adeseori călcat nedemn de ființa vie a lumii înconjurătoare.

Numai planetele nu. Ele rămân copiii noștri naivi și puri. Ele sunt acea parte de existență umană nevinovată.

Sărbătorim copilăria.

Templul iubirii

Copii sunt erorile acestei sărbători și ne simțim privindu-i mai buni Și mai Puternici, mai puternici, mai datori să-i apărăm. Bucuria ochilor cu care ne privesc senini și încrezători, ne încălzește trupul.

Și nimic nu este mai frumos decât florile din grădinile lumii și copiii planetei. Și nimic nu este mai folositor decât omul devenit grădinarul florilor lumii și fructele florilor acestei planete.

*

* *

Trecerea prințului prin Leodania lăsase urme. Plecarea unora dintre ei pe drumul cutezanței stârnise neliniști. Înțelepții Leodaniei așa cum erau se adunară la sfat. Zile de-a rândul căutaseră sensul trecerii lui Omedeu asemuind-o cu trecerea prin viață. Hotărâră că oamenii aceia aveau în ei o putere necunoscută lor, ce trebuia să le fie descifrată pentru ca alți leodanieni dornici de plecare să poată fi opriți la vreme.

Înainte de a pleca spre Împărăția Omedaniei, leodanienii se hotărâră să nu se lase mai prejos decât însoțitorii prințului. Îl îndemnară pe Mefeu să-i aducă pe drumul cel bun în Omedania.

Măgulit, Mefeu se ivi în pragul casei. Femeia îl aștepta. Îi ajută să-și desfacă armura și platoșa greoaie. Îi întinse vasul cu apă pentru picioarele. prăfuite și obosite, așteptând cu un ștergar pe braț să repete gestul datoriei prestabilite.

— Azi sunt fericit, zise Mefeu. Sfatul înțelepților Leodaniei m-a ales în fruntea unei mari cete de leodanieni pe care să-i duc în Omedania.

— Mă bucur pentru tine, îi zise femeia, șoptit, ștergându-i picioarele.

Măinile îndemânatice îi masează locul unde curelele armurii lăsaseră urma în carnea trupului viguros.

Mefeu se lăsă în voia mâinilor ei pricepute. Femeia îi mângâie grumajii osteniți. Mefeu o trase de mână și-o așeză pe genunchii lui. Femeia se lăsă sărutată de gura mare, hulpavă și umedă. Mustața o înțepa și-o irita în egală măsură, ca și mirosul paharelor răsturnate continuu în timpul ce-l petrecuse alături de prieteni, după alegere.

— Vreau în seara asta să-mi faci un copil, zise el greu, bruscând tihna căminului.

Nu-i răspunse. Învățase să se supună... Copiii erau singura bucurie pe care o primise. Un fior de repulsie se strecură în trupul ei, lăsat pradă dorințelor stăpânului împătimit de gloria neașteptată și de paharele băute.

Simți cum Mefeu își strecură palma printre pulpe. Îl lăsă să-și urmeze instinctul, simțindu-l intrând în trupu-i inert ca de multe ori altădată. Răsuflarea lui se izbea de tâmpla ei imprimând trupului o mișcare sacadată, haotică. Din când în când el încerca să-i prindă gura. Când reușea, o găsea cu buzele întredeschise, sărutul oprindu-se pe dinții reci și sticloși. Trântit între coapsele-i inerte, Mefeu se agita furios, încercând să-i înfioare trupul, să-i audă geamătul împlinirii. Absența participării îl nemulțumea și-l făcea să devină tot mai agresiv. Îi mușcă areolele, reușind s-o facă să-l împingă cu mâinile din calea durerii. Mugi neputincios și se limită să-și descarce între coapsele-i inerte, toată furia ce o purtase și și-o ațâțase îmbibându-se cu licori numai de el știute. Ea îi ocoli privirea și se îndepărtă în silă. O privi cum se ridică din pat cu iuțeală, îndreptându-se spre baia comună ca să se spele îndelung, să-și curețe trupul, ca de atâtea ori în ultima vreme.

Târziu adormi, în timp ce femeia se străduia să-și liniștească gândurile ce-o năpădiseră fără voie.

Iubea copiii trăind în copilăria lor și a ei. Pentru ei învățase să se supună, furând clipele vârstei lor.

Dimineața o găsi trează. Copiii încă nu se sculaseră, când ea se apucase de treabă. Totul trebuia să strălucească de curățe-

Templul iubirii

nie, totul trebuia să fie pe placul stăpânului. Bucate alese anume pentru el stăteau gata, pe masa strălucitoare.

Mefeu se sculă fericit, mulțumit de sine.

Femeia tresări ca și cum ar fi fost descoperită.

Revolta cedării trecuse lăsându-i alte cicatrici dureroase.

În singurătatea nopții îndrăznise să fie om. Atunci când nu puteau s-o vadă, când guri nu puteau s-o întrebe, îndrăznise să viseze că ar fi putut avea lângă ea un om mai presus de împlinirea simțurilor, care să fie suflet lângă sufletul ei.

Mefeu o privi sorbind din cupa umplută de mâinile ei. Mahmureala cuibărită în capul pleșuit nu-i umbrea siluirea. Avea o femeie așa cum și-o dorise, fusese ales în fruntea mării cete, era unul din leodanienii de vază ai ținutului și avea copii frumoși.

Îi porunci să se pregătească de drum.

— Mergem și noi ? întrebară copiii bucurându-se de această nouă schimbare, în vreme ce ea își plecă privirile.

El era bărbatul. El hotăra.

— Când plecăm ? întrebă totuși ea cu glas tremurând.

— Astăzi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vom ajunge înaintea prințului în Unghiul Suprem. Știu eu o cale mai scurtă și mai lesnicioasă. Vom fi acolo înaintea prințului. Să nu-i dau răgazul să ascundă din nou misterul cetății sale. Voi arăta tuturor că nu există nici un mister. Că nu ai ce descoperi, zise el râzând în hohote.

Râsul bărbatului se răspândi în toată casa. Copiii râdeau hârjonindu-se. Femeia surîse ușor, mângâindu-i din priviri. Mulțumirea lor era mulțumirea ei. Pentru ei era în stare să se arunce în cele mai cumplite încercări. Mefeu era bărbatul, ei erau viața ei. Aici ea însăși nu exista.

El nu știuse cum se născuseră, și nici ce le era necesar.

El era doar stăpânul și capul familiei. Restul nu trebuia să-l intereseze.

*

* *

Dragostea este o stare maladivă a unei firisensibile. Acolo unde intervine echilibrul, dispare sensibilitatea. Omul sensibil este factorul echilibrului aflat într-o permanentă decompensare.

Și tot dragostea este rugul ce mistuie trăsăturile personalității umane.

Atunci când intervine obișnuința, dispare farmecul voluptății.

Libidoul se transformă în necesitate fiziologică, devenind parte a unei vieți echilibrate biologic.

Dragostea încetează a mai fi hrană a spiritului când organismul percepe doar necesitatea biologică a trupului ce distruge fiorul așteptatei împliniri. Sufletul mutilat se retrage în carapacea trupului, făcându-se scut în fața neputinței de a vibra la intensitatea și înălțimea adevăratei iubiri.

De aici nici un îndrăgostit nu poate discerne când este bine să distrugă și să treacă peste regulile prestabilite ale echilibrului ce a fost creat între firesc și nefiresc.

Nefirescul este pentru îndrăgostiți calea prin care devin sclavii iubirii.

Firescul este prezent în toată lumea ghiftuită de senzații saturate, uitate și negate, în fața necesităților biologice-și materiale. Materialitatea iubirii n-a fost, nu este și nu va putea fi dovedită. Încercările materialiştilor sau ale idealiştilor de definire a domeniului erotic pur și sublim, sunt scâlâmbăielile unui savantlâc ieftin și degradant, care distrug prin. explicații, ceea ce nu poate fi explicat.

Cu cât nefirescul este pus în definiții, cu atât comitem o crimă.

Niciodată îndrăgostiții nu și-au putut defini iubirea. Eternul adevăr, că iubirea nu are nevoie de cuvinte, este poate-cea mai primitivă și mai adevărată definiție. Prin ceea ce încercăm să de-

Templul iubirii

finim, întinăm existența de excepție a ființei umane îndrăgostite care încearcă momente de adevăr sufletesc suprem.

Iubirea nu poate fi explicată. Ea este sau nu este. Fazele tranzitorii sunt falsificări.

Iată tristețea mea, a zis omul semenilor săi. Ei au privit, nepăsători trecând peste vorbele sale,

Iată sufletul meu, a mai zis el, omul către cei ce treceau.

Și unul s-a oprit. Cu ochii mirați se apropie cu palmele larg desfăcute de sufletul lui, iar mâinile s-au dovedit a fi vestmântul potrivit.

Și om și suflet erau o lumină. Din fiecare parte izbucneau puteri descătuseate.

Și niciodată omul nu se simțise mai aproape de om, ca atunci.

Lumina le transfigurase chipul și cugetul. S-au bucurat.

— Stranie împlinire, au zis ei privindu-i cu uimire fără a-i înțelege.

Priveau și treceau mai departe.

Nici nu a spus „apărăm lumina acestui suflet”. Descoperirea devorată cu nesăț i-a aflat mai flămânzi decât fuseseră. Iar foamea le-a stârnit ura.

Și pentru că nu puteau flămânzi la nesfârșit, au început a certa omul care îndrăznise să-și lase sufletul descoperit.

Iar mâinile au început să tremure. Tremurul trecu în sufletul omului.

Și omul începu să se teamă la rându-i pentru ca mai apoi teama să i se transforme în spaimă. Mâinile-i simțeau sufletul tot mai greu. Apoi cuprinse de panică, se depărtară una de alta învinse. Sufletul căzu și se sparse în mii de fărâme. Semenii omului se repeziră să-și astâmpere foamea.

Sătui, aflară absența luminii. Mâinile căutau disperate, orbite. Sătui, oamenii se depărtară, cuprinși de întuneric.

Ochii aprinși în secunde de iubire se stinseră pâlpâind. Iar

mâinile aflate într-o nebună căutare, se rănesc adunând cioburile de pe caldarâmul întinat.

Din ochi, o lacrimă căzu pe rănilile mâinilor, ultimă mângâiere a celui ce s-a dorit să fie lumină.

Iar rănilile s-aprinsesă sub lacrima durerii, mistuind viața din palmele altădată veșmânt.

Și ochii și mâinile rămân solii neputincioase în fața mulțimii ascunse de întuneric.

Zadarnică-i jertfa adusă întunericului care poate ascunde chiar și regretul pentru lumina pierdută.

*

* *

„Mărite printe” decolb, sfârșit dedrum, solul cad elapicioarele pri-nțului. Acesta îl primește și îi acordă o clipă de odihnă.

— Vorbește ! îl îndemnă într-un târziu, aplecându-se să-i prindă șoapta.

— Mărite printe, o ceată de leodanieni a pornit pe Calea Vieții, spre Unghiul Suprem.

— Cum au reușit ? îl întrebă Omedeu însoțindu-și vorba cu gestul mâinii de a-l invita să se așeze în fața lui și a celorlalți.

— Mărite printe, sunt oamenii din ceata lui Mefeu, sunt leodanieni cuprinși de invidie pe reușita celor din preajma ta. Au ales o cale mai scurtă spre unghiul suprem. S-a zvonit că acolo tatăl vostru, Marele Omedan, îi așteaptă pe toți cei care au cutezat și au reușit să ajungă, dăruindu-i pe toți cu. puteri pe măsura omedanienilor, ajutându-i să devină ei înșiși.

— Sărmanii, puterile acestea nu le poate da tatăl meu. Ele vin dinlăuntru din fiecare din noi. Marele Omedan doar le consfințește. El reprezintă doar un ideal spre care trebuie să tindem cât existăm.

— Mărite printe, eu știu doar atât. Leodanienii lui Mefeu au

Templul iubirii

plecat cu femeile și copiii, cu averile și nevoile lor, să cucerească Unghiul Suprem, căutându-și izbăvirea. Mi-e teamă ca tatăl vostru să nu se afle în primejdie. Sunt mulți...

„Marele Omedan în primejdie... Asta niciodată. Să fie ei câtă frunză și iarbă, să aibă cele mai bune armuri și tot nu vor reuși să-și găsească forța de care au nevoie pentru așa ceva”, gândi prințul în tăcere.

— Îți mulțumesc pentru veste. Așează-te lângă noi și-ți recapătă forțele. Te vei duce apoi la tatăl meu să-i duci această veste și altele pe care ți le voi da, zise el cu voce tare, liniștit și hotărât.

Solul se așează la masa pe care slujitorul Templului Înțelepciunii așezase, mai dinainte cele de trebuință.

Omedeu îl privi cu dragoste. Nu era îngrijorat. Avea încredere în puterea Marelui Omedan ca în el însuși.

Însoțit de bătrânul înțelept se ridică de la masă, luându-și rămas bun. Sosirea altor leodanieni îl bucura chiar dacă nu erau din suita ce-l însoțea, dar faptul că se lăsaseră ademeniți pe Calea Vieții, îi umbrea bucuria. Știa că această cale este cea mai lesnicioasă dintre toate spre Unghiul Suprem și tocmai de aceea era lipsită de virtuți. Dacă alegeai drumul prin Calea Vieții, rareori reușeai să-l parcurgi până la capăt.

Zeci și sute de ispite copleșeau cugetul celor porniți spre curtea Marelui Omedan. Locuri ale plăcerilor, așteptau la fiecare pas. Îmbuibarea trupului și adormirea spiritului. După ce treceai prin toate acestea, dacă ajungeai la curtea împărătească, erai un om sfârșit. Trupul îndestulat de atâta cale, cădea. Spiritul rămas fără învățătura necesară mării întâlniri nu putea lua locul trupului vlăguit de atâtea plăceri. Iar Marele Omedan n-avea ce să mai consfințească.

Epuizați și sătui de minciuna lor, cei ce se mulțumiseră a trece fără a cuteza cu adevărat se pierdeau rușinați și înfrânți de propria nimicnicie.

Omedeu părăsi Templul Înțelepciunii liniștit. Prin sol transmise gânduri bune către tatăl său, regăsindu-și pacea sufletului, tulburat de absența femeii.

În templu, prințul își găsise stăpânirea de sine și nu putea să-și lase chipul copleșit de frământări ce ar fi putut primejdui izbânda, cu toată neliniștea ce i se cuibărise în suflet, lângă singurătate. Era om și nu zeu. Om și bărbat deopotrivă.

*

* *

Unce reșese sunt fructele începutului verii, adolescența rămâne un început al verii trupești, al vieții ce dă Savoare fructului ce va fi împlinit.

Grădina avea de toate. Un cer bogat lumina fructele sale. Trebuia să vii să ceri și dacă erai trecut cu semne de taină în truda ei, ți se dăruia ca o femeie cu ochii aprinși de bucuria dăruirii. Și chiar atunci când roadele nu izvorăseră din munca ta, grădina te lăsa să te bucuri de minunile sale.

Și cine putea să fie-n grădină, cine era primit, dacă nu bărbatul care avusese grijă de roadele sale. Merele ca niște sâni de fecioară așteptau mângâierea lui.

Pentru că numai bărbatul este grădinarul edenului său. Nu a existat nici măcar ca noțiune femeia grădinăreasă. Ea nu poate răsădi sămânța. Ea este floarea, pământul, ce ocrotește puterea bărbatului grijind de fructele roadelor sale.

De aceea trebuie bărbatul s-o îngrijească la rândul-i pentru bucuria rodului de mai târziu. Fără de această reciprocitate, floarea s-ar scutura, iar pomii ar părăsi pământul răzvrătindu-se în fața ingratitudinii sale.

Să fim florile și fructele pământului, înlănțuite într-o veșnică iubire.

*

* *

Prezența femeii devenise obsedantă. Rând pe rând omedanienii din suită fuseseră trimiși după vești. Iar atunci când aflau ceva demn de luare aminte, prințul îi trimitea în solie de împlinire a gândurilor sale.

Rând pe rând solii se întorceau cu mâinile goale.

— Mărite prinț, n-am reușit nici de data asta, aduce răspunsul ultimul sol.

Omedeu se înfurie. Ar fi vrut să-l poată pedepsi, dar nu era alcătuit din acea parte a existenței ce ar fi putut zămisli ura și pedeapsa.

Furia îi era neputincioasă.

— Dacă mai aflați ceva, dați-mi de știre, le spuse el puținilor omedanieni ce-l mai însoțeau încă.

Aceștia erau îngrijorați. Până la întoarcerea în cetate, prințul era obligat să-și găsească femeia ce ar fi trebuit să-i zămislească urmași pentru tronul tatălui său, atunci când Omedeu avea să devină bătrân și neputincios. Altfel degeaba toate strădaniile și biruințele.

Omedanienii îl vedeau posomorându-se, slăbind cu fiecare zi de căutare neîmplinită, îngrijorându-se cu atât mai mult cu cât se apropiau de marea întâlnire. Prințul își adună puterile și se îndreptă cu îngrijorare spre unghiul suprem. Privind la oamenii lui își căpătă încrederea. Se simte acceptat și ascultat, cu un conducător.

Plecat din Templul Înțelepciunii își continuă drumul pe linia capului. În câteva zile aveau să ajungă.

Un sol le aduse de știre că Marele Omedan îi aștepta și că nu era îngrijorat de încercarea lui Mefeu și a celorlalți leodanieni. „Dimpotrivă, dacă se vor dovedi demni de ținuturile noastre, îi vom primi cu toată bucuria. Cu cât vom fi mai mulți, cu atât pu-

terea noastră va spori...” glăsui purtătorul de cuvânt al Marelui Omedan.

Dar vorbele și încrederea tatălui spori și mai mult îngrijorarea prințului. Clipă de clipă își sporea zestrea minții, adăugind cunoașterii sale toată înțelepciunea cuprinsă în templele întâlnite de-a lungul liniei capului. Leodanienii ce-l însoțeau nu se lăsau mai prejos. Fiecare popas era prilej de împlinire a cunoașterii. Puterile lor sporeau pe măsură ce străbăteau ținuturile nema-întâlnit de bogate și curate. Prințul se bucura ori de câte ori le vedea înflorindu-le privirile odată cu el. Îi vedea devenind puternici, mai încrezători în forțele lor.

Dar bucuria nu-i alunga îngrijorarea. De aceea graba cu care vroia să ajungă la unghiul suprem îi era în egală măsură scop și dorință.

A fi conducător înseamnă să-ți suporti în primul rând singurătatea. Nu putea spune fiecăruia în parte suferința sa. Dorea lângă el ființa aidoma lui. Dorea. femeia, ca o împlinire simțită și dăruită fără condiții, mai presus de jertfire.

Privește solul. E obosit, dar mulțumit. S-a dovedit demn de încrederea Marelui Omedan. E stăpân pe sine și a știut, să-și aleagă stăpânul ca o dovadă că strădaniile de până atunci, nu-i fuseseră zadarnice.

Drumul îi fusese lung și plin de primejdii. Spre unghiul suprem el avea tovărășia leodanienilor care îi erau și forță pe drumul împlinirii. Trebuia să aibă încredere și răbdare.

*

* *

E

chilibrul vieții este între bărbat și femeie. Din acest echilibru se naște viața. Cu cât unul din ei este mai conștient de partea pe care o dăruiește echilibrului, cu atât este mai frumos.

Femeia nu trebuie să fie neapărat frumoasă pentru a fi râv-

Templul iubirii

nită. Ea trebuie să fie conștientă de partea cu care vine să întregască întregul. Iar întregul este armonios atunci când dă viață adevărată, unei existențe adevărate.

Nu numai copiii pot fi cununa vieții.

Beethoven a dat vieții mai mult decât oricare dintre noi devenind nemuritor.

Nemurirea nu se poate asigura prin fiii sau fiicele tale, ei suntem la fel de muritori ca mai înainte. Numai Adam și Eva au fost și sunt nemuritori prin fiii lor. Pentru că ei au dat viața de început a vieții. Nimeni n-a mai putut da viață unei vieți începute.

De aceea femeia este iubită cu atât mai mult cu cât darul adus în cale întregirii este mai bogat.

Bărbații sunt mai conștienți de darul lor în iubire. Poate de aceea sunt mai egoiști și mai urâți.

Femeia nu cere bărbatului armonia formelor, ci a sufletului său și mai ales protecția. Femeia nu poate aduce siguranța întregului iar atunci când o aduce, forța ei transformă și întrece orice sensibilitate de care cuplul are nevoie, distrugând. Transformarea ei devine tiranie, iar întregul își pierde legăturile firești, dispărând.

*

* *

Mefeu plecă în zorii zilei următoare. Carele de povară ce-i însoțeau convoiul se mișcară, scârțâind de parcă așteptaseră cu nerăbdare clipa. Străjeri plini de vioiciune, vegheau asupra întregului șir de leodanieni.

În frunte, Mefeu însoțit de cei mai viteji leodanieni. În carul larg, încăpător, călăreții se odihneau descălțați, ciocnind din bardedace lustruite de repetate întrebuițări rostind îndelungi libații zeilor protectori. Legați de loitrea carului, caii mergeau liniștiți.

Porniră spre unghiul suprem prin calea vieții plini de entuziasm. Câmpii întinse, întrerupte de păduri umbroase și răcoritoare, străjuiau podișul cel mare. Recoltele bogate, drumul ușor, de-a lungul căruia aveau să întâlnească hanuri pentru drumeții înfometați sau însetați, ușura mersul cetei zorite.

În această parte a ținutului, omedanienii veneau din când în când să guste din plăcerile vieții după lungile perioade de muncă încordată. Nu era omedanian care să nu fi trecut prin aceste locuri și după care să nu se întoarcă la munca lui.

Mefeu grăbindu-se ajunsese curând la colțul peștelui. Iazuri întinse îmbiau drumeții la popas și adăpare. Femeile leodaniene se reped să-și răcorească trupul iar copiii asemenea. Într-o hăr-mălaie de nedescris bărbații se opriră la chef și debordantă veselie. Muzici alese cântau în foișoare de lemn frumos alcătuite, în jurul cărora leodanienii dansară până la epuizare. Hanuri curate și ospitaliere îi primiră cu brațele deschise. Omedanienii iscușiți se străduiau din toate puterile să-i mulțumească, străduindu-se să le satisfacă poftetele. Așa procedau cu toți cei ce veneau în împărăția lor.

Mefeu, înconjurat de adulatori, nu se mai oprea din golirea paharelor. Copiii lui se zbenguiau în apa iazurilor, în vreme ce femeia îi veghea, întinsă la soare. Trupurile li se încingeau sub soarele fierbinte.

Din când în când se ridicau cu toții la dans. Mișcările ei erau admirate atât de Mefeu și de cei din preajma lui. Cuprinsă de entuziasmul cetei, femeia se prindea în joc murmurând cântece numai de ea știute. Dansa cu ostentație, cu toți leodanienii care se încumetau s-o invite, iar atunci când nu mai aveau parteneri, se alătura copiilor și neastâmpărului acestora cu toată dezinvoltura ființei.

Mefeu o urmărea mulțumit. El era stăpânul acestor comori. Ai lui erau copiii sărutați de soare și apă. A lui era femeia scăldată de soare și apă. Se bucura de bucuria ei și golea o nouă cupă

Templul iubirii

cu prietenii din jur. Arareori se încumeta să fie alături de ea.

Era suficient ca ea să-și facă datoria, pentru ca toți să fie mulțumiți.

La Colțul Peștelui, petrecură mai multe zile decât își propuseseră. Într-un târziu, se hotărâră să plece.

Despărțirea de locurile plăcerii era grea. Numai faptul că mai aveau să întâlnească și alte prilejuri de desfătare pe calea vieții, îi determină să se îndrepte totuși spre unghiul suprem.

*

* *

Viața ta, viața ta. Vocea răgușită de ură ridică grații între existența care visează la libertatea căutării și îmblânzitorul care pocnește cu sfichiul vorbelor sale. Și biciul care obligă la repetiție. Stai în două labe.

Înapoi !... Stai în două labe. Înapoi ! Zâmbește. Înapoi !... Ai reușit. Fiara s-a supus. Spectacolul a luat sfârșit. O ultimă mângâiere de formă pe bot și poți să dormi liniștit. Dar ochii i-ai privit vreodată ochii? I-ai înțeles nemulțumirea ? Alături nu stă un animal dresat. Respectă-i osteneala dacă pe el nu poți să-l respecti.

Iubirea nu-ți chinuie sufletul privind la clipele jertfite fără iubire ?

Lasă-ți demnitatea libertății și ai tăria de a-l privi, devenind om. Bucură-te că ai fost hrana după care trupul și sufletul său tânjea. Oferă-ți demnitatea gestului de a dărui în acest ultim ceas câștigându-ți tu însuți respectul lui.

Alături, în pretinsa împlinire a datoriei, vei îmbătrâni și vei pieri cu gustul amar al zădărniceii.

Adevărat, atunci nu-ți mai pasă.

Dar omul de lângă tine? Nici de el nu-ți pasă? Și îl iubești, zici ?!

Fă puțină lumină în întunericul sufletului său. Onorează-ți menirea. Vezi doar că te numesc om. Și asta nu-i puțin. Adună-te și crești, din puterile tale. Nu te irosi în încercarea de a zugrăvi flori pe ruine. Mucegaiul ți le va acoperi, în curând. Cu spaima în suflet nu vei fi fericit. Câștigă-ți dreptul de a mai avea o șansă.

Trăim o singură viață. Fiecare clipă ne apropie de moarte. Întoarcerea înseamnă renunțare. Iar renunțarea seamănă cu moartea. Nu te confunda cu destinul. Un mort nu-i decât un mort. Și nimic altceva.

Un mort este împlinirea chemării pământului, e sărutul final al materiei primordiale și nu sărutul iubirii.

Sărută-ți omul cât soarele îi imobilizează fruntea bolită de povara năzuințelor întru devenire.

Scaldă-i trupul în lumina ochilor curați și nu-ți spală privirea cu lacrima vinovăției.

*

* *

E

impdepopașiloculpareprielnic”, rosteștedinceatăunleodanian spătos, ostenit de drumul și pocalele golite în cinstea reușitei ce-o așteptau. Propunerea stârnește mulțimea amorțită.

Se opriă. Ovațiile izbucniră din piepturile tuturor leodanienilor, stârnind simțurile adormite.

Pe pajiștea înverzită, trupurile se desfată cu răcoarea pământului și a ierbii. De-o parte și de alta a hanului tot felul clădiri adăpostesc noi prilejuri de desfătare a trupului trezit.

Câmpia și apa, pădurea și hanul, aduc în tabără buna dispoziție și forța necesară plecării spre necunoscut.

— Necunoscutul era și aici iar clipele nu trebuiau lăsate să treacă, rosti Mefeu încercând să se facă înțeles. Carele cu proviziile se goleau. Prin grija lui, se umpleau din nou. Petrecerile se țineau lanț, de la o zi la alta.

Cu fiecare oprire, ceata lui Mefeu se dezlipea tot mai greu

Templul iubirii

de plăceri.

Vestea despre felul în care leodanienii înțelegeau să-și atingă țelul, ajunsese în împrejurimi.

Dacă la început omedanienii se îngrijeau cu credință, după câțva timp îi priveau cu dispreț. Obișnuiți să fie doar gazde vremelnice unor popasuri trupești, slujitorii hanurilor și ai caselor de plăcere din calea vieții se mirară de nesănătoasa petrecere în care ceata lui Mefeu își continua existența. Uimirea cu care îi primise la început transformată din curiozitate, devenise ceva ce semăna mai mult cu o batjocoră.

— Și ziceți că vreți să ajungeți la Marele Omedan ? îi iscodea câte un omedanian zâmbind mucalit.

— Da, acolo ne vom opri, spunea plin de emfază Mefeu, susținut cu greu în cor de cei de lângă el, ce se clătinau la rându-le.

— Și unde aveți de gând să-l întâlniți ? nu-l slăbeau omedanienii.

— La unghiul suprem, se grăbeau leodanienii să răspundă, în timp ce omedanienii surâdeau îngăduitori.

— Care unghi ?

— Ce-ați spus ? se făceau ei dornici de lămurire.

— Știți voi unde e unghiul ăsta ?

— Ni-l arătați și nouă ? continuau ei să se amuze. Întrebările în doi peri plouau peste capul leodanienilor pleoștiți de băutură și îmbuibare.

Zilele treceau una câte una, fără ca ceata să ajungă la locul propus. Trupurile se moleșeau, înaintarea devenind tot mai anevoioasă și mai nesemnificativă.

Calea vieții începuse a deveni nesfârșită. Voința de a cunoaște necunoscutul, tăria de a străbate capcanele plăcerilor trupești, slăbea pe măsură ce înaintau.

*

* *

desori ne minunăm de imaginația copiilor și ne oprim adeseori să-i admirăm în fața celor care pot trăi din vise brodate pe partituri ce nouă ni se par de nesuportat. Și ne oprim o clipă în fața minunilor naturii din fructe și flori, din ploi și zăpezi învăluite în lumina soarelui. Iar majoritatea din noi trăim din gestul de a vieții și ne mulțumim cu gustul opririi. El, înseamnă contemplarea și mulțumirea pe care ne-o dă imitația gestului celor care dăruiesc lumii momente irepetabile Uneori le însușim, alteori nu, fiindcă nu orice trăire ne poate aparține. De cele mai multe ori ne limităm la a observa și trece mai departe.

Nu orice trăire este personală.

Numai puritatea și intensitatea trăirilor noastre aduce nota de personalitate care ne poate diferenția de trăirile celor din jur.

Așa încât orice iubire este unică în felul ei, dar adevărată este numai aceea care este împărtășită deopotrivă de ambii parteneri.

Exclud sensul biblic al iubirii aproapelui pentru unicitatea iubirii în sine și restrâng aria la semnificația individuală a rostirii „Te iubesc” între bărbatul și femeia vieții.

Adulterul poate fi o iubire unică, numai dacă renunțarea la sine este în egală măsură o ardere pe rug.

Nefericiți sunt aceia care se risipesc având sentimentul dăruirii. Nu poți dăruia la nesfârșit semințele tale pustiului. Lumea ar crede că ești nebun. Dar câtă măreție este în dăruirea bărbatului. În fața femeii dornice de iubirea lui și numai a lui. Atât bărbatul cât și femeia nu vor simți niciodată frumusețea gestului, a iubirii, dacă se vor risipi dăruind.

Priviți la cei ce-și doresc iubirea și nu vin să ardă pe altarul ei nici o jertfă. Urmăriți semănătorii care-și transformă plăcerea de a semăna, în viciu. Cândva, mai repede sau mai târziu, vor deveni umbre ale vanității lor.

Când sămânța nu rodește, începe imperfecțiunea iubirii.

Templul iubirii

Ne bucurăm deopotrivă de fructele ei. Dorești floarea, fulgul, raza de lumină încălzind firul de iarbă, așa cum îți dorești aproapele pentru întregire. El este cel care vede alături de tine rodirea pulsând, continuitatea ca o naștere permanentă a vieții.

Îmi cunosc ziua nașterii, iar pe cea a morții o aștept. De felul în care știu să aștept în spațiu acest timp, depinde împlinirea mea ca om. Acumulând pentru a putea dăruii, voi putea fi cu adevărat eu însumi. Nu poți dăruii atunci când nimic nu este în tine. Și nu poți acumula fără a dăruii. Acumulările vor deveni povară sufletului tău și vor ucide. Iar fiecare dăruire umple spațiul dintre nașterea și moarte cu atâta fericire sufletească, încât nu mai are importanță decât cunoașterea zilei în care te-ai născut.

Eu, fiul Marelui Omedan, așa înțeleg viața. Chiar dacă dăruirea înseamnă risipă pentru alții, pentru mine înseamnă împlinire. Pentru că dăruind aduc oamenilor fericire, iar fericirea lor mă împlinește.

De aceea vin acum să te dăruiești mie, cel care m-am dăruit de fiecare dată, sperând să aduc fericire. Iar atunci când tu, femeie, ai devenit fericită, m-ai întregit. Și Omedeu nu poate exista decât întreg.

*

* *

Impărăția Marelui Omedan se întindea de la hotarele podișului cel mare până la asaltul central. Munți și văi, dealuri și podișuri, ape și câmpii se conturau în chip fericit de la o întindere la alta. Linia Capului despică marea câmpie, aidoma unui gigantic drum.

Leodanienii înșiruiți unul după altul, mergeau liniștiți spre locul unde avea să se împlinească ceremonia mării întâlniri. Acolo, în unghiul suprem, aveau să primească investitura de omedanieni. Acolo unde viața se întâlnește cu națiunea, în ung-

hiul suprem, mari demnitari împărătești aveau să le înmâneze însemnele specifice omedanienilor. Abia atunci se puteau considera fiii ai împărăției omedaniene. Atunci se puteau considera niște noi născuți, trebuind să facă dovada încrederii acordate. Prințul Omedeu avea să fie de față.

De-a lungul și de-a latul ținutului, vestea trecerii prințului se răspândi ca fulgerul. Numărul mare de leodanieni ce-l însoțeau, întrecea pe departe numărul altor primiri în lumea omedaniană.

Prințul însuși era surprins, se bucura, dar se și îngrijora totodată. Nimic nu mai putea să-i întoarcă înapoi. Erau gata de orice cutezanță spre împlinire.

De la hotarele podișului cel mare până la asaltul central se întindea împărăția celui ce-i așteptase răbdător,

Marea câmpie contura în dreapta și-n stânga comori pentru cei vrednici să le cunoască.

Mefeu mergea înainte. Nimic nu-i tulbura liniștea. Drumul era ușor. Alte piedici în afară de locurile de popas, nu-i stătuseră în cale.

Absent, urma drumul care părea bun.. Fruntea nu-i era umbrită de griji apărute înainte de vreme. Leodanienii îl urmau, familia îl urma, restul se împlinea de la sine. Dacă drumul se va schimba, dacă locurile ce vor veni le vor fi împotrivă, atunci avea să vadă. Nepăsarea-i părea în ochii celor din jur, siguranță.

Poate că nici el nu știa și credea același lucru.

Vestea celor mulți porniți spre cutezanță îl neliniști, totuși, pe Marele Omedan. Dar se hotărî, să rămână același. Nu-i va opri. Îi va încerca și-i va primi cu bucurie alături de el, pe cei care-l vor înțelege. Pentru că aceștia, dacă reușeau să-i treacă încercările, deveneau demni de împărăția supremă.

Treceau prin locuri de vis, împletindu-și popasurile cu dorința de a fi mai buni, așa cum năzuiseră la plecarea spre marea încercare, la care-i chemase prințul și nu se învredniciseră.

Templul iubirii

Atâta cale străbătută, atâtea încercări plăcute, aveau să le fie tot atâtea renunțări.

*

* *

Șteptivirea primăveri. Cât timp a trecut? Intensitatea așteptării a dilatat timpul la dimensiuni nebănuite. Fiecare clipă în care nu sosești mă poartă în necuprinsul durerii până la istorie. Durere fără contur, pe care nu pot s-o definesc. Simt că nu-i departe. Știu că a sosit. O simt în sufletul meu cu ochii minții. A coborât din câmpiile împărăției. A fost luată de braț și ascunsă în case de beton și de gheață.

Primăvară, viață, timp, durere, așteptare.

M-a mințit?

Nu. Ea n-a mințit.

O simt înlănțuită, zbugiumându-se, încercând să rupă lacătele cu care a fost închisă. O văd cu ochii ațintiți spre spațiile prin care îmi port pașii. O simt în fiecare vibrație pe care o șoptă închipuită mi-o poate aduce. O aștept și simt că va veni să-mi acopere timpul cu trupul ei.

Spală-mi sufletul cu mângâierile tale.

Privește-mă, strânge-mă lângă tine și spune-mi că nimic nu s-a schimbat.

Lasă-mă să-ți caut mireasma. Tot a ploaie miroși ?

Eu adun azi, în cinstea ta, frunze de nuc și flori de câmp și petale de măr.

Nici ploaia, nici frunza de nuc nu și-au schimbat mirosul. Același rămâne, de la facerea lumii și până când nu vom mai ști. Noi existăm tot de la facerea lumii până când nu vom mai ști.

Dar azi ești aici, sunt aici.

Azi, uită timpul din urmă și lasă-l pe cel ce urmează.

Ia-mă cu tine și bucură-te de clipă ca de o veșnicie. Bu-

cură-te de mine. Ia-mă, umple-ți palmele și soarbe licoarea uitării de sine.

Dormi și trezește-te ca să mă descoperi.

Sunt tot aici, lângă tine. Mereu aici, mereu lângă tine până când mâna care se numește destin va dezvălui misterul ultimei căutări.

Rămân și aștept ivirea primăverii. Așteptarea îmi dilată timpul pe când eu, Omedeu, voi fi timpul însuși.

*

* *

În dorința de a fi el însuși, fiul Marelui Omedan își anina toate speranțele de găsirea întregului. Ani în șir căutase. Dăruise suflet și forță și încredere, și nu le simțea întorcându-se în clocot să-l facă să crească fluviu din râurile a căror albie le săpase cu speranță.

Există ca parte a întregului, dar întregul ?

Nimic din ce clădise, nimic din ce dăruise, nu se numea cealaltă parte.

Secătuit, își simțea călătoria sfârșind într-o renunțare finală. Nu mai avea ce-și arăta și cui, partea cu care pornise la drum lung și plin de speranțe.

Se sfârșise ? „Un conducător trebuie să fie conștient că poate să-și suporte singurătatea”, își aminti de Marele Omedan. Se dorea conducătorul ? Nu.

Vroia flori înflorind pe chipul celor vrednici și oameni vrednici să ocrotească florile înflorind. Căuta floarea ce s-ar fi deschis sub truda palmelor sale.

Străzi pustii, case pustii, locuri pustii, suflete pustii. Pașii îl mânau mecanic spre pustiu.

Amâna instinctiv momentul final. Se considera maladiv în căutarea supremă. Spaima nu-l încercase, nu.

Templul iubirii

Teama de finalitate nu apăruse. Respectul pentru o existență demnă, adevărată, reducea finalitatea renunțării la sine la un gest firesc al unei ultime demnități. Nu mai văzuse de mult floarea înflorind cu adevărat.

Din fiecare ungher al spațiului, guri flămânde așteptau noi dărui. Dar Omedeu era la capătul resurselor sale, așteptând să primească. Aștepta ascuns în adâncul ființei sale rănite.

Nu mai avea timp să caute. Căutase îndeajuns pentru a mai avea vreo justificare într-o altă căutare.

Aștepta resemnat sfârșitul pe care-l întrezărise apărând

Nici o spaimă. Nici o clipă de regret pentru marele final, Doar regretul pentru risipirea curată a marilor căutări.

Și chinuitoarea întrebare „De ce dăruirea a devenit o risipă?” Noul sufoca. Prezentul era doar din fărâmele ce rămăseseră de la marele destin al căutării.

*

* *

S

ocrate spunea : „Toți oamenii suferă de frică. Cel care nu suferă de frică nu-i normal și asta n-are nimic comun cu curajul.”

Jean Delumeau se întreba : „De ce această tăcere prelungită asupra rolului fricii în istorie ?”

Poate fiindcă frica e încărcată cu atâta rușine încât o ascundem așa cum susține Delequierre : „frica s-a născut odată cu omul în bezna timpurilor. Ea există în noi înșine... Ne însoțește de-a lungul întregii noastre vieți”.

Iar asta-mi oferă prilejul să afirm că am simțit deseori cum frica mi-a dat curaj.

Numai cei care au curaj pot recunoaște existența fricii. Frica există odată cu noi. Ea nu se poate despărți de existența noastră, dar se poate distinge.

Existăm, purtăm în noi existența fricii, dar n-o conștientizăm decât în momentele de răscruce ale existenței noastre, iar în momentele când devenim conștienți de aceasta, ori ne schimbăm existența, ori devenim curajoși. Atâta vreme cât continuăm să ducem o existență neschimbată, chiar și atunci când frica a devenit o prezență reală în sufletul nostru, putem să ne considerăm curajoși.

Avem curajul de a învinge frica. Avem curajul de a exista în împrejurări în care frica ar fi trebuit să ne schimbe viața.

Ignorând existența fricii am devenit curajoși. Desconsiderând frica, devenim curajoși cu adevărat.

Devenind prudenți și prevenitori, să dăm suport real curajului nostru. Căci ce ar deveni curajul, fără un fundament. Ar deveni fanatism. Iar fanatismul, chiar dacă este curaj, este anormal. Curajul adevărat strălucește numai în oameni stăpâni pe simțământul fricii.

Nimeni nu s-a născut având curajul știut să-și cunoască frica.

Lupta împotriva fricii nu este încununată de succes decât atunci când își face aliat prudența care devenind excesivă, cedează teren lașității. A fi curajos sau laș într-o situație limită sunt deveniri ale omului.

Prudența este apanajul sufletelor echilibrate. In egală măsură poate genera curaj sau lașitate.

Numai spiritele echilibrate pot percepe, pot conștientiza linia pe care trebuie s-o urmeze prudența pentru ca sufletele să nu fie cuprinse de lașitate sau de fanatism.

Prudența naște echilibru.

Curaj, lașitate, rațiune, fanatism, frică, prudență, ură, teamă sau nu, iată tot atâtea fațete ale unei existențe. Toate se întrepătrund generându-se una pe alta. Niciuna nu poate să aducă separat partea care va defini cel mai mult existența.

Templul iubirii

Suntem produsul luptei duse împotriva fricii. De aici datoria nerostită, de aici motorul secret al nebuniei noastre existențiale.

Iar dacă suntem fericiți, înseamnă că am știut înfrânge frica.

Invidiați-i pe cei fericiți și urmați-i, dacă aveți curaj. Nu pretindeți fericire, decât dacă ați simțit gustul luptei cu frica.

Fericirea depinde de curajul cu care vom ști a învinge frica.

Fericirea sălășluiește în noi. Ea este partea cea mai ascunsă și mai curată a existenței umane.

Nevoia de securitate naște afectivitatea din existența noastră.

„Camaradul, îngerul păzitor, prietenul, ființa benefică e totodată cel care răspândește securitatea” spunea Ovidiu.

„Fie ca alături de mine să găsești securitatea necesară în devenirea-ți omedaniană”.

*

* *

În vădânci, poteci umbrite însoțesc râurile cristaline a căror curgere domoală îndeamnă cu șoapte de sirenă către odihnă și răcoare.

Omedeu face semn de oprire. Privește la oamenii ce-l însoțesc urmărindu-le gesturile de parcă le-ar vedea pentru prima oară.

Nu se irosea timp. Mișcările parcă le erau calculate. Fiecare știa ce avea de făcut. Tabăra pentru noapte se contura iute, în liniște. Nu aveau nevoie de sfaturi.

De-a lungul călătoriei se obișnuiseră cu popasuri, când mai scurte, când mai lungi, cu plăceri pregătite sau nu, lucrurile aranjându-se în grabă.

Acum, mergea printre ei privind-le mâinile agere și fețele mulțumite de liniștea ce ți-o aduce sentimentul datoriei împlinite.

„Aici nu este nimic de făcut”.

Prințul se îndepărtează, însoțindu-și pașii cu valurile râului din apropiere. Îngenunche apoi și cu palmele făcute căuș bea răcorindu-și fruntea brobonită de gânduri. Doar pielea simte răcoarea, ca o coajă uscată care nu-i aparține.

Pentru fierbințeala sufletului căuta un pumn de răcoare!

Călătoria se apropia de sfârșit. Sigur că aflate multe. Se minunase privind puterea semenilor săi.

Se plecaseră, cu venerație, în fața creatorilor. Se dorise unul din cei ce pot oferi, ba chiar își încercase el însuși puterea. Nu se împlinise. Primise doar laude. Sufletul său nu s-a deschis să le cuprindă și atunci a căutat mai departe.

Cunoscuse aproape tot ce putea cuprinde puterea de înțelegerere.

Pe el nu se aflate în împlinirea ce-o caută, privirea i se oprește prin florile câmpului, nemișcate în liniștea înserării. Cu palma mângâie petalele parfumate. Se cutremură.

Floarea aceasta o dorește veșnic înflorită. Imposibilul să-i fie oare lege ?

Se lăsă pe spate, privind nemărginirea, în timp ce mâna-i aluneca ușor, încercând să-i cuprindă dorința. Da, floarea se va ofili. Și el.

Dar gestul oprit, în ochii lui și-ai florii, repetat cu aceeași gingășie în absența lui, păstrează totul așa cum e acum. Să poată să transmită gestul mai departe, să simtă fiorul tainic ce înțelege și simte conturul doar din atingere, atunci poate că a reușit împlinirea.

Omedeu nu era singur. Simțea în jurul lui forfota oamenilor, care i-ar fi îndeplinit pe loc orice dorință. Întinde mâna așteptând. Dar mâna obosește căzând alături de trupul vlăguit.

Iar călătoria se apropia de sfârșit. Mai avea o încercare finală. Acea de a înfrunța puterea celor ce doreau să cucerească

Templul iubirii

prin luptă.

Nu-i plăcea lupta. Acceptase întâlnirea cu Mefeu ca pe un fapt ce nu-l aflase și trebuia să-l cunoască.

Neliniștea care-l cuprinsese îi făcu bine. Nu știa cum avea să procedeze. Hotărârile le va lua atunci, față în față cu el. Și asta era esențialul. Tot timpul să cauți ce n-ai cunoscut încă.

O larmă adusă de vânt îi tulburase gândurile. Se ridică. Pe malul celălalt, dintre ierburi înalte se ivi silueta unei femei îmbrăcată lejer, cu o coroniță de flori așezată pe părul negru, alerga. O ceată veselă se întrecea să-i facă pe voie.

— Străine, nu vii cu noi ? răsună glasul ei mlădios, îmbiind la uitare.

Omedeu se ridică și se cufundă în undele limpezi peste care gândurile îi pluteau liniștite.

Grupul ar fi dorit să se amuze, dar ceva din ținuta și felul în care prințul părea absent prin apa curată, îl opri.

Privirea lui stranie purtând în ea tot nefirescul aceluși moment, îi făcu să se îndepărteze.

Numai femeia rămase hotărâtă să-l aștepte.

Când prințul ajunse aproape, ea se aplecă ridicând în mâini un ulcior cu apă rece. Aștepta nemișcată până când o ajunse.

Privindu-l în ochi, întinse mâinile, spunându-i :

— Dacă vei bea, vei înțelege iubirea și te vei îndrăgosti de prima femeie care-ți va ieși în cale.

— Prima femeie ești tu !

— O nu, eu nu sunt femeie, iar asta-i un joc pe care venirea ta l-a întrerupt, se alintă ea ținând mâinile nemișcate.

— Dar nu bei ? mai zise, întinzându-i ulciorul.

Omedeu o prinse de mână. Apoi duse ulciorul la gură. Apa era rece și el însetat. Bău îndelung, privind-o.

— Ești cea mai minunată femeie, îi spuse în timp ce ea, în loc de altă rostire, îl sărută pe buzele umezite.

— Acuma sunt, consimți ea eu gravitate. Dar mai târziu ?...

— Dar tu știi cine sunt ?

— Da, știi. Ești omul meu drag. Ești Omedeu. Ai fost în ținuturile noastre și ai luat mulți dintre ai noștri.

— Iar tu, iubirea mea, Imenia. Ești fiică a Leodaniei nu-iașa ?

— A lui Mefeu, ținuta ea să precizeze. Apoi își plecă privirile continuând șoptit :

— Să îngropăm aici ulciorul pentru ca niciodată să nu se spargă și niciodată să nu dispară puterea cu care te-am făcut să te apropii, își continuă ea șoaptele cu înfrigurare spăimoasă. Săpară amândoi cu mâinile în malul afinat împletindu-și degetele cu pământul în care voiau să-și ascundă taina.

Pământul tăcea, iar mâinile rămaseră deasupra lui împreunate în darul așteptat, strivind frunzele rătăcite între ele.

Se ridică încet în picioare, cu mâinile rămase în așteptarea buzelor, fără să îndrăznească a o cuprinde. Buzele simțiră dorul care le cuprinseseră fără voie mai înainte. Nici o vorbă nu mai fu rostită. Omedeu închise ochii orbit.

Nemișcat, nici nu simți când ea se depărta. Târziu, prințul se pomeni strigând în urma umbrei.

— Nu pleca... Unde te duci ?

— La Mefeu, dar voi fi mereu cu tine. Caută-mă ! Și...

I se păru că fusese un vis. Dar urmele pașilor ei și pământul răscolit, pustiu de taina lor, era acolo, lângă picioarele sale. Aici și acum...

*

* *

P

așii prințului erau ușori și sprinteni. Întâlnirea cu femeia lui Mefeu și despărțirea de ea, îl intrigase. Călca pământul cu plăcere. Mai păstra taina mâinilor împreunate într-un joc abia început. Însoțitorii îl priveau cu uimire. Fața îi era luminată de o

Templul iubirii

bucurie lăuntrică, intensă.

Odată, într-un pâlcc de sftetnici, se auziră cuvinte de compătimire pentru nenorocul ei. Vestea plecării lui Mefeu spre Unghiul Suprem conferise acestuia o aureolă ciudată, nemeritată.

— Sunt sigur că ea l-a făcut să năzuiască atât de departe, zise unul dintre sftetnici.

Fără voia lui, prințul se trezi interesat de cele auzite.

— Există oare femei care să determine un bărbat să cuteze spre lucruri înălțătoare ? zise Omedeu tulburat de aducerile aminte.

— Femeia lui Mefeu este una dintre acelea, zise unul dintre sftetnici, punând înseninarea prințului pe seama întâlnirii ce-o aștepta cu Marele Omedan. Dar nu știau că o despărțire născuse speranța...

„Păcat că Mefeu nu știe să prețuiască acest lucru”, zise prințul pentru sine, bucurându-se de norocul ce-i fusese dat prin femeia ce-l putuse determina să cuteze.

„Dar dacă Mefeu își dorea el însuși puterea” își spuse prințul.

— Poate dorința de a se ridica deasupra lumii obișnuite a Leodaniei își continuă el gândul, rostindu-l cu voce tare unuia dintre povestitorii din preajmă.

— În fața cui, a semenilor, a ei ? Leodanienii nu simt nevoia asta. Doar sunt oameni obișnuiți. De aceea îi numim leodanieni, zise altul din apropiere auzind rostirea prințului.

— Să nu uiți că și noi tot din ei ne tragem, spuse Omedeu. Cât despre voi, încă mai sunteți, arată el spre leodanienii din suită.

— Da mărite prinț, dar noi ne-am desprins sau suntem ca și desprinși de lumea lor. Măine în zori vom fi primiți în palatul Marelui Omedan. Vom fi prezentați la marea întâlnire, când tatăl vostru ne va bucura cu cinstirea cuvenită strădaniilor noastre de a ne desprinde de lumea celor obișnuiți, de a deveni oameni dragi,

omedanieni, sau oameni adevărați, nu se lăsă leodanianul.

Ochii îi străluceau vii, arzători, gata de orice, cu siguranța pe care ți-o dă numai generozitatea și noblețea aspirației spre care râvnești.

Prințul îl privi. Încrederea acestuia se transmise lui însuși. Se bucură. Curajul pe care cei din suită îl arătau față de marea întâlnire îl îmbărbăta. Își continuă drumul cu râvnă sporită. În câteva ore aveau să ajungă.

În zare se zăreau turllele cetății. Zidurile crenelate, porțile deschise, conturau ca un guler cupolele aurite în care se afla Marele Omedan. Palatul îi aștepta. Mefeu era încă departe, iar întâlnirea prințului cu femeia acestuia se datorase în mare măsură, îndrăzelii ei de a se desprinde de părintele copleșit de viața îndestulată în care continuase a se complăce și care-l reținuse în același loc.

Omedeu se văzu silit să recunoască în femeia lui evadarea.

În sufletul lui bucuria întâlnirii cu Marele Omedan lăsa loc altor simțăminte.

Omedeu ascultase cu răceală vorbele sfetnicilor rămași lângă el, dar gândurile-i erau acolo unde era așteptat. Știa că nu putea să-și împărtășească bucuriile și grijiile fiicei lui Mefeu. Ar trebui să lupte. Nu îndrăgea lupta, iar acum avea un motiv în plus să n-o dorească. Și ei erau oameni. Și ei puteau cuteza, năzui. Simțea că leodanienii aveau nevoie de ajutor nu de luptă. Numai așa aveau să se descopere pe ei înșiși. La asta se gândea prințul. Nu, nu se va lupta niciodată. Le va arăta că și ei pot cuteza. Îi va face să-și vadă iscusința. Se însenină. Prin ei va ajunge la Imenia.

Aștepta întâlnirea cu ea la fel de mult ca pe cea cu Marele Omedan.

Va avea cui împărtăși, bucurându-se de lumina chipului îndrăgît. A avea să știe dacă a reușit.

*
* * *

D

acă viața ar fi clădită numai din certitudini, aproape că n-merita să fie trăită. Cei care se iubesc, își încearcă tăria sentimentelor prin forța pe care iubirea o naște în sufletul lor. Iar forța aceea le dă tăria de a lupta împotriva a toate câte le stau împotriva. Numai legați de o iubire puternică oamenii pot învinge piedicile vieții.

Priviți în jurul vostru. La fiecare gest vă paște o primejdie. Numai mințile cucerite de bogăția infinită a simțurilor oneste, pot trăi rafinamentul iubirii. Și numai atunci iubirea dă forță. Ce poate să-i facă mai fericiți pe cei ce se iubesc cu adevărat decât iubirea ?

Am întâlnit în timp vieți irosite, ființe distruse de pe urma iubirii neadevărate, care nu au dat forța necesară împlinirii.

Aztecii se jertfeau ei înșiși pentru credința ce trebuia să dureze. Îndrăgostiții trebuie să jertfească părți din ei pentru ca iubirea să triumfe. Dar pentru ca iubirea să fie forță, nu-i nevoie de jertfa supremă. Trecerea în neființă a îndrăgostiților ar aureola iubirea, dar n-ar face-o mai adevărată.

Nu există în lume o pereche de oameni îndrăgostiți din aceleași motive. De fapt nu există motiv pentru a fi îndrăgostit. Motivația în iubire aduce moartea iubirii.

Cei ce-i iubesc pot să ucidă și pot să se ucidă.

Iubirea care nu aduce fericire, nu are nimic frumos în esența ei. Suferința joasă, neluminată umbrește iubirea, sufocând-o, distrugând-o.

Priviți în jurul nostru, oameni buni. Existăm de milenii și tot de atâta vreme căutăm fericirea.

Asceții devin fericiți prin renunțare, iar nu din iubire. Asceza, renunțarea la iubire, este apanajul sufletelor mici, comple-

xate, dar nu și complexe.

Nici Dumnezeu n-a putut rămâne indiferent în fața iubirii. Din dragoste față de sine, l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa. Dar n-a putut fi fericit. Și-a privit opera și s-a bucurat, dar de mai multe ori a vrut s-o rezidească.

Nici Adam și Eva n-au fost fericiți, pentru că nu s-au iubit. Ei au făcut dragoste din poruncă divină. Ei n-au fost dăruiți cu puterea înțelegerii sentimentului iubirii. Poate că așa va trebui să se explice alungarea din Eden.

Pe când noi, cei lipsiți de grădina veșnicei fericiri, cum am putea fi fericiți ? Numai prin iubire.

Iubirea ne dă acea stare sufletească ce face spiritul să materializeze prin simțuri lumea.

Paradisul este în noi și singura cheie pentru porțile lui e iubirea.

De aceea sunt atâția nefericiți pe lume. Pentru că nu au cheia potrivită oferită de iubire.

Nu-i invidiați pe cei care iubesc. Ocrotiți-i și oferiți-le adăpost și înțelegere.

Titani de veți fi, temeți-vă de forța iubirii. Numai ea dă cunoașterea firilor voastre. Numai ea va arăta cât de măreți sunteți.

*

* *

medeupriveaînainte,de-alunguldrumului ce-laveaudeparcurs până la porțile cetății, cântărind distanțele cu puterile oamenilor.

Știa acum cât de aproape se afla. Ce n-a știut ani de zile a fost tresărirea lăuntrică ce l-a cuprins, când ochii i-au alunecat pe muntele cunoscut din fața cetății. Îl năvăli amintirea primelor încercări de copil de a deveni bărbat. Sclipea acolo în vârf, rece, veșnic, imobil. „Lacul cel mare”, stăpân pe legendele și spaimele

Templul iubirii

copilăriei, tiran luându-și plata de la omul ce îndrăznise să-i tulbure chipul.

Urcase acolo, la vârsta când se dorea viteaz încercându-și curajul, privindu-l, dorind să-i pătrundă taina pentru a-i afla blestemul.

A urcat și s-a apropiat. L-a privit îndelung, dar nu i-a tulburat apa și nici nu l-a hulit, nu din teamă, ci pentru că lacul l-a copleșit iarăși cu măreția lui rigidă, lăsându-l stăpânit de legende.

A coborât zgâriindu-se pe panta abruptă, fără să simtă, curgerea timpului, uitând de ziua care trecuse de mult, uitând de muștrările din privirea Marelui Omedan, pentru întârziere.

Cu dinții încleștați, cobora irosindu-și timpul aflând că măreția nu înseamnă neapărat tiranie, căci lui, lacul nu numai că nu i-a făcut nici un rău, dimpotrivă i-a adus-o pe Imeia.

Zâmbi, amintindu-și în timp ce traversa locurile copilăriei, privindu-și ambițiile rostogolindu-se prin iarba înaltă, scaldându-se în apa râurilor sau odihnindu-se la răcoarea lor cu privirea rățăcită în întrebarea „cum?” până când întrebarea se dilata ca un balon, mai mult, tot mai mult, venind peste el, până simțea că se înăbușă.

Spărgea gândul, ieșea din el și copilăria redevenea stăpână pe drepturile ei.

Mergea încet, mângâind cu privirea fiecare loc. Copilul de atunci sub cu totul altă înfățișare. Se apropia de intrare.

Zări din porțile cetății palatul Marelui Omedan: o clădire cu încăperi înalte și largi, cu coridoare luminate, cu pridvoare de jur împrejur, în care nu era niciodată nici cald, nici frig, și-n care simțea vara răcoarea pădurii și mireasma lemnului auriu, iar iarna boarea pământului răspândind căldura de basm a focului ce arde liniștit, animând povești cu zmei și balauri, prelingându-se de-a lungul pereților.

Aici sălășluia copilăria prințului vegheată de înțelepciunea Marelui Omedan, pentru care oamenii îl ascultau și îl respectau ca pe un conducător. Sfaturile lui erau legi, înțelepciunea și dreptatea îi erau izvoare, fluvii ale vieții.

Așteptau așezați în jurul tronului, respectându-i tăcerea trăind în aceeași măsură întâlnirea dintre tată și cel care avea să-l urmeze, dacă se dovedea vrednic de aceasta. Așteptare încordată și grea.

Auzul lor prinse zgomot de pași apropiindu-se. Zăriră convoiul ce înainta încet. În față mergea Omedeu, însingurat, urmat la mică distanță de suită, călcând atent, ca într-un ritual.

În liniștea ruptă de zgomotul pașilor se apropia tot mai mult tatăl său. Ajuns în fața lui, se opri.

Se priviră îndelung, nerostind nici un cuvânt, cercetându-se doar. Ochii le scăpărau, rostind întrebări și răspunsuri ce n-aveau voie să fie rostite tuturor.

O veșnicie părea să fi trecut peste timpul în care doar frunzele îndrăzneau să tremure, amintind că viața este totuși acolo.

Când Omedeu se ridică, o mișcare de val cuprinse mulțimea.

Păși, iar când brațele sale se desfăcură într-un gest prietenesc, un strigăt de bucurie și de ușurare, cuprinse piepturile încordate rupând liniștea ținutului, prevestind sărbătoarea.

Scurtă sărbătoare, umbrită de pregătiri de luptă.

Sosirea lui Mefeu obliga cetatea să lupte. Jafurile lui, brutalitatea cu care călcase ținutul trebuiau pedepsite.

Omedeu venise în lume senin și curat, dar împărăția avea nevoie de apărare.

Trebuia să lupte pentru puritatea lumii pe care Marele Omedan avea s-o lase în grija lui și a omedanienilor însăși.

Numai frânturi. Oare e puțin? Viața noastră să fie tributară frânturilor ?

Mă doare imposibilitatea pe care ades o simt.

Templul iubirii

Mă doare orice meandru al marelui fluviu ce mă înconjoară.

Trăim zbuciumat, învolburat și mai ales trăim nesiguranța căutării căutărilor, care nivelează culmile tuturor strădaniilor de a construi durabil și frumos.

Fiecare opreliște este o fisură. Iar când fisurile se unesc pot crea o prăpastie și în cel mai solid monolit. Trebuie să ardem în permanență, să unim prin căldura noastră fisurile. Și granitul se poate topi și suda, la incandescența arderilor.

Primesc viața cu riscul topirii. Căci ce folos este să fii o bucată de granit fără viață ?

Se spune că e bine să ai curajul să accepți lucrurile pe care nu le poți schimba. Și e bine să ai forța de a schimba ceea ce stă în puterile sale.

Bunul simț te va învăța să le deosebești pe unele de celelalte.

Aștept tremurând să se deschidă ușa timpului. Așteptare târzie - de frunză care primește sărutul necunoscut și rece al soarelui necruțător - roșu, galben, o legănare... Am picat... Adio!...

*

* *

Omedeu trecu prin fața șirurilor compacte de luptători omedanieni. Înarmați cu flori de mirt, aceștia priveau liniștiți spre dușmanul care se zărea.

Armurile leodanienilor străluceau în razele soarelui. Platoșele mari acopereau trupurile musculoase, gata să frângă orice împotrivire.

Omedeu își privi mulțimea. Trupurile tinere și mlădioase erau gata de jertfă. Cu încălțări, întreaga ceată urmărea gestul lui Omedeu. Ei cunoșteau puterea din privirile lui. Și erau în stare să-l înțeleagă și să-l urmeze fără șovăire.

După ce-i văzu gata, Prințul se retrase pe o Muntele lui Venus. Putea să privească și să fie văzut.

Vrăjmașii începură să se apropie. Șiruri lungi de leodanieni, fără armuri, pășiră în fața dușmanilor înșăuați...

Omedeu își aruncă privirile înainte, fără a schița alt gest. Ceata omedană se avântă cu iuțeală în întâmpinarea vrăjmașului. Distanța dintre cetele rivale se micșora cu repeziciune.

Omedanienii parcurseră în același timp o distanță dublă decât greorii lăncieri împlătoșați ai leodanienilor. Omedeu îi privea cu dragoste.

Când vrăjmașii considerau că au ajuns la o distanță convenabilă, își încordară mușchii pregătindu-se de atac.

Omedanienii se destrămară ca o ceată din fața lor lăsând câmpul gol. Cu ramurile înflorite de mirt și chipurile zâmbitoare, ocoliră ceata vrăjmașilor, învăluind-o.

Prăștiașii și lăncerii se văzură lipsiți de posibilitatea unor lovituri reale. Scuturile și platoșele se dovediră inutile în fața absenței agresiunii omedaniene. Zâmbetul cu care aceștia, își însoțeau mișcărilor învăluitoare, incinta și enerva ostentativ.

Se avântară din nou amenințători spre locurile pe unde pâlcurile de omedanieni apăreau și dispăreau ca nălucile. Mefeu însuși era agitat și haotic. Înverșunându-se peste măsură, își împingea fără noimă pâlcurile de leodanieni, în fața cetei omedaniene. Sufocați peste poate de armurile grele se prăbușeau din picioare. Mefeu își trimise cetele de bătauși care cu ajutorul harapnicelor, aveau datoria să-i silească să lupte. Cu trupurile năclăite de sudoare, leodanienii se ridicau avântându-se spre cetele de năluci. Mefeu, în fruntea gărzii personale, se avântă spre centrul grupării omedaniene. În iureșul lui, nu sesiza mișcarea înșelătoare a acesteia.

Florile de mirt împrăștiau arome năucitoare. Bulucindu-se, leodanienii văzură dispărând pentru a nu știu câta oară ceata omedaniană, de parcă ar fi înghițit-o pământul. Se treziră singuri la

Templul iubirii

marginea câmpului de luptă, în fața unei mari crăpături nebănuită lor până atunci.

Pe funii de viță-mpletită, omedanienii se aruncaseră peste pereții unei crevase adânci, ascunse privirilor lui Mefeu de iureșul floral și de colbul stârnit de vânzoleala trupurilor. Ajunși pe marginea prăpastiei, leodanienii se prăbușeau fără voie, împinși de bătași de ordine a lui Mefeu și de năvala disperată.

— Nu ne mai bate, stăpâne, se auzeau strigătele celor cuprinși de disperare, înainte de a cădea în prăpastia nimicitoare. Mefeu nu avea urechi să audă. Când într-un târziu își văzu oștirea împuținându-se, dădu poruncă de întoarcere. Mai bine de jumătate din leodanieni pierise în golul înșelător. Întoarse din drum, zăriră apropiindu-se surâzătoare, alte pâlcuri omedaniene.

Istoviți, leodanienii nu mai puteau să-i urmărească.

Mefeu, negru de furie, își împinse garda personală, în fruntea cetelor leodaniene dezorientate, poruncind totodată biciuirea sălbatecă a celor căzuți pradă spaimei nimicitoare.

— Îndurare, mărite stăpân ! se auzeau strigăte din pâlcurile răzlețite în praful câmpiei. Dar corpul bătașilor nu se oprea. Cu zvâcnetul trupurilor crispate de biciurile plumbuite leodanienii se ridicară încă o dată la luptă.

Omedanienii începură din nou să se retragă, lăsând în urma lor flori de mirt cu miros adormitor. Apoi începură să urce Muntele lui Venus, din vârful căruia Omedeu privea liniștit. Leodanienii se urcau din ce în ce mai anevoios, prăbușindu-se în covorul florilor amețitoare. Nici nu urcase o treime din versantul muntelui, când garda începu să se clatine. Mefeu își privi oamenii cu deznădejde. Rândurile se răreau cu fiecare metru de teren pe care garda îl străbătea, fără a ajunge acolo unde ar fi năzuit. Apoi când începu să șovăie, când Mefeu se văzu înconjurat mai mult de bătași fără armuri decât propria-i gardă, gata fu el însuși să abandoneze lupta, când un glas venit parcă din înaltul cerului se auzi răspicat:

— Nesăbuitule Mefeu, tu care ai mizat pe marea nesăbui-nță a nevolniciei tale, tu care ai ținut în lanțuri năzuințele celor dragi, șovăi acum ? Te-au părăsit puterile ? Sau nimicnicia sufletului tău ți-a doborât trupul. Ridică-te și vino pe înălțimea unde Omul uită de el însuși, acolo unde Omul este Om și pentru ceilalți. Ridică-te, eliberează-te și vino alături de mine. Te voi primi ca un Om care-și primește semenul. Numai înalță-te aici, unde să poți merita și cinști Omul.

Mefeu se uită de-a lungul pantei Muntelui Venusian. Îl zări pe Omedeu înconjurat de prieteni având-o alături pe Imeia.

„Omedeu și Imeia?!” Revelația descoperirii îl ameți și-l înverșună deopotrivă. Smulgând el însuși biciul din mâinile bă-tăușilor, Mefeu începu să lovească în stânga și-n dreapta fără alegere.

— Dacă ai înnebunit cu adevărat, rămâi acolo unde ești, glăsui unul dintre sfetnicii căzuți de oboseală, părăsindu-l.

— N-ai decât să ajungi acolo unde ar fi trebuit să fim, iar Imeia ar fi rămas pe veci cu noi, glăsui altul.

— Plecați! Plecați inimi de putregai ! răcni Mefeu către cei ce-i întoarseră spatele, spumegând de furie.

— Din mila și nevrednicia noastră ai stăpânit o lume, dar nu și sufletul ei. Femeia cea dragă, Imeia, ți-a fost suprema încercare. Ești pierdut, se auziră pe rând glasurile leodanienilor din garda care se depărta.

Mefeu se ridică deodată pe calul cel mai bun și se repezi cu iuțeală spre vârful muntelui. Omedanienii se feriră din calea lui, lăsându-l să treacă.

Cu pintenii înfiți nemilos în burta armăsarului credincios, Mefeu spera să poată recupera timpul pierdut.

Dar timp nu mai era. Semnele înserării năpădeau împrejurimile, amenințând cu pierderea contururilor. Mefeu înfigea cu disperare pintenii, sângerând animalul. Un nechezat dureros stră-bătu văzduhul.

Templul iubirii

— Încrede-te în forțele tale, se auzi din nou glasul lui Ome-deu din înălțimi. Nu încerca să izbândești cu forța altuia.

Istovit, calul căzu. Mefeu abia apucă să-și scoată picioarele din scările de oțel. Se prăbuși peste muchiile ascuțite ale stâncilor ce străjuiau poteca. Privi cu disperare spre înălțimi. Umbrele înserării învăluiau trupurile celor de sus. Se lăsă jos, lângă calul agonizând. Plânsul și-l înăbușea. Lacrimile îi roiră în barba năclăită de sudoare. Înserarea îi cuprinse mantia-i ocrotitoare. Se întinse pe jos gemând sfâșietor. Se ridică într-un târziu, pierzându-se în noapte spre poalele muntelui. Pașii îl duceau pe cărări cunoscute. Fiecare pas era o coborâre ce îi aducea pacea în suflet.

„Ce-mi trebuie mie înălțimea visărilor” se pomeni gândind.

„Imeia rămâne unde și-a ales. Am cu mine rubedeniile, plăcerea leodanienilor, ținutul întreg al Leodaniei” își spunea pe măsură ce se apropia de locurile cunoscute din timpul bătăliei.

Focuri răzlețe de tabără se zăreau ici și colo. Spre ele îndreptă pașii cu hotărâre.

*

* *

Cei mai puternici nu sunt întotdeauna și cei mai buni după cum cei buni nu sunt întotdeauna cei mai puternici. Zeii fost-au oare cei mai buni ? Au putut ei să rezolve întotdeauna pașnic problema universalității mitice ?

Este rușinos să-i considerăm eroi pe aceia care au pe suflet mii de morți. Războaiele nu duc la apariția eroilor. Eroii nu sunt decât aceia care și-au jertfit totul, pentru fericirea altora. Iar cei care se pot apăra fără violență sunt deținătorii unei puteri mitice.

*

* *

În dreptul focurilor Mefeu regăsi o parte din leodanienii rămași credincioși.

— Voi n-ați dat bir cu fugiții? le spuse el în loc de binețe.

Inexpresivi, leodanienii îl priveau în tăcere. Îl crezuseră căzut. Barba în neorânduială, părul îmbibat de transpirație și praf, ochii duși în orbite, lăsau să se întrevadă zbugiumul în care se aflau.

— Acum ce-i de făcut ? îndrăzni unul dintre ei.

— Vom merge la Micul Negustor. Vom cumpăra cu aur ceea ce n-am dobândit cu forța, zise Mefeu cu hotărârea celui ce-și juca ultima șansă.

Idea nu le displăcu. Îl priviră cu admirație deși, constatară cu spaimă că rămaseră numai leodanieni pe a căror virtute nu se putea pune mare preț. „În plină noapte, ochii tuturor pisicilor sunt la fel” își spuse Mefeu întinzându-se lângă o ceată obosită.

Adormiră. Nici un fel de griji nu le tulbură somnul. Focurile mai arseră o vreme, apoi se stinseră de la sine, lăsând tabăra pradă întunericului.

Dimineața Mefeu își orânduie oamenii în așa fel, încât să pară că au rămas o forță încă pe care să se poate bizui. Părăsiră câmpia privind pentru ultima oară zidurile cetății. „Voi reveni și te voi supune”, își zise Mefeu.

Încolonați și odihniți, în câteva zile de marș trebuiau să ajungă la Micul Negustor.

Era renumit prin marea-i pricepere în a face și a desface încurcatele cărări ale existenței lumești. Dar tot atât de renumită-i era și faima că era necinstit, gata să tragă pe sfoară pe cei slabi și neajutorați.

Templul iubirii

Așa că atunci când Mefeu ajunse în fața sălașului, Micul Negustor nu-l primi, temându-se că venise cineva din rândul celor păcăliți să-i ceară socoteală.

— Spune-i Micului Negustor că sunt Mefeu, căpetenia leodanienilor, se răsti cu nerăbdare acesta la una din străjile acestuia. Vreau să-i cer ceva. Îl voi plăti împărătește.

Porțile se deschisă.

Plătind, leodanienii fură găzduiți și ospătați, cum numai pe Calea Vieții mai fuseseră.

Micul Negustor îl ascultase liniștit, făgăduindu-i sprijin în recuperarea femeii îndrăgite.

— Și chiar dacă ai pierde-o, ce pierzi în definitiv ? Copii mai poți face, cum de altfel ai mai făcut și cu alte femei. Nu văd nici o pagubă. Lasă-l pe prinț să-și bată capul. Tu rămâi și pe trece aici cât timp dorești cu oamenii tăi, apoi întoarce-te în lumea ta. Leodania este ținutul care ți se potrivește, încearcă el să-i schimbe hotărârea.

— Ți mulțumesc, Micule Negustor, zise Mefeu dând să plece. Poate că ai dreptate. Nu-i femeia mea chiar atât de neînlocuit, consimți la rându-i.

— Și plata ? făcu acesta.

— Care plată ? se miră leodanianul. Doar am renunțat la idee.

— Cum care plată ?! Plata pentru că am pierdut timpul ascultându-te, plus plata pentru sfatul ce ți-am dat.

— Ce sfat mi-ai dat, vicleanule ? Cele auzite acum, le știam eu însumi, zise el ducându-și mâna la mânerul spadei.

— Mă numești viclean și nu mă supăr. Negustoria însăși înseamnă viclenie. Viclenia mi-a fost din nou de folos. Te-am dubuit lesne. Ușor mi-ai acceptat sfatul, iar eu am înțeles ce fel de om ești. Plata ți-o cer însă pentru că ți-am fost de folos. La ce-ți era bun gândul, când nimeni nu ți-l confirma ? Eu sunt cel care te-a făcut să crezi asta pentru că am înțeles că nu ești omul care

să lupte pentru mai mult. Viclean cum m-ai numit, ți-aș lua bani mulți, împingându-te pe căi ocolite spre lucruri pe care n-aveai puterea să le ajungi. Plătește-mi, așadar, pentru revenirea tihnei tale și uită restul.

Oftând, Mefeu își deslegă băierile pungii, dându-i monezile cerute cu regretul celui care-și cumpără liniștea sufletească din amăgitoare lucruri. Știuse totul, sau aproape totul și mai trebuia să și plătească pentru asta.

*

* *

medeu ar fi putut fi fericit. Dar nu este. În lupta cu spațiile, ar fi putut evada. Dar neprevăzutul și-a întins din nou aripa.

Cine și-ar fi putut închipui că în dimineața aceasta toate drumurile îi erau libere ? Nici Omedeu n-a putut ști, decât într-un târziu, când era prea târziu.

Plecarea lui Mefeu din principat fusese precipitată. Nici un sol nu putuse prevesti ieșirea lui prin alte ținuturi. Nici un înțelept omedan nu putuse prezice mișcarea dușmanului său.

„Imeia, oare și ea?” Trist și îngândurat își privea trupul trăind în virtutea legilor mișcării, trecând prin ținuturile dragi, de care trebuia să se despartă iarăși pentru o vreme.

Mantia bucuriei nu-i mai acoperea sufletul. Din fiecare colț, regrete tentaculare se întindeau lacome să-l absoarbă, să-l înghită. Ca niște polipi monstruoși, gândurile hămesite se îngrămădeau să-l cuprindă.

Omedeu își prinse capul în mâini. Dureri nebănuite se buleau să dea năvală în trupul obosit.

„Dar nu, eu nu am dreptul să fiu obosit” își spuse el îmbărbătându-se. Aidoma unei corăbii în furtună își simțea trupul spintecând valurile de tristețe ce-i ațineau calea.

Templul iubirii

Absența unei suite, a unui sfetnic sau măcar a unui sol, îl făcea să se simtă vulnerabil. Rămas pradă singurătății, trebuia să-și continue drumul.

Numai tăria visurilor îl mai putea salva. Numai imaginea clipelor petrecute alături de ea îl mai puteau încuraja. Ulciorul existase și mai exista încă.

Ținuturile noi, necunoscute, se înșirau cuminți în calea pașilor lui, de parcă l-ar fi așteptat. Din fiecare clipă oferită de timp, Omedeu alegea clipă cea mai potrivită pentru lumină. Și chipul prindea o ușoară umbră de fericire.

Fericit și trist, în egală măsură, prințul străbătea spații spre finalități bănuite, sperând.

Speranța îi era deopotrivă călăuză și forță, spre drumuri și sensuri cu adâncimi neștiute. Trebuia să-și aleagă drumul de taină care să devină calea tuturor. Și asta trebuia s-o facă singur și numai singur. Orice altă lumină venită spre el își pierdea strălucirea. El însuși trebuia să devină lumină.

*

* *

Dezimi de ani, elementele naturii curg. O curgere este apa în văloarelor, fluviilor, mărilor, oceanelor, ploilor, lavelor, zăpezilor pe care ochiul nostru le percepe zilnic.

Tot curgere este și trecerea timpului. Obsedantă, ea devine o măsură în toate. În spaimele noastre, în jocul nostru cu viața, când curgerea încetează, totul încremenește.

Lava devine stâncă, apa gheață, iar spațiile nemișcate dau senzația încremenirii.

Într-un sat de munte trăia un păstor. La fiecare ploaie și ninsoare își ducea turma la adăpost, apărând-o până la trecerea furtunilor. Cu el trăia un copil. Păstorul rătăcea cu turma prin pădure, prin locuri prin care nu mai trecuse. Căutarea drumurilor de în-

toarcere spre stână era adeseori singura plăcere pe care și-o oferea în pustietatea muntelui.

Într-una din aceste rătăciri, găsisese un copil sălbăticit, fără haine pe dânsul, pierdut de frig și de foame, la rădăcina unui copac scorburos. Își scoase sarica mițoasă, îi înveli goliciunea și-l duse la căldura focului de la stână. Îl îngriji cu dragostea însinguratului dornic să aibă un suflet lângă dânsul. Copilul se trezi târziu. Păstorul nu-și mai putea depărta turma de ființa pe care o îndrăgise. În lupta cu moartea, birui definitiv. Privea cu bucurie la trupul copilului încercând să-i vorbească. „Cum te cheamă ?” Copilul nu-i răspunse. Vorbind cu el fel de fel și neprimind răspuns, păstorul își dădu seama că acesta nu știa să vorbească. Primul lucru pe care-l învăță atunci, a fost cuvântul tată.

O bucurie necunoscută îl cuprindea atunci când copilul oprindu-se din jocul său, acela de a imita graiul animalelor muntelui, se oprea, rostind „tată, tată...” Îi vorbea cu blândețe, bucurându-se la fiecare cuvânt învățat.

Și anii treceau. Copilul devenise bărbat. Păstorul tot mai bătrân, tot mai neputincios abia se mai ținea după turmă.

Într-o zi nu se mai putu mișca din locul vetrei. Bărbatul cel tânăr făcea acum totul în locul lui, iar seara stăteau la taifas, pentru că nimeni nu urcase în pustietatea lor să-i tulbure cu locuri necunoscute. Într-o seară, păstorul rosti jenat el însuși de întrebare:

— Ai să mă mai iubești de-acum, când puterile-mi sunt pe sfârșite ?

Tânărul se opri, îl privi cu mirare în ochii aproape stinși și-l întrebă la rândul său:

— Iubești ? cuvântul acesta nu-l cunosc. Fă-mă să-l înțeleg să-ți pot răspunde. Abia șoptind, păstorul se stinse înainte de a-l putea face să înțeleagă ceea ce el însuși abia pricepuse.

Copilul bărbat, rămas singur, uită rând pe rând tot ce în-

Templul iubirii

vățase, pierzând chiar graiul animalelor.

Târziu, se stinse pe aceeași vatră pe care cu mulți ani în urmă zăcuse bătrânul ce-l salvase.

Turma se risipi, pradă lupilor flămânzi. Nu mult după aceea lupii se sfâșiară între ei.

Pustietatea muntelui se înstăpâni. Cuvintele uitate se pierdură printre imensitățile stâncoase, acoperindu-se cu un covor vegetal veșnic. Și vie rămăsese doar speranța turmei risipite, de a-și regăsi potecile.

*

* *

E

noapte de vară. Noapte ce s-a lăsat așteptată de toată suflarea pământului. Omedeu privea lumina gălbuie tivită cu miros de tei și grâu copt. În jurul lui nici un sol. Câmpia pustie. Omedeu privește în noapte spre cetate.

Miroase a liniște și a noapte cu tei. Nimic nu este mai tăcut decât o liniște relativă. Omedeu știa acest lucru și-i repugna. Relativismul nu făcea parte din felul lui de a fi. E noapte de tei și Omedeu aleargă prin spații de la o idee la alta:

Ochi vrăjmași îl însoțesc pe tăcute. Și nici o solie.

Devenise martor tăcut al plecărilor celor care doreau aceasta lăsându-se furați de spații temporare. Omedeu își simți gura încleștată de neputință. Sfărâmă între dinți rostiri ce n-au putut fi împlinite.

Foamea de timp se confunda cu regretul risipirii. Omedeu își înăbuși regretele. Nu se mai vrea călător în spațiile amorfe.

S-ar fi vrut stăpânul certitudinii, stăpân al nimănui și-al clipeilor pierdute pentru a fi veșnice, s-ar fi vrut stăpânul după-amiezii trecute poruncind clipei să rămână. Se rugă sufletului să înfăptuiască minunea.

Iar sufletul îi aduse clipa, înfiorându-l, repetându-se iar și iar, cu aceeași intensitate. Înțelese atunci că asta era puterea omedanienilor, să fie liberi, să stăpânească absolutul fără ca vreodată să fie stăpâni.

Era puternic numai atâta vreme cât își putea stăpâni pornirile. Dar nimeni nu l-ar fi putut stăpâni la rândul-i.

Omedanienii mureau atunci când nu mai erau stăpâniți de iluzii. Iar sufletele lor se pierdeau în constelații care se întregeau numai în măsura în care alți omedanieni erau gata să se înfrunte din ele. Omedanienii piereau odată cu moartea speranței. Iar Omedeu nu putea fi altfel. Prezența clipei îl amuți scoțându-l din visare. Era momentul întâlnirii.

De parcă atunci s-ar fi întâmplat, întoarcerea-n timp se oprișe după îngroparea ulciorului pecetluită într-o nefirescă sărutare.

Conștient de asta, prințul știa că avea să urmeze despărțirea. N-o mai vroia. Trebuia să-ncerce de data asta imposibilul.

De aceea, când mâinile lor se desprinseseră și mintea prinse a i se dezmetici, Omedeu reuși să îngâne cu glas tremurător:

— Vino în împărăția mea!

O privea cu ochi deschiși, cu mâna întinsă spre ea, temându-se de puterea ce-o căpătase.

— Vin, îi răspunse ea lăsându-și mâna cuprinsă.

Mireasma trupului amețitor îi pătrunse în sânge, tulburându-i ființa. O înlănțui fără veste cu brațele buimace, îmbătate de bucuria izbânzii...

Când se trezi, își văzu brațele goale. Numai iluzia trecerii îi rămase.

— Unde ești ? rosti murmurând. Nici un răspuns. De unde deva susurul unui fir de apă definea locul și spațiul. Omedeu se liniști. Începu să atingă cu mâinile urmele trecerii care se adunară în palmele flămânde. Omedeu le duse spre față. Își îngropă chipul în urmele femeii dorite. Se bucură. Nici nu simți când zgo-

Templul iubirii

motul apei încetă, iar ea se arătă aievea, fără a fi chemată prin puteri oculte.

„Plângi ?” îl întrebă ea din priviri.

„Nu” îi răspunseră ochii lui. Fața îi era fericită. Ea nu-l mai întrebă nimic. Se aruncă peste trupul lui. El o primi ca o împlinire a căutărilor. O găsi...

Împletirea fu dureros de plăcută. Pe chipul ei, lacrimile se adunaseră în orbitele întunecate aidoma locurilor din peșterile fără contur, limpezind privirile. Prințul căuta cu uimire un răspuns pentru chipu-i transfigurat.

— De te-ai vedea, de ți-ai vedea ochii iubind ! se trezi exclamând.

Surâse mirată. „Din nou” spuneau privirile ei. El nu-i răspunse. Ea se liniști crezându-se neînțeleasă. Acum nu era momentul. Se căutau frenetic, mâinile prindeau și pierdeau formele reușind în cele din urmă să le definească. În urma lor frunzele răvășite luară conturul trupurilor abandonate.

Alergară-mpreună spre râul cu apă cristalină, aruncându-se sub o cascadă strălucitoare. O hârjoană continuă îi stăpânea. Dar timpul nu-i ierta în scurgerea lui nemiloasă, alungându-i în realitatea crudă.

Trebuiau să amâne totul până la hotărârea supremă.

Se depărtară plângând. În urma lor, cascada secă, pârâul mutându-și cursul în așteptarea altor regăsiri...

Seara târziu, Omedeu se trezi. Câmpul era pustiu. Nici o femeie în jur. Totul se petrecuse în vis ?

„Iubita mea, iubita mea” murmură Prințul cu inima sfâșiată. Gura îi rămăsese închisă o vreme, cuprinsă de spaimă, nevenindu-i a-și crede împlinirea visării.

— Imeia, se trezi Omedeu rostind cu glas puternic numele ei. Te numesc Imeia și am să te caut până la sfârșitul lumii, zise el ca un copil. Spațiile reluaseră numele ei: Imeia, Imeia, Imeia,

Imeia, ca un ecou, într-o armonie desăvârșită:

— Imeia, mai spuse o dată Omedeu vrând să-și convingă auzul, bucurându-se la numele ei.

„Imeia, Imeia, Imeia, Imeia, Imeia...” repetă ecoul, vesel ca un ștregar, jucându-se cu glasul Omului fericit.

*

* *

P

rim eroii căzuți cu venerație și cu invidie, iar gurile noastre rostesc laude. Ei sunt semenii noștri care-și dau viața în orice clipă pentru o cauză. Eroul este artistul ce-și dăruiește viața și talentul fără rezerve, sădind în noi frumusețea. Ei sunt asemenea florilor care-și jertfesc corolele în cupa iubirii. Cum un pom nu-și cunoaște drumul fructelor, nici omul nu va ști dinainte cum îi va fi jertfa pe altarul crezului său. Dăruirea crește șansa zidirii, pentru că nu cere răsplată.

Cei ce dăruiesc cerând o răsplată trebuie răsplățiți atunci când noi acceptăm conștienți darul ce ni se cuvine. Dar niciodată nu vom ști prețul ce trebuie să-l plătim iubirii pe care viața ne-o va scoate în cale asemeni fructului visat de sufletul nostru.

Primim și mai ales căutăm iubirea unei femei. Iar când această iubire se conturează, simțim în noi sentimentul zidirii fericite. Jertfa ridică cetăți, plata le distruge.

Poate de aceea Manole a căutat să-și zidească femeia în zidul pe care îl înălța. Prin ea și-a făcut iubirii un templu peste veacuri, pildă pentru urmași.

Bărbatul consimte să renunțe la libertate, dorind povara unei plăcute fericiri. Când aceasta se dovedește templu, un sentiment înălțător al împlinirii stăpânește cugetul lor.

*

* *

Mefeu hotărâse de multă vreme a cui soție avea să fie prima lui fiică, Lucia. A fost primul dar oferit de Femeia pe care el însuși o îndrăgise în tinerețile sale. Copiii mai primise și după Lucia, dar uitase să se bucure.

Considera Femeia și copiii ca pe un drept cuvenit. Puterea și-o adunase pentru a cuceri femeia ce și-ar fi dorit-o. O dată visul împlinit, se mulțumise să trăiască fără nici o grijă.

Copiii veniseră și crescuseră lângă el, prin grija celei ce era datorare să-i facă.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cum arată Femeia de lângă el, n-ar fi știut ce să-i răspundă. N-o vedea, cum nu vedea multe ce se petreceau în preajma lui. O simțea însă acolo, făcându-și datoria și asta îi era de-ajuns. Copiii creșteau aducându-i aminte la anumite aniversări să se mândrească cu ei.

Lucia crescuse frumoasă și supusă. Mulți îi doreau zâmbetul și iubirea. La chef, Mefeu o promisese unui bogat leodanian iar promisiunile făcute erau legi nescrise și respectate.

Așteptarea era doar un scurt răgaz, cât Lucia să se pregătească de ceremonie.

Absența Ei de acum și rămânerea în lumea Omedaniei, îl nemulțumi mai mult decât nereușita înfruntării cu prințul. Și peste toate, Micul Negustor care nu-l ajutase, considerându-l nevolnic.

Așa îl găsi Lucia, revenind de bunăvoie în ținuturile tatălui. Cuminte, venise să-i ceară sfat și înțelegere.

Chipul încercănat al tatălui îi inspiră milă. Dar inima ei, sângera. Își simțea sufletul subjugat chemării prințului și se îndoia de puterea propriilor forțe.

Întâlnise omul aidoma visărilor, și nu-știa de va fi vrednică de el. Simțea că venerația sau supunerea nu era de ajuns pentru a-i fi alături o viață. Să ardă pentru el și idealurile lui, să-i fie aju-

tor și să-i vină în întâmpinare mereu, așa ca nici unul din ei să nu simtă timpul, doar așa putea să-i fie dragă, din clipa când s-au cunoscut. Așa gândea Lucia apropiindu-se cu pași temători de tatăl său.

Acesta o privi cu ochi nefiresc de blânzi, apoi scăpărără aprinși de scânteile urii și neputinței, adunate în el de-o viață.

— Măine vei fi mireasa lui Leuceu. Nu, mâine e prea târziu. Chiar azi, chiar acum, eu, tatăl, te dăruiesc soțului ce ți l-am hărăzit. Să afli, copilă, că și noi avem puterea noastră, să știi, copilă, că și noi respectăm legile noastre. Azi vei fi mireasa lui. De petrecut vom petrece când vom avea vreme. Tu singură ți-ai zorit destinul. Nu vreau să te pierd și pe tine în Omedania.

Lucia tăcea. Nu putea rosti nici o vorbă și știa bine că totul ar fi fost în zadar. Nu-i plăceau tânguierile lacrimile fără rost și mai ales rugămințile inutile. Simțea zădărnicia gestului făcut din tot sufletul, venind să caute înțelegere pentru fericirea pe care abia o întrezărise.

Mefeu se apropie încurajat de tăcerea ei, considerând-o ca pe o acceptare.

Lucia-și plecă privirile vinovată. Urma de curățenie, sufletească se revolta în privirile ei. Nu voia să și-o arate.

Mefeu o prinse de braț și o purtă pierdută, spre casa celui pe care i-l alesese. Trecând peste uimirea, din privirile mirelui ce nu mai spera, Mefeu îi întinse brațul inert, spunându-i:

— Ia-o. Ți-am promis-o. E a ta.

Lucia simți în palmă întâi ura lui Mefeu, apoi brațul bărbatului necunoscut sufocat de dorință. Se supuse lăcrimând. N-avusesese vreme să-și dea seama ce se petrece. Știa doar că între clipele ce trecuseră și în cele ce aveau să vină nu era nici o scăpare. Era mâna celor puternici. Nici să moară n-ar fi avut cum și nici unde. Iar ea, nu moartea și-o dorea.

Templul iubirii

Lacrimile-i erau cortină pentru ceea ce se întâmpla în adâncul ființei ei. În spatele lor își ascundea sufletul rănit gestul acceptării...

Mefeu era fericit. Drepturile îi fusese în sfârșit recunoscute. Bărbatul o duse în încăperile casei sale, cu aceeași ușurință cu care tatăl o purtase până aici. Lucia parcă nu exista.

Bărbatul o cuprinse brutal, copleșit de atâta așteptare. Lucia-l privea în tăcere.

În suflet i se deschise un haos amețitor, în care se prăbușea sufocându-se. Se revolta inutil. Bărbatul se retrase apoi, plin de recunoștință pentru înțelegerea la care nu se așteptase.

Lucia își privi trupul inert îngrozindu-se. Fusese umilită aici, între leodanienii printre care crescuse. Lacrimile-i scăpară fără a încerca să le mai oprească.

— Iartă-mă Omedeu, murmură ea printre suspine.

— Dorești ceva ? întrebă bărbatul, încercând să fie tandru cu cea care îi împlinise dorința.

Lucia nu vorbi. O silă imensă o cuprinse. Se ridică brusc din așternuturile jertfei inutile. Dorea să-și sfâșie trupul, aruncând din el toată josnicia. Nu putea, nu se mai putea. Simțea doar sufletul arzând-o. Își dorea pieirea. Ochii vedeau printre lacrimi râul și ulciorul, și ochii lui privind-o ca pe o minune a câmpiilor.

Trupul acesta, care-i aparținea, era totuși învelișul sufletului. Lui Omedeu îi dăruise sufletul întreg, așa cum, era, la fel de curat ca atunci când îl întâlnește.

Iar acum sufletul său fusese murdărit. Vâlvătaia sufletului pângărit zăcea încătușată în trup. Iar trupul cedă. Lucia își pierdu cunoștința. Căzu...

Din unghere necunoscute Omedeu îi apăru îndurerat. Chipul lui luminos se transformase într-o sfâșietoare durere. Durerea se prelingea pe ferești, pe ziduri, și roind a neputință. Era pretutindeni, urmă a întinării.

„Omul meu drag”, încerca să rostească Lucia, dar buzele nu se mișcă. De sus, imaterial, Omedeu sângera aidoma unei ființe vii. Se trezi purtată pe brațe de un bărbat necunoscut, aproape gol, care o așeza cu grijă în același pat de jar. Își reveni împotriva dorinței.

— Omedeu, șopti buimăcită, așteptându-se parcă să-l zărească aieva. Dar nu era.

Absența lui o doborî iar. Grozăvia lucrului petrecut o copleși. Cu gesturi mecanice și priviri înceteșate se îmbracă în silă. Își acoperi trupul pângărit, îndreptându-se cu pași șovăitori către mlaștina de la cotitură. Doar noroiul ei mai avea dreptul să-i acopere trupul sfâșiat de neputință. Acolo avea să-și târască zilele ce le mai avea de trăit. Acolo Omedeu n-avea s-o zărească, iar leodanienii n-o vor găsi.

Leuceu, plecase mulțumit să petreacă, crezând-o adormită.

Acolo așadar îi era locul.

Dar Omedeu ? Cu el ce se va întâmpla ? De parcă gândurile ei l-ar fi chemat pe drum ascuns. Vântul sosi sol temător, încărcat de taina ce trebuia s-o încredințez doar ei: „Omedeu te așteaptă! Năzuiește Imeia!“.

Lucia îl ascultă, dar nu reuși să-i răspundă.

— Mă iartă Omedeu, murmură ea după plecarea vântului.

„Oare ce pricepuse acesta? Ce putere de înțelegere avea el? Cuvintele lui Omedeu abia acum le-nțelegea. Năzuiește Imeia.

Dacă Prințul te iubește cu adevărat dacă tu ești femeia. Dacă Prințul te iubește cu adevărat, dacă tu ești femeia vieții și-a năzuințelor sale. Tu singură, doar prin puterea ta, vei fi Imeia. Suferința să nu te doboare. Acesta n-a fost drumul spre cunoașterea. Cunoscând suferința vei prețui bucuria de a trăi”.

Cu privirile încă rătăcite, Imeia se îndrepta spre câmpia înșorită. Nimic n-o mai putea opri.

*

* *

C

autam mereu, și înaintea noastră și după noi, adevărul despre viață. Și prin această putere devenim oameni, în frământările sufletului se nasc adevăruri și fantasmе. Pe adevăr se sprijină viața, dar continuă prin fantasmе. Când toate lucrurile vor fi cunoscute și clare, când omenirea va descoperi limitele infinitului, misterul vieții își va pierde farmecul.

Ar trebui să ne temem de clipa când nu vom mai avea nimic de aflat.

Când știința va ajunge, să triumfe asupra ei însăși, va descoperi un alt element care să înlocuiască fantasmеle imaginației. Condiția de muritor este veșnica noastră certitudine.

*

* *

M

oțeu se trezi năclăit de sudoarea viselor ce-i chinuseră somnul. Era stăpân, dar oamenii nu-l ascultau. Refuzul lor era mut.

Iar privirile îl aținteau. În ele găsea nedumerire, nemulțumire și ironie. Căuta ura în ochii lor și n-o găsea. Căuta spaimă, strivind amintiri. Ochii însă, miile de ochi îl priveau la fel, sufocându-l în propria-i neputință. Măcar de ură avea nevoie. Ea l-ar fi făcut să se simtă puternic. Un puternic învins era mai mult decât nimic.

Indiferența i-a fost lui însuși uneori o strategie. Prin ea retezase orice pornire sau avânt care ar fi tulburat tihna ținuturilor sale, a familiei și al lui însuși. Indiferența din jurul lui îl copleșea.

Se trezi, întinse mâna după ulcică sorbind cu sete amărăciunea nopții cu fiecare înghițitură. Își aminti de ziua trecută, când grăbise destinul Luciei clădindu-și puterea pe neputința unei copile. Își aminti de ochii femeii, când i-a anunțat vestea. Ochii

care n-au lăcrimat, nu l-au înfruntat și nu i-au acceptat. Indiferență ? Nu. Mai mult compătimire. De multă vreme nu și-a mai privit femeia în ochi cercând a înțelege dorințele nerostite. Descoperirea de acum l-a uluit. Erau aceiași ochi, dar priveau altfel. Când și mai ales de ce se petrecuse schimbarea ? erau întrebări ce-i tulburaseră somnul.

Zgomotul de pași furișaji și al șoaptelor schimbate rapid îl făcură să se ridice. Auzi nume șoptite : „Lucia, Imeia, Omedeu...” „Ce pot oare să însemne toate acestea ?” își spuse el uluit.

Vorbele îi provocară dureri fizice, de parcă s-ar fi înfipt în el colți veninoși.

Apoi se dumiri. Vuia tot ținutul, iar el dormise mulțumit.

Lucia dispăruse. Se spunea că ar fi ajuns la Omedeu și ar fi acolo ținută la mare cinste. Iar Prințul o numea Imeia. De când o dăduse nu mai avusese curajul s-o vadă.

— Auzi nume, Imeia... Și pentru ce ar fi mai presus Omedeu decât soțul hotărât de mine, spumega Mefeu.

Se sculă de-a binelea, plin de obidă. Însoțitorii îl așteptau. Furia lui îi cuprinse pe toți. Porniră la drum din nou spre Unghiul Suprem. Atunci nu i-au putut învinge. Lucia trădase. Lucia plecase la el. Pentru ce tocmai ea, fiica lui, ar fi încercat să cuteze a face altceva, decât ceea ce credea el că trebuie să-i dea ? Totul nu putea fi decât o înșelătorie.

Se vorbea despre Omedania ca despre ținutul soarelui, al năzuințelor, al cutezanțelor, iar Omedeu — un simbol. Înșelătorie. Omedeu era un om, și oameni erau și ei, și puteau să trăiască dincoace de Unghiul Suprem și fără Omedeu și fără simboluri.

„Iar Lucia trebuia să fie cu ei, cu omedanienii, acolo unde îi era locul”. Mefeu nu înțelegea.

— Imeia sau cum o fi chemând-o Prințul, este totuși fiica mea. Iar eu sunt conducătorul vostru. Vom merge așadar, dacă nu să cucerim Omedania, măcar să luăm înapoi Femeia, ștergând umilirea ce ne-a fost făcută, spuse el hotărât.

Însoțitorii îl priveau mirați. Doreau să-i înțeleagă furia, dar

Templul iubirii

simțeau că acum porneau cu ură împotriva unor ținuturi pașnice. Plecarea Luciei n-o înțelegeau nici ei.

Indiferența îi cuprindea treptat pe toți. Nu pricepeau de ce căuta Lucia altceva, decât un trai liniștit și îndestulat. Pentru liniștea lor și pentru ca lucrul să nu se mai repete, da, pentru asta porneau din nou.

*

* *

E

u toți ne naștem goi. Pe primii oameni numai fructul cunoașterii i-a făcut conștienți de goliciunea lor. Pe acest drum au ajuns oamenii să se gândească la ei înșiși. Iar când fulgerele Creatorului i-au înspăimântat, s-au ascuns într-o peșteră, cuprinși de teamă, căutându-se unul în brațele celuiilalt. Cât timp a trecut... Teama i-a dezvățat să gândească. Târziu, uitând teama, au început să se caute între ei și unul într-altul.

*

* *

S

cosirea Meieiei pe neașteptate îl tulbură pe Omedeu. Bucuria și tristețea îl încercau în egală. Din aceasta frământare a încolțit ideea.

Existenței îi era necesară o armonie.

Alb și negru. Marea pace, marea liniște cromatică.

Înțelesese atunci că dacă n-ar fi cunoscut culmile fericirii n-ar fi cunoscut tenebrele suferinței.

Omedanienii erau bicolori ? De aici le venea înțelegere de aici liniștea, de aici puterea ?

Omedanienii deveniseră buni cunoscând suferința așa cum înșiși o aflase, știau să prețuiască fericirea ? Da. Așa erau ei. Parte de negru și parte de alb într-o armonioasă alcătuire. Două părți

egale. Jumătatea albă trebuia să fie aidoma jumătății negre...

Imeia trebuia să fie aici, lângă el. Cu ea, datorită ei, descoperise bucuria împlinirii. Imeia era femeia căutărilor. Imeia era tristețe și bucurie.

Pe patul nedesfăcut, Imeia zăcea inertă, trup lipsit de viață. Grijulii, femeile o lăsaseră să se odihnească după toate câte le trecuse. Odihna nu-i cuprindea trupul istovit... Ține doar ochii închiși, să nu vadă lumina care-i sporea singurătatea. Era aici, în locul pe care-l visase. Era aici, unde sperase și nu mai sperase că va putea fi, dar nu mai era Imeia. Era o femeie oarecare, istovită, privită cu milă de oameni binevoitori. Iar ea nu de odihnă avea nevoie. Nu spre odihnă visase când ochii și trupul și sufletul îl aflaseră pe Omedeu. Singurătatea era cea mai grea povară din toate câte îndurase. Cu ochii închiși, revedea râul și iarba și soarele strecurându-se prin frunzișul des al pădurii și fiecare din ele însemna Omedeu. Acolo ar fi vrut să fie, mângâind urmele lui prin locuri știute. Acolo ar fi fost mai puțin singură. Printre sălbăticiuni, ocrotind veșnic locurile trecerii omului drag. Acolo, doar acolo ar fi mai putut să trăiască.

Iată-l venind să-mpartă cu ea povara singurătății. E El. Da.

Când brațele prințului o cuprinseseră cu gingășia celui ce nu voia să-i tulbure somnul, crezu că se aflase acolo, iar visul era dulce ca beția iubirii adevărate și nu dori să se trezească.

Ușor, să nu alunge nălucirea, mângâia trupul celui care pentru ea n-avea trup. Sărutul care-i atinse buzele ca o boare, o făcu să deschidă ochii. Se cuprinseseră într-o încheștare nebună, spunându-și fără să spună nici un cuvânt, tot ce muritorii au putut rosti vreodată...

*

S

* *

oim neliniștitoare îi vestiră prințului apropierea lui Mef

— Mărite prinț, sunt mulți și furioși, zise unul din soli.

— Au platoșe și coifuri, sunt bine înarmați, adăugă altul.

Omedeu își privi prietenii îngrijorați. Străjile erau înarmate cu aceleași ramuri de măslin. Oștiri nu aveau, dar fiecare omedanian avea în el atâta forță încât era mai puternic decât orice alt leodanian înarmat.

— Prieteni, zise Prințul. Voi ați uitat câtă putere am dobândit în încercările de până acum ? V-ați pierdut încrederea în puterea înțelepciunii ?

— Nu, mărite prinț ? spuseră ei.

— Atunci fiți gata s-o folosiți. Dați veste în tot ținutul, ca toți cei ce n-au aflat încă, să se alătore în calea vieții. Măine vom fi la muntele Venus. Acolo îi vom aștepta.

Solii plecară grăbiți. Din toate locurile se adunau omedanienii gata de luptă.

*

O

* *

tenoie, un bărbat. De câte ori precumpănesc în alegere părul, ochii, statura, zâmbetul și de câte ori idealul ? Câți dintre noi mințim și ne mințim inconștienți pentru a putea obține ceea ce-am dorit ? Cine să spună și cine ascultă de sfaturi ? Dragostea-i oarbă, nu vede să meargă.

Nimic nu distruge mai mult decât mila. Alegem spicul Cel mai falnic pentru bobul plin, fără nici o milă. Din mila alegerii bobului de grâu, niciodată nu se va naște pâinea frumoasă. Iubirea este nemiloasă în fața pulsionilor. Luați seama la cruzimea iubirii. Feriți-vă din calea ei, de nu știți să-i ieșiți în întâmpinare.

*

* *

P

oparul omedanse aduna în fluviul liniștitelachemareaceluipere care-l aleseseră cârmuitor. Nu erau războinici, nu cu vitejii de arme se lăudau cinstindu-și strămoșii. De-a lungul anilor însă, s-au adunat mereu să-și apere tihna ținuturilor, nici mai sărace și nici mai bogate ca ale celor din jur, tihnă la care mulți au râvnit vrând să-i fure taina. Taină, pusă rând pe rând fie pe seama vrăjitoriei, fie a cunoașterii adevărului despre lucruri la care lumea n-a găsit încă răspuns, fie cel mai adesea, pe seama unor bogății ascunse, prilej continuu de poftesăbuite.

Omedeu își privea oamenii cu dragoste. Liniștea în care soseau nu le umbrea strălucirea ochilor încrezători în puterile Prințului și ale lor însăși. Se apropie cu pași solemni și le vorbi despre bătălia de la poalele Muntelui Venus. Omedanienii erau pregătiți să-și dăruiască viețile, de era necesar, împlinind rostul părții negre. Ei doar se apărau obosind dușmanul, purtându-l prin locuri sălbatice, obligându-l să renunțe. Dar asta nu-i ferea cu totul din fața luptătorilor leodani și cum nu erau zei, ci oameni, puteau muri asemenea lor. Jumătatea albă știa însă să-și poarte cu demnitate suferința.

Chipul Prințului lumina zărilor. Oamenii lui arau de nădejde iar el era pregătit pentru orice încercare.

Întâlnirea cu leodanienii pe muntele Venus, fu scurtă și mai ales nespuse de ușoară. Leodanienii se comportau aidoma lor, mai mult ascunzându-se, încercând la rândul lor să-i atragă în așa fel încât privindu-i păreau două cete de copii la joacă. Se retraseră lăsând în urmă nu regretul după lupta care n-a avut loc, ci nedumerirea. Omedeu se îndreptă spre cetate, fără ca bucuria victoriei să-i limpezească inima.

I se părea că fusese înșelat. Și nu pricepea sensul purtării de azi a leodanienilor. Doreau ei oare să le dea de înțeles că renunță la luptă și doresc apropierea și nu discordia ? Pentru asta însă pu-

Templul iubirii

teau trimite un sol. Nu-i putea înțelege. Hotărî să adune sfatul înțelepților și să-i asculte pe ei.

Găsi cetatea mută, părănd pustie. Nu-i așteptau cu ovații. Omedanienii nu-și primeau învingătorii. Ferestrele caselor erau împodobite totuși cu flori de mirt și de dafin înmiresmând bucuria sosirii. Omedanienii nu ieșeau să-i întâmpine cu strigăte de bucurie. În drum, nimeni nu-l oprea, cerând ca altădată un sfat sau o vorbă bună. Nimic altceva decât o tăcere rece, prevestitoare de rele. Aleargă, nerăbdător să pătrundă în încăperile unde-i știa pe cei apropiați.

Imeia nu era. Imeia dispăruse și nimeni nu știa cum. Vestea îl cutremură ca un trăsnet.

Înțelesese atunci comportarea leodanienilor pe câmpul de luptă. Fusese o capcană în care el și oamenii lui căzuseră, pierzându-și timpul. De asta avuseseră ei nevoie, de timp și de liniște ca să-și împlinească planurile viclene. Recunoștea în toate acestea mâna Micului Negustor. Mefeu a reușit probabil să o înduplece, iar acum, cu siguranță că își sărbătorea izbânda.

Imeia era din nou acolo, singură, supusă voinței și puterii lor. Trupul ei putea fi supus iar batjocorii și sufletul umilinței.

Omedeu adunase în câteva clipe atâta ură, cât n-a cunoscut niciodată un omedanian. Ar fi fost în stare să pornească la o nouă luptă împotriva celor care-i răpiseră bucuria de a trăi. Își aduse însă aminte că el era omedanian și nu putea să-și îndemne oamenii la luptă pentru împlinirea sa. Jumătate albă și jumătate neagră era și el. Da, asta, povara trebuia să și-o poarte singur.

Imeia, prin dragostea ei, devenise și ea omedaniană.

Imeia era visul pe care-l întâlnește. Era trecerea fugară venită să-i dea putere speranței. Omedeu mai spera. Era tânăr și timpul era alături de el. Avea s-o aștepte rămânând demn de numele lui.

* *

Fi sublim, a fi ceea ce n-ai fost vreodată, a fi măreț. Iată tăria caracterului care știe ce vrea, dar mai presus de orice mă bucur atunci când cuvintele reușesc să redea imaginea vie a sbuciumului cu care sufletul își croiește drumul spre fericire. Lumina ochilor tăi, întinerirea bruscă a mersului tău și a tot ceea ce-ți aparține este fericirea spre care tind. Te văd cu ochii minții, fulg de abanos aprins de jăratecul frământărilor ars de patimi și îndoieli, asemeni clocotului care-l întrezărești în mine.

Mi-ai oferit un crâmpeli de viață adevărată, o clipă din sufletul tău, cu toate câte îi aparțin. Acolo unde vibrația a fost la înălțimea trăirii, acolo unde s-a creat simbioza necesară între suflet și creație, exact ca în natura liberă și eliberați de orice resentimente, acolo ai reușit.

Tu nu ai înțeles până acum, pentru că nu-ai avut de unde să înțelegi, câtă forță există în actul trăirii dăltuit cu slove de suflet încins de pasiuni. Dar iată aproape fără a face conștientizarea acestui lucru ai reușit. Nu crezi ? Regăsește-te, Dumnezeu nu-ți aparține, este al tuturor.

Întoarce-te în tine și vezi pe care filă a vieții tale ești adevărat. Numai așa voi putea învinge. Numai așa vei prinde sublimul existenței tale.

*

* *

Calatoria nu s-a terminat. Plecat din palat, Omedeu porni solitar cu speranța în suflet spre universul marii așteptări. Plecă pentru el și pentru ea, fără a avea alături martori ai durerii. Dorea s-o vadă, atâta doar, s-o vadă. Mulțimea de omedanieni îl petrecuse tăcută până la marginea ținutului. Intrase în Leodania. Își continuă drumul.

Templul iubirii

Cu ochii încordați și priviri tăioase, Prințul despica șuvoiul celor mulți. O văzu.

Îndoliată ca speranța neîmplinită, Imeia trecea cu brațele pline de flori. Omedeu ar fi vrut să se arunce în calea ei să-i spună „sunt aici”. Dar mulțimea leodanienilor îl opri. Imeia trecu absentă. Aproape că se atinseră, dar nu-l zări.

Prințul o urmărea cu priviri flămânde. Orbiți fiecare în felul său, trecură unul pe lângă altul. Simți florile din mâna ei tresărind. Atunci vorbi. Glasul lui coborî din înălțimi peste trupul ei chinuit. O văzu încordându-se. O simți vibrând aidoma florilor.

Ochii îl fulgerară. Mirarea și spaima i se așternură pe chip. Ar fi trebuit să se bucure, dar nu. Nimic nu putea să-i, apropie. Omedeu o văzu cum încerca să se ascundă în mulțime.

O pierdu voit, salvând-o. Ochii lui ar fi ținut-o de vie, ar fi ucis-o. O dorea vie. Deziluzionat părăsi Leodania. Se întoarse cu iuțea gândului în cetate.

Plecă spre palat. De-acolo încercă o ultimă mediere cu Mefeu. Îi trimise un sol. În așteptarea lui, prințul își cufundă trupul obosit în văzduh. Puteri nebănuite îi îmbibară ființa.

Curând solul se întoarse sfârșit. Cu ochii măriți de spaima celor văzute, cu gura întredeschisă și mută, solul se prăbuși la pământ.

Omedeu îl privi cu disperarea celui ce-așteaptă un răspuns, care n-avea să mai vină. Ochii lui priveau trupul solului prăbușit, fără viață, înălțându-se ca un abur de pe lespezi, spre înălțimi.

„Adio prietene” îi însoți Omedeu trecea în neființă. Nu-i mai rămânea decât dăruirea, ascunzând în suflet și în minte și în suflet chipul ei. Mefeu nu ceda.

Îndurerat, se retrase. În minte și-n suflet chipul ei.

Trebuia să aștepte, iar așteptarea trebuia să rodească. N-a fost rodire pe pământul Omedaniei fără așteptare plină de speranță. Iar speranța-i era forța.

*

* *

Aborigenii aleargă în fiecare dimineața în jurul taberei, lovind tobele, invocând soarele să apară. Noi în fiecare zi mai scor-nim câte ceva pentru a-l izgoni.

Cine e oare mai bine intenționat ?

Aborigenii toată ziua merg la cules și vânat. Noi am pus uneltele în locul nostru. Aborigenii se iubesc prin tufișuri cu fre-nezie, punându-și uneori viața în pericol. Animalele de pradă îi pot surprinde și ucide.

Noi am construit iubirii temple, uneori inexpugnabile și ex-perimentăm facerea urmașilor în eprubete, legați fiind de legi in-ventate de femeie. Cine-i mai fericit ?

*

* *

Ofeu își retrage grăbit cetele către ținuturile sale. Capcana ce-i aduse victoria ușoară și neașteptată îl ameți. Trăia visul în-vingătorului, uitând că în jur se risipea visul spre care pornise. Voia să petreacă, din nou să petreacă.

Ca întotdeauna petrecerea porni cu laude pentru tată, urări de fericire mirelui, mireasa devenind simbol și justificare plăce-rii leodaniene.

Rece, mută și imobilă, Lucia privea indiferentă spectacolul al cărui actor devenise fără voie. Comportarea ei era privită ca ac-ceptare și nici nu era altceva, câtă vreme porțile erau ferecate de mulțime. Suferea și suferința o îndârjea tot atât de mult ca iubi-rea. Lucia iubea, și iubind era Imeia. Alături de omul drag des-coperise speranța. Speranța nu i-o lua nimeni. Doar timpul i-l prindeau acum. Cu legi de oameni făcute Lucia spera să-i vină în ajutor, să descopere secretul puterii celui care acum era mai tare. Până atunci privea minunându-se de indiferența mirelui care-i fu-sese ales. Căpătase un bun, bunul lui era acolo, parte din decor.

Templul iubirii

Iar el era fericit. Lucia se cutremură: „Cine știe dacă nu era chiar fericit ?”

Făcu un pas, vrând să deschidă porțile. Nu reuși.

*

* *

S

ce spune că „suntem fericiți doar în măsura în care uităm”. Să înțelegem că cei ce nu pot uita sunt nefericiți? Sunt oare oamenii în copilărie mai fericiți ? Nu. Eu nu cred în fericirea condiționată de uitare sau de existența copilăriei. Nu. Fericirea există indiferent de acestea.

Copilăria am întâlnit-o adeseori plângând, dar nu de fericire, iar uitarea s-a dovedit tot atât de puternică în viață, tot atât de necruțătoare ca și momentele de fericire.

Suntem fericiți numai în măsura în care aspirațiile noastre se împlinesc. Fericirea fiecărei identități umane este ferită. Nici o fericire nu ajunge pentru fericirea tuturor.

Dacă secerătorul este fericit de culegerea unui mănunchi de spice bogat, el poate fi tot atât de trist de gestul tăierii lor. Fericirea măcelarului mulțumit de perfecțiunea măiestriei sale, aduce nefericirea crescătorului evlavios.

Este minunată starea de a nu avea ce uita și numai acei care au ce dăruii pot fi fericiți.

*

* *

I

intr-o manoarecare, într-un miez de vară oarecare, într-o așa parte zi a unei săptămâni oarecare, același soare răsare peste pământ, în albastrul nestingherit de nori al cerului spre care ochii caută ploaia.

Copilăria deschide ochii spre același cer, descoperind cu inocența lipsită de griji, prilej de hârjoană în apa de râu și de joc

însorit pe nisipul fierbinte.

La ceasul când oamenii stau rezemați de uluci, privind către ce este și ce-ar putea fi de făcut, Lucia, în mijlocul unei cete de copii, trece pe uliță spre râu. Bărbații o privesc și tac. Femeile ar vrea să-i spună ceva și n-au cui. Și de-ar fi avut, parcă ce era de spus ?

Secretul era purtat de ea de ani de zile alături de speranța care n-o părăsise niciodată.

Rămăsese împlinindu-și datoria de femeie. Copilăria rămăsese însă cu ea, oprită la vârsta când femeia fără s-o știe cu adevărat. Copilăria o purta spre joacă, stârnind nedumerire când gesturile-i erau prilej de bucurie. Adeseori mergea la râul ei, însoțită de copii ținutului.

Zilele fierbinți cuprinseră pământul și apa, Copii căutau răcoarea în, apa dimineții, luând-o în pumni și aruncând cu stropi reci pe ei și împrerjur.

Lucia era alături de ei. Măinile îi căutau adânc, cât mai adânc, răcoarea nisipului umed. Nisipul devine dur și degetele întâlnesc o formă care nu mai e nisip. Se ridică tresărind și nemîșcată privi peste timp înapoi. Aici, pe malul apei... În jur ni-meni nu e, doar ochii aceia o privesc și acum iar glasul lui Omedeu îl aude din nou :

„Te numesc Imeia”...

Copii s-au încălzit și hotărâsc că e vreme de scăldat. Vin lângă ea.

— Hai cu noi !

— Nu... nu acum, mai târziu...

Singură, îndepărtează nisipul cu degetele tremurânde. „Aici e locul unde...” îi vine în gând locul de taină.

Ulciorul e acolo, și e plin cu apa de atunci,, sau cu apa adusă de fiecare revărsare ce-a trecut peste nisip. Dar ulciorul e acolo pe malul râului. Și dincolo e lumea Omedaniei și a prințului. Iar aici a ei. Și Lucia îl ține în mâini, ca atunci și nu mai știe

Templul iubirii

dacă e Lucia sau Imea, și nu mai știe dacă este copil.

Soare și timp trecură simțindu-le curgerea doar când umbra asfințitului aduce peste apă verdele închis al sălciilor cu miros de frunze. Se ridică să dea un semn de plecare ascunzându-l grăbită sub mantia vestmântului, luându-l cu ea. Pe drum își privește frații ca și cum i-ar vedea prima dată. Sunt mari, la vârsta când ea umpluse ulciorul cu apă. Târziu aproape de casă se hotărăște să le vorbească. Doar firul de apă al râului o desparte de împărăția lui. Doar atât.

— Măine plec... am ceva de împlinit. Voi rămâneți cu mama. Sunteți mari, s-o ajutați. E bine să știți și să vă fie teamă. Nu bănuieți cit am să lipsesc. Știu doar. că trebuie. Nu voi alt soț decât pe acela pe care destinul mi l-a scos în cale.

Tăceau și o priveau mirați. Dacă n-au întreat-o nimic, a fost nu pentru că n-aveau întrebări, ci pentru că n-au văzut-o niciodată atât de gravă și atât de hotărâtă.

*

* *

Stăzi vom vorbi despre gol. Golul pe care cel iubit îl lasă sufletul celui care-l așteaptă. Și orice ar face, cu orice ar încerca să astupe golul, nu va reuși. Omul este alcătuit ca un întreg. Echilibrul alcătuirii sale se naște din diversitatea formelor sale. Este singura stare a naturii de a îmbina starea materială cu imaterialitatea lumii. Omul este singura stare de coexistență a lumii imateriale cu materialitatea ei. Omul este starea materiei de a fi rațională. Omul este în același timp materia purtătoare de sentimente și stări afective. De aceea omul este bărbat și femeie în egală măsură. Iar starea existenței mature a omului nu poate fi concepută decât ca o participare a celor două forme a întrupării umane. Liantul unei asemenea existențe îl constituie iubirea.

Acolo unde nu există iubire, nu există stare de om.

Bărbatul, în absența femeii, femeia, în absența bărbatului, dau existenței o stare materială și atât. Numai bărbatul alături de

femeia iubită și femeia alături de bărbatul iubit definesc în întregime starea de om.

*

* *

Omedeu încetase de mult să măsoare timpul. Pentru el păstrase răgazul scurt al nopților când timpul își lua dreptul cu sau fără voie.

Timpul său devenise dăruire iar dăruirea n-are unitate de măsură. Devenise luptătorul timpului său.

Neobosit, mereu pe drumul căutării, sfârșitul nu era un sfârșit ci o trecere. Dar trecerea dura prin absență, așteptarea-i mai dădea speranța împlinirii.

Și iată, la poarta cetății apăru într-o dimineată o femeie ce părea străină de locuri, purtând în mână un ulcior. Pășea ușor, luncând prin iarba umedă de rouă.

— Ce dorești, femeie ? o întrebă un străjer.

— Îl caut pe Omedeu.

— Și ce să vorbești cu el ?

— Să-i mulțumesc pentru o faptă trecută. I-am adus un ulcior cu apă rece din munții noștri, să-și răcorească fruntea de arșița așteptării. Nu vreau nimic altceva.

Paznicul o privi mai atent. Părea într-adevăr o femeie a munților, ținuta și mersul amintind de sălbăticiunile lor. N-avea vârsta florilor și nici altceva deosebit în port. Doar ochii îl priveau luminoși și deschiși.

— Acum nu-i. Așteaptă-l, dacă ai vreme. Sosește când termină ce are de împlinit.

— Dar pe unde va trece ? îl iscodi ea obosită.

— Pe aici vine, nu-i alt drum. Femeia se depărtă puțin.

După o vreme se așeză punând ulciorul alături. Privea înainte nemișcata, ceasuri. Întregi fără să le simtă. O viață întregă

Templul iubirii

de sosiri trecea în ore, tot atâtea priviri căutând să definească dorinți nerostite și bucuria adunată în palmă, revărsată în mângâierea ce nu atinge, doar gestul împlinind simțiri dincolo de trupuri.

Când ochii prinseră forme ce nu mai erau vis, femeia se ridică și așteptă în picioare, la fel de nemișcată. Doar pieptu-i tresărea, nereușind să înăbușe respirația grăbită. „Iată-l” își spuse ea cu emoție. „Cât e de abătut”.

Omedeu se apropie. Privirea-i alunecă absentă peste femeie, apoi peste ulciorul pe care aceasta îl ținea ca pe un obiect de mare preț. Ulciorul... Privirile-i scăpărară. Se opri nedumerit. Parcă nu-i venea a crede că era ea: Imeia. „Și ochii...”

Într-un târziu, Omedeu porni peste câmp, spre pădure. Apoi se opri și privi în urmă. A fost ca un semn. Femeia i se alătură pe aceeași cărare neumblată. De departe păreau doi copaci, crescuți acolo, în mijlocul drumului, vorbindu-și cu glasul frunzelor. Iar între ei, ulciorul cu taină. Pădurea le cuprinse pașii. Ajungând la râul pe care încercase a-l trece femeia întrebă:

— Mai cunoști locul ?

Ochii Prințului îi răspund pe tăcute, iar gura-i devine sol gândului nerostit.

— E locul unde mi-ai arătat taina ta, spuse el arătând spre ulcior.

— Da, da, da, repetă ea bucurându-se de aducerile aminte.

— E locul unde ți-am dat numele adevărat, continuă el.

— E locul unde am înțeles chemarea ta. Să-l îngropăm din nou. Taina noastră s-o încredințăm pământului, pentru că în el ne vom întoarce, spuse ea.

— Eu nu. Voi fi primit de zei, se grăbi el s-o oprească.

— Dragul meu, zeul meu. Vei fi zeu, doar atâta cât inima mea va ști să te poarte acolo. Ești aidoma tuturor oamenilor și numai apartenența la lumea **oamenilor dragi** Marelui Omedan te deosebește de mine, o leodaniană păcătoasă.

— Imeia, tu nu poți fi leodaniană. Lucia a fost Dincolo de partea aceasta a râului. Aici ești Imeia. Aici...

— Taci îi șopti ea acoperindu-i gura cu palmele tremurânde.

Omedeu nu se opri și nu privi înapoi. Călcă gânditor, aparent nepăsător. În urma lui, femeia îndepărta cu gingășie ramurile ce fremătau la trecerea lor. Pădurea părea nesfârșită. Cărări și luminișuri dispăreau. Poteci cu urme de animale îi purtau mai departe, mai departe.

Și vremea drumurilor necăutate cădea peste ei într-o muțenie...

Lângă trunchiul gros al unui stejar bătrân, ea se opri și se rezemă.

— Totuna-i, aici, oriunde, oricând...

Îi răspunseră frunzele căzând cu foșnet nefiresc în liniștea verde. Cu privirea căutând raze de lumină ce nu mai erau, femeia alunecă voit, căutându-și culcuș în frunzișul nimănui.

O rază de soare alunecă pe chipul ei. Femeia ridică mâinile să-și mângâie lumina și lumina o învăluie tăcut. Doar gândurile mai făceau zgomot în sufletul lor, în culcușul vegetal ce-i acoperea, ascunzându-i sub o mantie protectoare.

*

* *

aiuri mai mari sau mai mici de viață, cuprinzând forme de la insecte la giganți, susțin pământul strângător ce adună în carnea lui anotimpurile vieții după ce le-au dat drumul iar ca o tăcere. Chiar dacă viața înseamnă o zi, sau o oră, sau un secol, aceleași anotimpuri de început merg spre maturitate repetând ciclul până la intrarea în sânul materiei originare, pentru ca noi să ne aducem aminte că speranța a rămas în cutia Pandorei, că suntem numai o repetare a stării.

Templul iubirii

Și când valurile vibrației se vor sparge și când veșnicia iernii își va cere drepturile, vom renaște din aceeași iarnă, din aceeași speranță. Suntem doar puii pe care pământul îi adună noaptea sub aripă pentru ca ziua, lumina să-i privească din nou. Un nou pământ rotund ca speranța și totul ajunge la același început. Doar noi rămânem trecători printre toate miturile și legendele pe care le-am creat.

Mereu tributarii unui nou început rămânem veșnici datori. Existențele noastre, chiar dacă speranța rămâne motivația permanenței, umane.

*

* *

Însoțit pretutindeni de Imeia, Omedeu construia templele puterii și iscusinței. Imeia era fericită. Taina locului unde a ascuns ulciorul o păstra cu sfințenie. Sub mâinile ei, florile se așezau cuminiți în Câmpia lui Marte în temple înălțate dragostei, înălțate răbdării, în mozaicurile încăperilor așternând pajiști în florite în piatră.

— Ești fericită ? o întreba Prințul, mai mult pentru a-i auzi glasul confirmând ceea ce ochii ei spuneau cu prisosință

— Sunt, **omul meu drag**, sunt Omedeu. Azi, mai mult ca ieri, iar mâine voi vedea.

— Ai să fii și mâine iubita mea?

— Nu știu. Nu vreau să mării bunăvoința zeilor. Trăiesc nefiresc. Mi se pare să atâta fericire n-ar fi normal să-mi fie dată.

Imeia se cuibări înfiorată la pieptul lui. În jurul ei totul se contopea. În fiecare floare, în fiecare copac, zărea chipul lui Omedeu. Templele din pădure se populau pe nesimțite de cei care-i însoțiseră prin marile încercări.

Copiii veneau între ei ca un dor nerostit zeilor. Prințul îi iubea și-i dorea la fel de mult ca și ea. În jurul lor, omedanienii se străduiau să facă ceea ce era de făcut. Soliile din cetate soseau pline de vești din cele mai bune. Timpul trecea într-un iureș ne-firesc, amenințându-i. Din când în când se dezmeticeau înspăimântați de presimțiri nedorite.

— Oare merit eu atâta fericire ? se întrebă cu voce tare Imeia într-una din zile.

— Dacă n-ai merita tu, atunci cine ? Cui să-i fie hărăzită ? Cine a suferit atât de mult pentru ceea ce ți se cuvenea **iubita mea**, zise Omedeu cu convingere în glas.

— Aș vrea să ne întoarcem în cetate. Oamenii au nevoie de mine.

— Dar de mine nu au nevoie Imeia ? zise prințul glumind.

— Și de tine, dar eu sunt aceea care le duc dorul. Îi vreau pe toți lângă mine, pe frații mei și toate rudele rămase acolo.

— Ne vom întoarce după ce vom termina construcțiile, încercă el s-o potolească.

— **Omul meu drag**, atunci îngăduie-le să vină aici. Leodanienii îi vor ține pe frații mei departe de lumea Omedaniei.

Omedeu surâse misterios:

— Ce mi se cuvine, dacă-ți spun că ei sunt aici ?

— Dragul meu, exclamă ea cuprinzându-i umărul cu brațele.

— Deschide această ușă. Duce spre frații tăi, zise prințul cu fruntea luminată.

— Am venit cu trecutul meu, cu tot ceea ce am mai bun, gata să-ți fiu jertfă. M-ai primit și m-ai făcut fericită. Fii stăpânul nostru !

Prințul o depărtă ușor. Pe fața ei, lacrimi de bucurie se revărsau strălucind.

— Plângi ?! se miră el neînțelegând.

— Da. Și nu mi-e rușine, zise ea jenată de slăbiciunea ce-o năpădise.

Templul iubirii

Se îndreptă spre ușa ce ducea la camera fraților ei. O deschise. Larma vocilor venea ca un murmur tonic, spre inima ei.

Omedeu o privi. Ar fi vrut să meargă cu ea. Dar găsi că era binevenit să-i lase o vreme singuri, să se bucure.

*

* *

Fericita putea însemna să simți Sisif ajungând în vârful muntelui. Dar sărmanului Sisif o nouă grijă i-ar umbri bucuria : aceea de a-și păzi bolovanul să nu cadă. Pentru că vârful înseamnă o culme unde e foarte greu să stai în echilibru. De aceea vârful este creația imaginației noastre. Sisif urcă mereu cu un alt efort uriaș câțiva pași mai sus. Sisif există ca un uriaș întrupat în noi, cei care ne naștem și pierim, cărându-ne bolovanul. Unii reușesc mai puțin, alții mai mult, dar lupta continuă e fericirea, iar vârful un ideal, o motivație a existenței.

*

* *

Încă nu veniți, le întrerupse discuția aprinsă, Imeia. De parcă atunci s-ar fi despărțit, de parcă n-ar fi trecut atâtea zile de când nu se mai văzuseră. Frații își conțineau discuția aprinsă sub ochii uimiți ai slujitorilor templului.

De undeva, dintr-o altă încăpere, atrasă de zarvă, se ivi o femeie cu ochii blânzi și cu trupul topit de trecerea anilor.

— Mamă, exclamă Imeia, depărtându-se de ceata ștren-gară.

— Bine te-am găsit fiica mea, zise bătrâna la față luminându-se. Se îmbrățișară.

— Omedeu nu mi-a spus. E în firea lui să-mi facă astfel de surprize. Altfel așa fi venit să vă întâmpin.

— Ești fericită fiica mea și e bine. Mă bucur pentru tine, pentru tot ceea ce tu ai făcut și eu n-am îndrăznit să fac la vremea mea, suspină bătrâna așezându-se alături de ei.

Spusele îi umbriră pentru câteva clipe chipul. Știau la ce anume se referea. Alături de Leuceu nu fusese fericită, dar se resemnase. Trăise pentru ei și prin ei. Iar acum, bătrână și jertfită, încerca să se bucure, de bucuria copiilor.

— Cum ai călătorit ? Povestește-mi. Ce mai e pe acasă?

— Bine, bine, spuse ea reținut.

— Ce face tata ?

— Cum știi, zise ea fără entuziasm.

Imeia simțea că i se ascunde ceva. Niciodată mama ei nu se arătase atât de rezervată cu răspunsurile. Insistă.

— Totuși, ceva deosebit s-a întâmplat ? insistă ea cu speranță în glas.

— Nimic, fiica mea. Tu ești atât de fericită, încât nu ai voie să te mai apropii de necazurile noastre, hotărî bătrâna.

— Totuși, vreau să știu, insistă Imeia pentru Lucia care mai exista încă în ea.

— Mamă, noi mergem în grădină, spune unul dintre frați îndreptându-se spre ușă, vrând să le lase singure.

Primind încuviințarea mamei, se năpustiră spre ieșire, cu aceeași voioșie în gesturi cu care fuseseră înfrățiți până acum.

— Am călătorit bine. Prințul s-a îngrijit de asta, spuse ea schimbând subiectul. Imeia o mângâie. Părul albit de timpuriu, strâns lângă tâmple, era aspru.

— Și tot nu vrei să-mi spui ? nu se lăsă Imeia păcălită.

Mama tăcu, oftă, apoi începu:

— Tatăl tău a fost căutat de unul trimis să te răpească pentru bărbatul tău.

Lucia tresări. Își aminti de Leuceu și de Micul Negustor tocmit de Mefeu s-o răpească.

— Și ? insistă ea cu teamă în glas.

Templul iubirii

— Acesta a trecut pe la Micul Negustor care l-a sfătuit să te ceară prin lege. E dreptul lui. El e stăpânul. Iar tatăl tău îi împărtășește ideea.

— Tata !? nu se putut abține Imeia. De ce-mi vrea răul ?

— Da, el. A rămas așa cum îl știi. Acum este în Omedania, adăugă ea cu glas tremurat.

— Unde ? zise ea speriată.

— La Vâlceaua din Spate.

— Atunci e destul de aproape, își arătă ea îngrijorarea.

— Nu vrea să-l vadă pe Omedeu, pentru că-i este teamă.

Așa că deocamdată nu e nici o primejdie.

— Dar tu, mamă, ce crezi ? Dacă totuși va veni, ce va fi ?

— Eu mă bucur când te văd fericită. Și te văd atât de fericită, cum n-am crezut că am să te mai văd vreodată.

Lucia o îmbrățișa, îi venea să-i sărute mâna. Mâna care o îngrijise și o crescuse cu toată dăruirea și dragostea.

— Și ce trebuie să fac ? întrebă ea.

— Cred că n-ai altă cale decât să te întorci. Altfel Prințul însăși e în primejdie.

— Adică să renunț ? întrebă ea cu groază.

— Da copila mea, zise bătrâna oftând cu durere.

— Bine, dar suntem fericiți. Avem tot ce ne trebuie.

— Dar Prințul nu-ți este tată și nu te poate apăra în fața legii.

— O, mamă, nici tu nu mă înțelegi ? spuse ea cu disperare.

— Ba da, dar știi tu ce primejdii se pot năpusti asupra voastră ?

— Oare ? își manifestă ea neîncrederea, stăpânită de speranță.

— Prințul este mai presus de oameni. Este fiul Marelui Omedan și are menirea de a fi printre zei. Dar tu ce ești ? O biată leodaniană. Locul tău este printre noi, leodanienii.

— Mamă, spune-mi adevărul. Tu susții asta, sau altcineva? Nu pot crede că sunt vorbele tale. Doar ai spus că te bucuri că sunt fericită.

— Sunt vorbele tatălui tău și a stăpânului meu, și trebuie să mă supun.

— Dar tu le crezi? Sunt oare drepte? nu se lăsă ea.

— Eu, fetița mamei, mă bucur de bucuriile tale și mă doare tristețea ta. Fă cum crezi că e mai bine, dar nu mă pot împotrivi tatălui tău.

Meia o privi cu recunoștință. Vorbele spuse o dureau.

Adeseori gândise la fel. Cine era ea ? Avea dreptul la atâta fericire ? Numai prințul, numai Omedeu, omul ei drag, reușea să-i redea încrederea în forțele ei Dar singură. Singură era pierdută.

Tatăl aștepta răspuns în Vâlceaua din Spate.

Atât de aproape, de ce și atât de departe? Și bărbatul ei. Leuceu, atât de străin, și Micul Negustor...

„Doamne !” își cuprinse capul în mâini îngrijorată și îndurerată. „Ajută-mă Doamne !” se rugă ea lăsându-și chipul înlăcrimat pe umărul mamei. Aceasta își petrecu degetele peste creștet. Mângâierea mâinii îi făcea bine, dar nu-i putem opri zbaterea trupului cuprins de spaimă.

„Ce bine-ar fi să mor”, gândi ea fără a îndrăzni să rostească.

Își privi mama în ochi, fără a-i da un răspuns. Sosirea leodanienilor atât de dorită nu-i adusese decât tristețe și spaimă.

*

* *

La ora când îngerii dorm, mari clopote-și desfac urechile flămânde de sunet. La ora aceea, priviți înlăuntrul sufletului vostru.

Templul iubirii

Singuri cu noi înșine, înconjurați de întuneric, vom realiza că inima este o cumpănă a timpului, când înșiși îngerii mor. Rămași singuri, în ziua începută, poți răstigni de clopot diavoli uciși de sunet și rugă, așteptând nașterea îngerilor. Iar dacă ei nu vin, așteaptă-i la alte timpuri și în alte zile. Vor veni. Primește-le zborul ca pe o eternă plutire a sufletului copleșit de așteptare. Nici un zeu nu-ți poate ajuta. Zeii nu există. Vei spune pe bună dreptate : „Dar îngerii ?”

„Da, îți voi răspunde. Ei sunt visele noastre. Cu aripi nefirești, visele noastre plutesc de jur împrejurul nostru, așteptând o clipă în care să-și strângă aripile, devenind izbânzi, adevăruri, îngeri.”

Abia atunci omul poate privi mulțumit înlăuntrul său. Ochii lui vor întâlni fericire. Fericirea visului împlinit.

*

* *

Omedeu îi primi pe leodanienii hotărâți să devină omedanieni, cu încredere și bucurie. Imeia trebuia să se îngrijească de tinerele leodaniene, iar Omedeu însuși de toți deopotrivă.

Un zâmbet de încredere îi luminează chipul.

Trebuiau să devină omedanieni pentru întreaga Omedanie. Se îndreptă spre încăperile templului abia terminat, plin de leodanieni veniți de pretutindeni să-l asculte. O zări pe Imeia tristă și îngândurată.

Din cadrul ușilor o privi cu duioșie și cu mulțumirea celui care se simțea fericit. Imeia întinerise. Trupul ei se împlinise ai-doma fructelor pârguite. Ochii adânci și triști altădată deveniseră limpezi și senini cu toată îngândurarea de acum. Rotunjimi nebănuite altădată, se conturau șăgalnic sub straietele străvezii.

Imeia îl întâmpină căutând mângâiere și ocrotire. Omedeu o cuprinse-n tăcere bucurându-se. Ar fi dorit un urmaș. Poate acesta ar fi putut fi. Imeia îl sărută în colțul gurii. Omedeu închise ochii, strângând-o în brațe. Îi simți trupul vibrând, ca o strună

întinsă sub vrajba unui arcuș.

Imeia se înălță în vârful picioarelor, dorind să zboare. De parcă ar fi fost în sufletul ei, Omedeu o cuprinse și o ridică cu ușurință cu brațele-i viguroase și tandre, sub privirile celor ce se aflau acolo.

— Omul meu drag!... Omedeu, îi spuse ea șoptind, ca o adiere venind de dincolo de ființa ei.

— Iubita mea Imeia, se împleți și glasul lui, la fel de nefiresc izvorât din adâncul ființei fericite.

Deasupra lor, păsări pitice priveau netulburarea sufletelor. Din colțuri nevăzute se ridicau spre înălțimi armonii abia deslușite.

— Sunt atât de fericită, îi spuse ea depărtându-se puțin de el. Nu mă mai satur privindu-te. Ești aieva ?

— Sunt aici iubita mea, îi spuse el, sărutând-o cu năvală pe ochii mari, încercând să-i închidă, și pe gură, încercând să pună stavilă îndoielilor ei.

— Ia-mă la tine, să mă simt în cerul gurii tale, să fiu numai a ta. Omedeu o strânse cu putere în brațe, ridicând-o ca pe un fulg. Imeia închise ochii, lăsându-se purtată spre culmile pe care totdeauna le bănuise, și de care nu se săturase cu adevărat.

*

* *

Învelișul ciudat al faptelor noastre scapă ochiului neavizat „Sfânta familie”, zugrăvită de marii maeștri dintotdeauna, poartă ca mantie și înveliș, sumedenia de lucruri ce scapă sensului firesc din inimile noastre. Vrem să iubim întotdeauna ceea ce nu avem și nu știm să prețuim ceea ce am dobândit cu atâta efort.

Suntem aidoma unor copaci care tânjesc lungi anotimpuri friguroase după un înveliș vegetal bogat pentru că atunci când îl dobândesc, să se descotorosească de el la prima brumă.

and se întorceau din locurile bucuriei de a trăi, se întâlneau cu o ceată omedaniană, care-i aștepta pe Muntele lui Mercur.

— Mărite prinț, iartă-ne îndrăzneala, dar am fost îngrijorați. Nu știam unde sunteți. Te-am aflat din întâmplare. Vrem să inaugurm construcțiile. Sunt gata. Iar dacă buna noastră prințesă Imeia va dori să ne ajute, vom înfrumuseța și mai mult încăperile și sălile templelor.

Omedeu și Imeia se bucurară. Timpul petrecut împreună readusese în sufletele lor sentimentul trăinicieii și încrederii de a fi nedespărțiți.

— Mărite Prinț, a venit vremea Marii Încercări. Va trebui să urci Muntele Soarelui apoi pe cel al lui Saturn pentru Asaltul Central. Trebuie să intri în rândul zeilor. Ești fiul marelui Omedan, roști unul dintre omedanieni.

Imeia îi ascultă cu inima strânsă. Îi era teamă. Drumul spre zei era cumplit. Marele Omedan îl străbătuse numai în parte, și nu ajunsese la capăt.

Gândul că n-avea să facă față drumului o înspăimânta. Omedeu îi văzu chipul întristat și intui spaima ce o cuprinsese.

— Să nu ai nici o teamă. Vom izbuti, îi spuse el șoptit, îmbărbătându-l.

Imeia îl privi încrezătoare. Încrederea în Omedeu era tot ce avea mai bun. Știa că nimic nu-i va putea fi de ajutor în marea încercare, decât încrederea în omul ei drag. Forța, de aici îi venea.

Omedanienii se retraseră mulțumiți. Dorința lor de a fi conduși de unul mai puternic decât ei avea să le fie împlinire. Simțea acest lucru.

Omedeu îi privi depărtându-se. Știuse tot timpul că el, fiul Marelui Omedan, trebuia să se pregătească de marca încercare. Nu dorea să fie zeu, dar trebuia să fie prin el însuși aidoma lor.

Privirea se opri pe chipul femeii iubite, urmărind cea mai neînsemnată schimbare. Se bucură atunci când în locul spaimei, începu să se arate încrederea în forțele proprii.

*

* *

onstruim viața pentru viață, darniciodată nuneeste permisă luăm cuiva viața. A rămâne tributar vieții, este mai mult decât a fi considerat un rebut al existenței tale pe pământ.

Omule, viața ta o primești o singură dată și trebuie să faci totul pentru a păstra demnitatea unui asemenea dar făcut de zei. Unicitatea ei este o obligație față de conștiința lumii. De aceea trebuie să lași urmașilor în conștiință, sensul vieții. Ei trebuie să vadă în noi starea de devenire permanentă a rațiunii umane. Nici un efort nu este prea mare pentru desăvârșirea ființei umane.

*

* *

medeu se opri în valea Lunii. Privit de aici, Muntele Soarelui părea inaccesibil. A năzui până acolo era o cutezanță peste puterile celor mai destoinici omedanieni.

Marele Omedan nu ajunsese până acolo. În tinerețea lui, încercase, dar eșuase. Nereușita nu-i știrbise cu nimic din prestigiul dobândit cu prilejul altor împliniri.

Își cufundă picioarele în apa limpede și răcoroasă. Drumul lung pe care avea să pornească, îi cerea să-și cruțe forțele.

Cu trupul odihnit după repetate încercări, Omedeu era gata să se avânte încrezător spre noi împliniri. De data aceasta era Încercarea Supremă.

Drumul era lung. Intrase pe Poarta Spiritului cu precauție. Aici trebuia să-l aștepte Imeia. Se înțeleseră ca nevăzuți de ni-

Templul iubirii

meni să încerce împreună Asaltul Central. Iar pentru aceasta trebuie să treacă peste Muntele Soarelui și cel al lui Saturn, pentru ca, în sfârșit, să ajungă la capătul ținuturilor omedaniene.

Privi cu atenție în jur. N-o văzu. Spuse cu glas șoptit.

— Imeia !

— Sunt aici, veni răspunsul ei tremurător. Dintre tufele de iarbă, trupul ei se ivi înalt și mlădios. Îl așteptase desculță cu părul fluturând.

— Er ai aici ? ! se miră el.

— Da și te priveam să văd ce faci. Îmi place chipul tău neliniștit. Atunci ai ochi scânteietori, cu privirile aprinse de parc-ar vrea să treacă prin lucruri, să vadă prin ele. Atunci ești tu.

— Ștreqărițo, nu se putu abține Omedeu. De fiecare dată, trezești în mine reacții care-ți aduc plăceri și-mi plac în egală măsură.

— Nu sunt eu jumătatea ta ? se alintă ea.

— Ba da.

— Atunci să mergem, întregule. Eu, partea din tine, simt nevoia să pornesc la drum.

El se ridică. Apa râului îi răcorise picioarele înviorându-i trupul. O prinse de mână. Vigoarea pe care o simți îl convinse pentru a nu știu câta oară că Imeia era partea lui din întreg. Se bucură. Un zâmbet înflori pe chip. Porni cu pas vioi, printre ierburile înalte, făcându-i loc femeii iubite. Din ce în ce mai repede, se pomeni alergând dintr-o dată, încercându-i puterile de a-l urma.

Imeia îl ținu strâns o vreme de mână, apoi, dându-i brusc drumul, îl depăși alergând. Omedeu se bucură, dar nu se lăsă învins. O întrecu fără efort și se lăsă la rându-i depășit. Joaca le dădea puterea de a crede în forțele lor. Muntele Soarelui îi aștepta.

*

* *

mul contopit cu aspirațiile sale este însăși împlinirea. Ajuns aici, se miră de propria-i splendoare, devenind slujitorul cauzei pentru care viața l-a silit să se jertfească.

Rigoarea care i-a silit pe oameni să devină fruct al aspirațiilor este numai o temelie pentru construcția pe care vor s-o dureze. Ea nu va aduce bucurie în suflet dacă nu va da aripi pentru a purta mărirea la care s-a ajuns. Atunci viața va fi tristă, iar aripile frânte vor sili omul să se întoarcă spre locul de unde a sperat împlinirea aspirațiilor sale.

Totul crește aidoma unui arbore, dar niciodată atât de mult încât să cuprindă universul. Aspirația noastră trebuie să tindă totuși spre aceasta.

*

* *

Otetele deveniseră din ce în ce mai rele. Conturul lor îngust, șerpuitor, nu lăsa să treacă decât o singură persoană. Omedeu, urmat de Imeia, se simțea tânăr și puternic, ca atunci când începuse drumul exilului său.

Anii ce au trecut peste chipul Prințului, își luară dreptul lor. Doar ochii îi rămaseră la fel. Aceeași privire arzătoare exprima dorința de a învinge. Nici Imeia nu rămăsese neschimbată. Doar subțirimea trupului și vigoarea spiritului îi ajutau mersul istovit.

Urcușul era anevoios. Adeseori, poteca dispărea transformată în trepte tăiate în stânca muntelui.

Sus, în vârful lui, nu era altceva decât o lumină orbitoare. Ochii dureau. Omedeu însuși își pleca privirea. Dar numai atât cât aceasta să poată fi lumină.

Istovirea cerea odihnă. Imeia s-aplecă cuprinzând ușor capul prințului între palmele sale. Cu degete ușoare îi mângâie fruntea îngândurată. Gura ei ușor întredeschisă îi răcorește cu răsuflarea fața ostenită. Omedeu o privește cu încântarea celui ce

Templul iubirii

simte împlinirea, venind cu pași siguri în întâmpinarea dorințelor.

— Mergem ? rostește Imeia, șoaptă de îndemn și de supunere.

Prințul se ridică înviorat, cu forțe noi, părând a se fi adăpat din fântâna vieții. Imeia lui, parte din el și parcă totuși nu era astăzi forța. Iar urcușul era o împotrivire. Fiecare pas câștigat era o izbândă.

Vegetația începea a se rări. Aproximarea de vârful muntelui pârjolea. Ochii lui Omedeu scânteiau asemenea stelelor. Imeia-îl privea pe furiș, bucurându-se.

Atâta vreme cât ochii lui erau o lumină, puterea îi era nemărginită.

Deodată Imeia tresări speriată. Într-o clipă Omedeu ajunsese lângă ea.

— Privește !

Un șarpe veninos își încălzea trupul la lumina puternică. Îl ocoliră, prudenți. Puteau să-l ucidă, dar ce folos. Era aici, în ținutul lui, făptura cu drepturi egale în fața naturii. Atacați fiind, s-ar fi apărat, dar așa... Omedanienii nu cunoșteau ura, iar cei care începuseră a li se alătura pentru Marea Încercare nici atâta. Se lăsau pradă aceluiasi entuziasm.

Înainte, mereu înainte... Aceasta le era Suprema Dorință. Căldura și efortul erau istovitoare. Numai cu greu se mai puteau menține.

Brusc, un omedanian se prăbuși. Cu ultimele puteri, întoarse capul spre Vârful Muntelui. Chipul lui, fără nici o urmă de suferință, agoniza blând, liniștit. Imeia se plecă asupra-i. Nu mai era nimic de făcut. Omul se stingea încet.

— Dormi liniștit, bunule omedan ! rosti Prințul luându-i mâna în mâinile sale. N-ai reușit să-ți privești izbânda, dar ai cutezat. Și cutezanța este tot o izbândă, îi spuse el îndurerat de despărțire.

Omedanienii se adunară în jurul lor tăcuți. Nu știau câți

aveau să ajungă la capătul drumului. Cuvintele prințului îi încurajară pe toți deopotrivă.

— Să mergem, zise apoi Imeia.

Tot mai sus, tot mai aproape de lumină. Ochii lui Omedeu deveniră vâpăi.

— Privește ! spuse iar Imeia.

Printre stâncile lipsite de vegetație, trupul unui alt omedanian era prefăcut în cenușă. Omedeu îl atinse. Pulberea se scurse printre stânci.

— A fost unul din însoțitorii tatălui meu. Căldura soarelui l-a distrus, puțin mai încolo de unde însăși tatăl meu n-a mai putut înainta.

Imeia se cutremură. Omedeu o privi și-i ghici temerile.

— Nu, iubita mea, noi vom pieri într-o Durere Supremă, nepământescă.

Ea nu spuse nimic. Îl privi doar lung, căutându-i ochii. Cândva avea să vină finalul. Acuma îl avea pe Omedeu lângă ea, clipă de clipă iar însoțirea aceasta era viață.

*

* *

În viață nimic nu e perfect. Totul e perfectibil, iar
aleargă după perfecțiune, își distruge cu bună știință plăcerile
vieții. A căuta perfecțiunea în tot ce te înconjoară, a pretinde
să trăiești numai după canoanele ei, iată o himeră pentru care
viața poate deveni de nesuportat. Atâta timp cât aspirația tinde
spre perfecțiune, dar fără a se împlini, omul își respectă condiția
definirii sale în spațiu și timp. Cu cât ceva este mai aproape, de
perfecțiune, cu atât ne rămâne mai puțin de făcut pentru a ne au-
todepăși condiția umană. Căci omul este contrariul pământului,
vegbind asupra calității vieții. El este materia organizată după
principii raționale, ce nu au atins încă perfecțiunea, dar spre care

Templul iubirii

întreaga existență tinde în permanență.

Este drept că trebuie să lupți pentru această împlinire, dar este nedrept să lupți împotriva a orice, pentru că ajungi să te distrugi pe tine însuși.

De aceea omul rămâne singura formă prin care materia se exprimă rațional, după canoane, mereu perfectibile, asigurând prin evoluție starea unor permanente aspirații.

*

* *

cușul devenea din ce în ce mai anevoios. Muntele Soarelui fusese cucerit, dar drumul spre asaltul central, vârful lui, trebuie să treacă peste culmile lui Saturn.

Vlăguită de drumul străbătut, Imeia se opri la umbra unui tufiș, scăpat ca prin minune de dogoarea ucigătoare. Adormi. În somn avu un vis ciudat. Își văzu frații fugind, ademeniți de tatăl ei la Vâlceaua din Spate. Mama ei plângea neputincioasă.

Se trezi cu fruntea brobonită de sudoare și cu ochii cuprinși de spaimă.

— Omul meu drag, zise ea în fața privirilor nedumerite, cred că trebuie să plecăm. Frații noștri sunt în primejdie.

— În Omedania nimic nu li se poate întâmpla.

— Adevărat, dar nu și atunci când voi, omedanienii, ați primit pe leodanieni. Voi sunteți curați, cinstiți, buni și încrezători. Dar leodanienii au gânduri ascunse, nu se lăsă ea.

De parcă ar fi vrut să-i confirme spusele, un sol se apropie de prinz.

Omedeu îl ascultă și chipul i se întunecă. Imeia nu-l întrebă nimic. Aștepta. Știa că visul îi fusese ca o prevestire.

— Frații au fost siliți să plece, zise Omedeu cu glasul stins.

Imeia îi zâmbi amar. Știa că așa avea să se întâmple.

— Să plecăm, zise ea hotărâtă.

— Să alegem calea inimii. Le putem ieși înainte, spuse pri-

nțul ca unul ce cunoștea locurile acestea ca-n palmă. Omedanienii de credință îi urmăresc și așteaptă poruncile mele zise prințul căutând s-o liniștească.

Se întoarseră cu teama în suflet de a nu fi prea târziu.

*

* *

P

urțăm în noi sentimente necunoscute, atât de contradictorii, încât suntem în stare să ne autodistrugem. Și totuși, din goana după fericire s-a născut frumusețea existenței umane.

Ca să fii fericit ai nevoie de puțină inconștiență. Fericirea se aseamănă cu puterea credinței biblice în care e bine să crezi iar nu să te îndoiești. Pentru că odată pusă întrebarea, „sunt fericit ?” dăm de lucruri care nu ne mulțumesc sau nu ne fac plăcere, umbrind-o.

Renunțarea înseamnă sclavia inconștienței. O existența normală înseamnă a plăti pentru dreptul de a fi fericit.

Și astfel unii sunt fericiți prin bunurile agonisite, alții prin devenire, alții lângă omul iubit. Fiecare va constata că duce cu sine multă nefericire, chiar dacă toți au plătit un greu tribut speranței într-o fericire.

*

* *

I

mea îl conducea pe Prinț și pe însoțitori printre lăstari și ferigi, nestăvilindu-și nici o clipă temerile. Părea că veștile proaste n-o mai opreau în hotărârea de a-l urma.

Mergeau stăpâniți de dorința salvării. Goana îi făcea să treacă ușor peste suferință. Alergau în iureș cu disperarea celor care sperau să mai poată salva ceva. Prințul era încrezător în desțoinicia oamenilor lui. Știa că perfidia leodanienilor era mai pre-

Templul iubirii

sus de primejdia unei lupte directe, dar mai știa că zeii nu vor dori să-i umbrească fericirea.

Imeia avea ochii măriți de spaimă și de tristețe. I se părea că drumul e din ce în ce mai lung. Dorea să uite că mai există. Durerea din sufletul ei era cu atât mai mare cu cât își întrerupseră drumul spre marea împlinire. Dorea să uite că se putuse gândi la fericire. Sperase atâta vreme că leodanienii veniți ar fi putut aduce fericirea, încât trădarea o durea peste limitele suportabile. Nu-i înțelegea, nu putea să-i înțeleagă. Împotrivirea lor o îndârjise până la disperare.

Era hotărâtă să sacrifice totul pentru El și ai lui.

Gândul că aveau încă ulciorul ascuns, o făcea să nu-și piardă curajul.

Omedeu o ajunse alergând. O cuprinse de umeri și o opri.

Ea se întoarse, făclie de lumină și durere.

Îl dorea. Îl dorise de când începuse goana aceasta nebună pe drumul întoarcerii. Omedeu o cuprinse în brațe și o ridică peste relele lumii.

— Ai să obosești, îi șopti ea fără convingere.

Omedeu se prăbuși lângă ea. Vroia s-alunge umbrele ce-i însoțiseră calea de întoarcere până la malul râului de unde plecaseră. Curând buzele lor se găsiseră. Era în ele atâta căutare. Deasupra trupurilor înfiorate vegheau trestii trufașe și mute.

Târziu, când se dezmeticiră, se priveau cu alți ochi.

— Să nu mă părăsești niciodată, îi spuse Imeia respirând grăbit. Orice s-ar întâmpla, adăuga ea straniu, ca o prevestire.

Omedeu nu-i răspunse. În mintea lui, Imeia era o fiică a Omedaniei. Fusese smulsă pentru totdeauna Leodaniei. Iar locul ei, în mintea lui, era numai sus, pe tronul de pe Muntele lui Venus.

Se ridicară curați și goi, asemenea păsărilor ce le însoțiseră drumul tot timpul avântându-se spre înălțimi.

— Ai părul mătăsos, îi spuse prințul mângâind-o. Și nu mă mai satur de aromele trupului tău. Sunt un întreg, îi spuse el în-

cepând să alerge cu Imeia de mână. Îi venea să se înalțe până la tronul Marelui Omedan, dincolo de palatele lui. Se simțea puternic, de neînving.

Ea se lăsă cuprinsă de iureș, târâtă de vâlmășagul pașilor lui. Își continuă drumul cu o grabă sporită.

Teama de a nu ajunge prea târziu îi dădea noi puteri, iar popasul făcut era doar atât cât să-și capete forțele necesare continuării drumului, chiar dacă nu era cel dorit.

Nici nu observară când trecuseră pe malul celălalt al râului unde se întâlniseră pentru prima dată.

Pământul era reavăn, îmbibat cu apă. Picioarul ei alunecă. Fără de voie îl trase pe Omedeu de mâna de care se înlănțuise. Prințul căzu cu pieptul pe ceva tare, ascuțit ca o lamă, pătrunzând dureros în trupul lui. Prințul gemu, rostogolindu-se. Ochii căutau mirați. Întrebări nerostite se buluceau din durerea ce-i cuprinsese întreaga ființă. Rana era adâncă, profundă, iar sângele începuse a se scurge nestăvilit. Era un ciob din ulciorul ascuns.

„Un vârf ascuțit a fost de-ajuns. Și ce mic era?! Iar Lui ce greu i-a fost să urce, și cum a crezut că stânca aceasta mică e muntele lui. Iar ulciorul spart...”

Puterea de a ajunge la palat se risipește mereu. Nu mai poate pași. „Deci a ajuns la capăt”, își spuse Prințul respirând cu greutate.

O adiere de palmă speriată îi mângâie fruntea, îi răsfiră părul și-i flutură deasupra ochilor rătăciți, ca un semn de rămas bun.

— O, nu, suspină Imeia îngrozită, n-am vrut. Pe zei ți-o jur, n-am vrut, dar n-am avut putere să te opresc. Erai prea sus. Erai prea puternic și eu n-am putut...

El nu-i înțelese cuvintele. Fără teamă se uita la trupul ei, fremătând încă de lumina clipelor fericite trăite împreună pe celălalt mal.

— Sunt totuși o leodaniană păcătoasă, spuse Imeia izbuc-

Templul iubirii

nind în lacrimi. Nu trebuia să las ulciorul în fața pașilor tăi. Nu trebuia să uit locul și să trec peste el. Nu trebuia...

Râul se tulbură. Păsările se rotiră o vreme zăpăcite jur împrejur, pentru ca mai apoi să cadă fără suflare în apele râului, oprindu-i curgerea. Din trupul lor, zăgăzuind apele, se ridicară nuferi albi. Diguri de păsări ucise. Mormane de viață întreruptă în calea râului.

— Atâta alb curat, din atâta mocirlă? se surprinse mirat Prințul. Ochii căutau împrejur fără a mai percepe.

„Nici n-am văzut că este lovit” îi trecu prin gând femeii, cutremurându-se.

— Omedeu, ești pierdut, zise ea șoptit. Iar copilul...

— Ai spus ceva ? o întrebă el încercând să-i deslușească murmurul buzelor.

— Te-am pierdut, Omul Meu Drag, te-am pierdut, zise ea strigând printre lacrimi ridicându-se. Plec după copil. Trebuie... Vin să mă prindă și să mi-l ia.

— Stai, nu pleca. Ce copil ? Rămâi, încercă Prințul s-o oprească fără a putea înțelege spaimetele ei pentru copilul dintr-însa.

De undeva, de foarte aproape, se auzea larmă de pași și de voci apropiindu-se. Erau însoțitorii ce rămăseseră în urmă și care abia de îndrăzniră să treacă râul spre ținuturile leodaniene.

— O, te-am pierdut, mai spuse ea dispărând înspăimântată de zgomotul ce se apropia. În urma ei, ferigile se aplecară ascunzându-i drumul. Se aștepta să-și vadă frații venind pregătiți pentru luptă. Voia să-i oprească pierzând ea însăși. Dar nu era asta. O ceată de omedanieni se apropia zgomotos. Îl zăriră pe prinț, ridicându-se cu pași clătinați, încercând să plece pe drumul pe care femeia dispăruse. Puterile îl părăseau cu fiecare mișcare. Căzu.

— Imeia, Imeia, strigă el deznădăjduit în cădere. Omedanienii se priviră mirați. Nici unul nu îndrăznea să se apropie. Nu înțelegea ce se întâmplase. Drumul Prințului trebuia să fie altul.

Încercară să-l sprijine fără folos. Prințul se prăbuși într-o baltă de sânge.

*

* *

E

ne care clipă cete rece pestenoi, învelișul îmbătrânește, crapă, se usucă. Numai sufletul nostru poate rămâne veșnic tânăr. Trecerea timpului aduce trupului pierirea. Dacă am pierit, nu rămâne în urma noastră decât urma sufletului. Restu-i pulbere stelară.

Cine va mai putea deosebi această mână, de pământul în care s-a întors ? Doar urmele ei vor fi veșnice în toate timpurile prin ceea ce a făptuit. De aceea oamenii cu adevărat bogați adună și împart în egală măsură înțelepciune. Ești stimat și prețuit de cei din jurul tău, atâta vreme cât porți în tine taina plăcută a regăsi-rii calităților fiecăruia dintre noi. Dar nu vei putea să găsești dragostea celor din jur numai pentru frumusețea trupului tău. Ea poate să nu existe. Frumusețea vine dinlăuntru. Ea are puterea de a fermeca sufletul. Iubești cu sufletul și nu cu trupul. Iubirea trupului față de trup este o întregire a sufletului. Ea niciodată nu te va face fericit dacă nu vei avea în tine măsura armonioasă a vieții.

*

* *

O

medanienii cărau cu ușurință trupul celui mai iubit dintre ei, fără o șoaptă sau murmur. Deodată, în fața lor, îmbrăcat în armură de zale se înfățișă un leodanian. Fără arme. cu o năframă albă de mătase în jurul gâtului, leodanianul spuse:

— Sunt solul sorei noastre Lucia, către Măritul Prinț, își rosti el cuvintele către omedanieni.

Fără un cuvânt, Omedeu se ridică de pe frunzele ce-i slujeau trupului și-i făcu semn să continue.

— Vorbește, spuse el cu glas șoptit.

Templul iubirii

— Stăpâna mea Lucia m-a ales pe mine, fratele lui Mefeu să-ți dau de știre că nu poate fi a ta...

— Nu pot să cred, suspină Omedeu.

— Și dacă ții la ea, te roagă să nu mai încerci să o smintești dintr-ale fireștilor lucruri. Noi, leodanienii, veghem la aceasta. Mefeu însuși o iartă și o primește acolo unde-i este locul.

— O zei, ce barbarie ! Așa se poartă un tată ?

— Și a mai zis, își continuă netulburat solia leodanianul, că ești ceea ce trebuie să fii, dar că vei rămâne pururea în sufletul ei.

— Vorbește străine, îl îndemnă cu speranță în glas Omedeu.

— Atât. Iar acum din partea mea. Întoarce-te, Prințule, la nemaipomenitele tale idei de împlinire. Noi, leodanienii suntem oameni practici. Luăm ce și cât vrem pentru a ne fi nouă bine. Degeaba ne-ai batjocorit în lupte. Cândva tot o să vă supunem.

Puterea lumii obișnuite a Leodaniei este mai mare decât a spiritului omedanian. Noi leodanienii nu avem nevoie de tine. Pe când voi de noi, da. Și voi trebuie să mâncați. Iar hrana nu se face din spirit, ci cu ajutorul trupului. Am zis, încheie solul plecând țațoș din fața omedanienilor uluiți.

— Nefericitul, nu știe ce vorbește și cât este de crud, spuse prințul prăbușindu-se pe ierburile ce-i acoperiseră trupul întins pe targa încropită de însoțitori.

Omedanienii îl ridicară în tăcere.

Erau martorii unor lucruri nemaivăzute lor până atunci, lacrimi adânci le brăzdau chipurile în timp ce-l aduceau spre palat.

*

* *

Trufia se naște din necunoaștere, din necuprinderea complexității vieții. Trufia nu a dat niciodată suportul moral necesar creșterii, dimpotrivă, a demolat caractere îndelung construite.

— Un om trufaș, sau un om cu bun simț. Rostirea vine din convingerea că sin tem suficient de cunoscători ca să putem defini pe alții.

Dar pe noi înșine, întrebați-vă cine ar putea să ne împiedice să ne definim ? Adeseori ne este jenă să ne pronunțăm asupra a ceea ce suntem.

Și nu numai pudoarea ne-ar împiedica să fim sinceri cu noi înșine, ci chiar necunoașterea limitei propriei puteri. Pentru că imediat deasupra ei se află trufia, iar dedesubt lașitatea...

Să poți să te cunoști, să ai curajul s-o recunoști atât timp cât trăiești, ar da viață vieții tale, căci spovedania din clipa când nu mai ai nimic de pierdut nu aduce o altă trăire.

*

* *

Omedeu își duse mâna la piept, încercând să-și stăvilească sângele și durerea. Ajuns în fața părintelui său, prințul simțea povara durerii din privirile acestuia.

Marele Omedan își privea întristat fiul. Durerea Prințului era și a lui. Îi privi cu duioșie fața lividă. Mila încă nu se cuibărise în sufletul lui. Prevăzuse de altfel totul, dar Omedeu nu-l ascultase. În mare parte, pentru nesupunere fusese exilat.

Se strădui să-L asculte. Simțea că Omedeu are nevoie de un suflet, de un suflet curat prin care să-și purifice gândurile. Își aplecă trupul încercând să-i deslușească șoapta.

— Privește-mă Tată. Eu, Omedeu, cel care am fost zămislit din tine, vin acum, la capătul puterilor, să-ți spun că am aflat de zădărnicia existenței mele. Iartă-mă. Sunt un învins. Sunt înfrânt de propriile-mi strădanii. Și nimeni nu e vinovat de aceasta.

Templul iubirii

— Tu ești fiul meu și Tu nu poți fi învins de nimeni, spuse calm Marele Omedan.

— Ba sunt, părinte iubit. Ce mai reprezint eu în fața năzuințelor mele ? Ce sunt eu pentru poporul omedanienilor ? Un nimeni. N-am reușit s-o fac pe Imeia să fie lumină pentru omedanieni. Leodanienii trebuie să existe. Viața lor trebuie să-și urmeze cursul netulburat. Cine are nevoie de lumină, de cuget ? Cui folosește imaterialitatea luminii ?

— Nu vorbi cu vinovăție fiule. Oamenii au nevoie de Tine. Omedanienii fără tine sunt orbi. Și orbi vor rămâne. Tu ești viața lor. Ești partea aceea de suflet fără de care nu pot exista.

— Nu, Tată. Eu sunt numai suflet, iar ca întreg ar fi trebuit să mă împlinesc. Imeia ar fi putut întregi acea parte din mine pentru care eu însumi să simt că exist. Și ce-i existența aceasta schi-loadă ? Un chin. Ce reprezint eu fără trup ?

— Tu ești Destinul fiule. Ție ți se închină materialitatea lumii.

— Nu. Eu însumi sunt trup. Privește-mă, zise Omedeu ridicându-se. Trupul slăbit se clătina. Un firicel de sânge i se prelinge pe bărbie. Omedeu îl șterse jenat cu o batistă. Îi fusese dăruită de Imeia. O mai avea și acum. Puterile îl părăseau văzând cu ochii. Se așeză obosit.

— Sunt sfârșit. Acea parte care-mi lipsea, îmi va fi de-a pururi sortită pieirii. Imeia nu poate fi niciodată a mea, nu va fi...

— Dar tu ești un Prinț. Condiția Ta nu este cea a leodanienilor. Tu ești mai presus de existențele firești. Nu ai nici un drept la firească, la normal. Tu ești o jertfă pentru Năzuința, Idealul să existe. Fără tine firescul ar deveni mediocru iar mediocritatea nu ar aduce decât disperare. Gândește-te fiule, ce ar însemna o mulțime disperată. Tu ești jertfa pentru fericirea celor mulți.

— O, Tată iubit, eu nu am oare dreptul să fiu fericit ?

— Dar jertfirea nu-ți aduce fericire ? îl întrebă Marele Omedan cu dojană.

Omedeu îl privi cu durere. Își înțelese tatăl. Avea dreptate, dar el n-o mai putea înțelege. Era sfârșit.

Șopti :

— Primesc dojana ca pe ceva meritat. Sunt fiul tău și trebuie să te ascult. Tu însuși ai abandonat măreția și grandoarea luptei. Mă iartă că îndrăznesc părinte iubit, dar povara pe care mi-ai pus-o pe umeri a fost imensă. Nu o credeam așa de mare. Imeia a fost cea care mi-a dat forța necesară. Imeia m-a făcut să mă simt întreg cu adevărat.

— Imeia este leodaniană, rosti sec bătrânul, ca pe o sentință, constatarea ce nu-i convenise niciodată.

— Atunci cine este omedanian cu adevărat ? zise Prințul nedumerit.

— Nimeni. Omedania este un simbol, un ideal, către care oricât de mult vei ținti, nu vei ajunge. Plaiurile împărăției omedane sunt infinite și cu cât te vei strădui să le străbați în întregime, cu atât nu vei izbuti, spuse grav Marele Omedan.

— Și atunci ?! șopti Omedeu vlăguit.

— Atunci rămâne doar frumusețea drumului pe care fiecare dintre noi, oamenii, trebuie să-l străbatem spre împlinire. Adevărații omedanieni nu pot fi mulțumiți de împlinirile lor temporare. Rămâne întotdeauna loc pentru a mai năzui la altceva. De aceea fiul meu, rostul Tău este să năzuiești, până la Jertfirea Supremă. Imeia rămâne himera după care sufletul Tău poate tânji timp de mai multe existențe. Iar unirea voastră va fi nu o împlinire, ci un drum. Un nou drum.

— Vreau drumul acesta ! gemu Omedeu.

— Îl vei avea, spuse Marele Omedan.

— Cum, când toate speranțele-mi sunt năruite. Să fiu aidoma unui nufăr care se hrănește din mâlul tulbure, aidoma florilor răsărite pe gunoi ?

— Numai așa vei dovedi că ești demn de a fi Prinț stăpânitor al Omedaniei.

— Dar este o cruzime ! strigă Omedeu fără săbuință. Cu

Templul iubirii

ochii ieșind din orbite, rigid și palid, se prăbuși la picioarele Marelui Omedan. La un semn al acestuia, omedanienii se apropiară de trupul lui. Îl așezară cu grijă pe un covor de frunze. Trupul i se destinse ușor, lăsându-se purtat spre neființă.

— Imeia, Imeia se mai auzi chemarea venită din străfundul trupului vlăguit.

Marele Omedan îl urmări îngrijorat. El nu fusese niciodată astfel, dar îi înțelegea suferința.

*
* * *

Imeia, îți plâng cerul în priviri. Și părul tău ca salci se-nclină.

Eu mai exist. Și-s trist. Din fiecare sunet nasc armonii. Sunt acela ce-și cară povara cu trudă pe drumul sinuos al împlinirii. Iar drumul suspină. Povara ce-o port e sublimă, dar e povară. Iar pașii mei sunt ca un requiem. Și dorurile mele trag semne adânci pe cerul răsturnat, transformate în țarină.

Eu mai exist și aștept. În fiecare noapte adorm în ochii tăi și mă trezesc pe cerul lor ca o promisiune. Iar sufletu-mi adoarme în sufletul tău.

Mă bucur când mă furi cu privirea obosită de așteptarea ce mă pedepsește pentru vina iubirii. Și merg alături de poemul pașilor tăi, omedanian chinuit de șovăieli și căutări. Iar gândurile-mi sunt așternut și casă trupului obosit. Îți sărut trupul învăluit în mireasma ierbii și-ți caut zbaterea pleoapelor, aripi de fluture ostentit.

Imeia, sunt floarea ochilor tăi înlăcrimați. Vino!

*
* * *

Aveți recunoștea Lucialocurile unde trăise atâtea ani. Nicio a-

menii nu mai erau aceiași. În poarta casei se zbanguia o ceată de copii necunoscuți. Se opri alături de ei și îi privi îndelung.

Parcă i-ar fi cunoscut, parcă se recunoștea în privirile, în gesturile, în glasurile lor. O lume nouă crescuse aici. Văzu cum alți copii luaseră locul celor cunoscuți cândva.

Nimeni n-o observase. Simți că ea nu mai este decât o poveste și plecă mai departe.

*

* *

Omedeu își întinse brațele spre văzduhul necruțător. Ca niște aripi imense, brațele gesticulau spre înălțimi nefirești.

De-acolo, de la înălțimea visurilor sale, Omedeu o privi. Mică și firavă își aștepta sentința. Arșița, provocată de intensitatea trăirilor, îi pârjolise trupul peste măsură. Buza de sus îi tremura imperceptibil Broboane mici îi înrouraseră fața. Imeia își duse instinctiv mâna la ochi, coborând-o cu degetele desfăcute în lungul nasului, peste lacrimile izvorâte fără voie. Ceva din sufletul ei tresărea neconținut, necontrolat, spre zările cerului. Omedeu o privi nemângâiat. Din trupul său se înălțau dorințe de nestăvilit.

Un vânt năprasnic îi era răsuflarea. Copacii se îndoiu până la pământ, eliberând locul unde Imeia se adăpostise.

Omedeu o văzu ghemuită, vrând parcă să se micșoreze și să dispară.

O cuprinse în palmele lui mari, imense, ca niște aripi nevăzute. Trupu-i aprins de tremurul așteptării, se destindea ca marea după furtună.

Cu buze moi, întredeschise Imeia îi acoperi mâna. Omedeu vru să și-o retragă, dar sărutul ei îl opri. Și gestul și mișcarea îl ținutură fără scăpare. Din ochii lui, mari spații se lăsasera potopite de căldura sufletului regăsit.

Sufletul său era mai presus de orice căutare.

Templul iubirii

Se regăsise în sufletul ei, iar regăsirea îi dăruise o cutezanță nebănuită. O acoperi cu totul într-o flacără luminoasă, orbitoare. În culcușul cald și răcoros, ea se pierdu definitiv. Se lăsă purtată spre locuri nebănuite. Trupul îi era o rană, iar ochii se prefăcură-n imense planete.

Omedeu se înalță năvalnic spre înălțimi. În zborul lui, Imeia se rătăcise aidoma unui copil în ținuturi fermecate.

Omadanieni își ridicară privirile uimite. Niciodată nu-și văzuseră cerul luminând atât de liniștit peste întinderea Împărăției. În ochii lor, chipul Prințului prindea contururi nefirești. Aripile visului său erau aidoma gândurilor omedaniene.

Dinlăuntrul lor, Imeia fericită își regăsea întreaga măreție a cutezanței care, cândva, o înspăimântase.

Din lumea cealaltă, leodanienii se războiau între ei pentru lucruri obișnuite. Imeia nu mai putea fi văzută. „Imeia e Prințesa Omedaniei” și lumea lor nu-i mai aparținea. Prințul o luase dincolo de puterea de înțelegere a leodanienilor, acolo unde ei puteau năzui.

*

* *

Într-o noapte, băiatul se zbătu între viață și moarte. Medici pricepuți îi vegheau la căpătâi. Bătrânul coborâse din nou între hotarele „împărăției” sale. Treburi neîmplinite nu-i lăsau răgazul rostuit, pentru trecerea în neființă. Veghea lui necurmată și priceperea celor iscusiți îl smulseră pe băiat din brațele morții. Curând trupul i se însănătoși pe deplin, iar o dată cu aceasta și setea de a ajunge alături de zei. Bătrânul se bucură. Dar bucuria îi fuse scurtă. Imediat ce se mișcă prin încăperi băiatul descoperi absența ei. Întrebă și nimeni nu-i răspunse. Căutările zadarnice îl oboseau.

— Tată, tu care m-ai zămislit, spune-mi ! Unde este iubita mea ? întrebă el într-una din zile.

— Care fiule ? îşi arată nedumirirea bătrânul, neînţelegând.

— Imeia, îmi preciza băiatul pradă aceluiaşi delir.

— În viaţa mea nu am ştire de așa nume.

— Cum așa ? Spui asta de parcă tu n-ai fi Marele Omedan și eu...

— Marele cum ? se miră bătrânul.

— Omedan, zise băiatul descumpănit.

— Fiule încă nu te-ai însănătoșit pe deplin. Nu știu ce vorbești.

— Tată, dar eu sunt Omedeu.

— Da de unde. Ei, hai, odihnește-te, băiatul tatei. Ești încă bolnav.

— O, tată, de ce nu mă înțelegegi ?! Ești doar Împăratul Omedaniei.

— Ți-am mai spus și ai uitat, dar atunci aveai o scuză, delirai. Omedania nu există decât în închipuirea ta bolnavă.

Tânărul își privi tatăl nedumerit. Într-adevăr cel căruia îi spunea tată nu semăna câtuși de puțin cu Marele Omedan de mai înainte. Cu părul cărunt, cu ochelari de vedere, într-un costum maron la două rânduri, bătrânul își desfăcuse cravata din cauza căldurii sufocante. Alături de el, bărbați și femei în halate albe, îl priveau cu speranța întipărită pe chip.

— Cred că-și revine, zise bărbatul în alb de lângă tatăl său.

— Să dea Dumnezeu, domnule doctor, că-mi pierdusem orice speranță, zise bătrânul mulțumit.

— Iar eu cine sunt ? nu se dumiri Omedeu.

— Tu ești fiul meu și nu ești nici prinț, zise tatăl cu glas îndurerat, repetând cu răbdare ca de-atâtea ori până atunci.

— Cred că se face bine, îi șopti doctorul încercând să-l îndepărteze.

„Omedania nu există. Imeia n-a existat. Omedania n-a fost decât în închipuirea mea”. Gândul acesta era atât de sfâșietor, încât simți cum cresc în el puteri nebănuite.

Templul iubirii

— Ba, există. Existăăă !! spuse el încercând din nou să se ridice.

Medicii se repeziră să-l sprijine. Tatăl se retrase speriat. Cu ochii ieșiți din orbite, bolnavul repeta la nesfârșit:

— Sunt Omedeu, fiul Marelui Omedan, iar Imeia este a mea, numai a mea. Imeia, Imeia ! mai apucă el să rostească cu ultimele puteri, prăbușindu-se. Unul dintre medici îi cerceta pulsul.

După un timp îi așeză mâna alături de trup încet, cu precauție. Tăcerea vinovată înlocuia cuvinte de prisos.

ISBN 978-973-88137-6-2

6 1542094 860947